

ТРИЛЪР

ДИДИЙН КУНЦ

ВНИМАНИЕ!!!

**БОДАСИ
В ГРАДА**

**ЧУДАКЪТ
ТОМАС**

ДИЙН КУНЦ ЧУДАКЪТ ТОМАС

Превод: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски

chitanka.info

Водя чудат живот. Което съвсем не означава, че живея по-добре от вас. Убеден съм, че и вие изпитвате щастие, удоволствие и постоянен страх, и то в прекомерна степен. В края на краищата и вие като мен сте човешки същества, а хората знаят що е радост и сковаващ ужас.

Од Томас наистина е чудат — с удоволствие работи в закувалня в малко калифорнийско градче, въпреки че притежава талант за писател. Каква е причината за тази липса на амбиция у един двайсетгодишен младеж? Много по-рядък талант: Од вижда и разговаря с призраци на мъртъвци, които отказват да се преселят в отвъдното. Той успява да скрие дарбата си от всички, с изключение на симпатичната си приятелка и началника на полицията, комуто понякога помага за залавянето на престъпници.

Появата на зловец непознат обезпокоява Од. Той прониква в къщата му и открива цяла картотека с досиета на серийни убийци, което му подсказва, че в спокойното градче се подготвя масово кръвопролитие. Остават броени часове до 15 август — деня, в който може би ще настъпи катастрофата. Ще успее ли Од Томас да се намеси навреме?

*Посвещавам на старите момичета:
Мери Кроу, Герда Кунц, Вики Пейдж и Джана Прайс.
Ще се съберем.
Ще хапнем.
Ще пийнем.
Хубаво ще се отрежем.*

*Надеждата иска съперник,
който да не се предава.
От люлката до гроба
сърцето да упорства ще
трябва.*

*„Книга
на
преброените
тъги“*

ПЪРВА ГЛАВА

Казвам се Од Томас, въпреки че в тази епоха, когато славата е олтарът, пред който се прекланят повечето хора, не знам защо трябва да ви интересува кой съм или дали съществувам.

Не съм знаменитост. Нито дете на знаменитост. Не съм бил женен или изнасилван от знаменитост, не съм давал бъбрека си за трансплантация на прочута личност. Нещо повече — нямам желание да бъда прочут.

Всъщност съм такова нищожество според стандартите на съвременната култура, че в списание „Пийпъл“ не само никога няма да публикуват статия за мен, ами ще ми откажат абонамент под предлог, че неизвестността ми е като черна дупка с толкова силна гравитация, че ще ги засмуче и ще ги заличи.

На двайсет години съм. В очите на зрелия човек съм почти дете. Обаче за всяко дете съм достатъчно възрастен, за да не ми се вярва, вследствие на което винаги съм изключен от магическото общество на ниските и голобрадите.

Опирайки се на тези факти, специалистът по демографски изследвания би стигнал до заключението, че единствената ми публика са младежи от мъжки и женски пол, които в момента блуждаят между двайсетата и двайсет и първата си годишнина.

Истината е, че нямам какво да кажа на тази ограничена публика. Не си падам по онова, което вълнува повечето двайсетгодишни американци. С изключение на оцеляването, разбира се.

Водя необикновен живот. Което съвсем не означава, че живея по-добре от вас. Убеден съм, че и вие изпитвате щастие, удоволствие и постоянен страх, и то в прекомерна степен. В края на краищата и вие като мен сте човешки същества, а хората знаят що е радост и сковаващ ужас.

Мисълта ми е, че моят живот е по-различен. С мен стават странни неща, които не се случват често (или изобщо не се случват) с другите хора.

Например никога нямаше да напиша автобиографията си, ако не ми го беше заповядал един двестакилограмов мъжага с шест пръста на лявата ръка. Името му е П. Осуалд Бун, но всички му викат Малкият Ози, защото баща му, Големият Ози, още е жив.

Малкият Ози има котарак, наречен Страшния Честър. Луд е по това животно. Боя се, че ако Страшният Честър загуби деветия си живот под колелата на грамаден камион, сърцето на собственика му ще се пръсне от мъка.

Самият аз не храня особено топли чувства към въпросния котарак, най-малкото защото той няколко пъти се изпика върху обувките ми.

Разбира се, Ози побърза да го оправдае — обяснението беше правдоподобно, само дето се съмнявам в искреността му. Мисълта ми е, че се съмнявам в искреността на котарака, не на Ози.

Освен това не мога да вярвам на животно, което твърди, че е на петдесет и осем години. Съществува снимка, доказваща претенциите му, но и до ден-днешен мисля, че е фалшива.

Поради причини, които ще ви станат известни след време, този ръкопис може да бъде публикуван едва след смъртта ми, тоест усилията ми няма да получат материално изражение. Малкият Ози предложи да завеща авторските права на Страшния Честър, който според него щял да надживее всички ни.

Смятам да избира друг обект за благотворителното си дело. Някой, който не ме е препискавал многократно.

И без това не пиша заради парите. Искам да запазя здравия си разум, да се помъча да си внуша, че имам цел, оправдаваща понататъшното ми съществуване.

Не се безпокойте — бръщолевенията ми няма да са непоносимо потискащи. П. Осуалд Бун изрично ми заповяда да не се впускам в мрачни описания.

— Ако не ме послушаш — заяви, — ще стоваря върху теб двестакилограмовия си задник и ще те направя на пихтия — едва ли искаш да свършиш по този начин.

Бая се поизфука. Макар че е голям, задникът му едва ли тежи повече от седемдесет килограма. Останалите сто и трийсет кила са разпределени върху изнемогващия му скелет.

Отначало не можах да спазя инструкциите му да поддържам лековат тон и в резултат той реши, че не ставам за тази работа.

— Вземи пример от Агата Кристи — добави поучително. — Виж как добре се е справила в „Убийството на Роджър Акройд“.

В този роман повествованието се води от името на симпатяга, който се оказва убиецът на Роджър Акройд — факт, който той успява да скрие от читателите чак до края на книгата.

Да сме наясно — не съм убиец. Ме съм сторил нищо лошо, което скривам от вас. Само дето ме спъва граматичното време на определени глаголи.

Няма страшно. Скоро ще разберете истината.

Май избързвам. Малкият Ози и Страшният Честър се появяват на сцената едва след като кравата експлодира.

Тази история започна във вторник.

За вас това е денят след понеделник. За мен е ден като другите шест, изпълнен с възможности за загадки, приключения и страх.

Това съвсем не означава, че в живота ми има много романтика и вълшебства. Прекалената мистериозност е досадна. Прекалено многото приключения изтощават. А мъничко страх винаги е от полза.

Във вторник се събудих в пет часа, стреснат от съня за мъртви играчи на боулинг.

Не ми е необходим будилник, защото изцяло разчитам на „вътрешния“ си часовник. Ако искам да стана точно в пет, преди да си легна три пъти си повтарям, че трябва да се събудя в четири и четирийсет и пет.

Въпреки че въпросният вътрешен часовник никога не ми е изневерил, бог знае защо неизменно изостава с петнайсет минути. Разбрах го преди много години и се приспособих.

От три години един-два пъти месечно сънувам кошмара за мъртвите играчи на боулинг. Обаче сънят е толкова смътен, че не си струва да го разказвам. Налага се да чакам и да се надявам, че когато ми се изясни, няма да е прекалено късно.

И така, събудих се точно в пет, седнах в леглото и казах: „Пощади ме, за да ти служа“ — утринната молитва, на която още като малък ме научи баба Шугарс.

Пърл Шугарс е майката на майка ми. Ако беше майка на татко, щях да се казвам Од Шугарс, което още повече щеше да усложни

живота ми.

Баба Шугарс вярваше, че може да се пазари с Господ и да сключва споразумения с него. Наричаше Го „онзи стар амбулантен търговец“.

Преди да седне да играе покер, Му обещавахе, че ще разпространява Неговото слово или че ще дари на сиропиталища част от спечелените пари в замяна на няколко силни ръце. В интерес на истината печалбите от комар бяха основният ѝ доход.

Освен със страстта си към покера и алкохола беше известна с широките си интереси, но не в областта на теологията. Много рядко спазваше обещанието си да разпространява Божието слово. Твърдеше, че Всевишният очаква да бъде лъган и че изобщо няма да го прави на въпрос.

— Спокойно можеш да го преметнеш — казваше често, — стига да бъдеш остроумна и чаровна. Правиш ли го с въображение и със замах, Бог само ще ти гледа сеира, за да разбере още на какви забавни безобразия си способен. Може да ти пусне и аванта, ако си тъп като галош, но забавен.

Според нея именно поради тази причина милиони кръгли тъпаци преуспяват в живота. Казваше още, че никога не бива да причиняваш зло на ближния, защото Бог ще се разгневи. Тогава ще си платиш за неизпълнените обещания.

Въпреки че издържаше на пиене повече от най-яките дървосекачи, редовно обираше на покер психопати с каменни сърца, които не обичаха да губят, като луда шофираше бързи коли, проявявайки пълно пренебрежение към законите на физиката (никога обаче не седаше пияна зад волана), и се тъпчеше предимно с тлъсто свинско, баба Шугарс доживя до преклонните седемдесет и две години и умря в съня си. Като я намериха, беше усмихната. На нощното ѝ шкафче имаше почти празна чаша с бренди, държеше книга от любимия си писател, обърната на последната страница.

Ако се съди по наличните доказателства, приживе беше постигнала идеално споразумение с Бог.

При събуждането си неочаквано изпитах радост, че съм жив. Навън още цареше мрак. Включих нощната лампа и огледах помещението, което ми служи като спалня, дневна, кухня и трапезария.

Никога не ставам от леглото, преди да разбере кой (ако има такъв) ме чака.

Дори ако някакви гости — били те добри или злонамерени — ме бяха наблюдавали, докато спя, не бяха останали да си поговорим по време на закуската. Понякога дори изминаването на късото разстояние между леглото и тоалетната може да заличи очарованието на новия ден.

Само Елвис си беше на мястото, провесил на шията си хавайски венец от орхидеи — усмихваше се и сочеше с пръст, сякаш се прицелваше в мен с пистолет.

Въпреки че нямам нищо против да живея в помещението над един гараж и дори смятам, че квартирата ми е уютна, от „Архитекчъръл Дайджест“ за нищо на света няма да пожелаят да поместят снимката ѝ. Ако някой от хората им види жилището ми, вероятно презрително ще изтъкне, че списанието им е посветено на архитектура и дизайн, не на коптори, от които на читателите ще им призлее.

Както вече споменах, Елвис в цял ръст, изрязан от картон (навремето е бил изтипосан във фоайето на един киносалон по случай премиерата на филма „Блу Хавай“), си беше на мястото. Не се учудвайте, че го казвам — от време на време нощем той се движи... или доскоро се движеше.

Взех душ, като използвах сапун и шампоан с аромат на праскова, които са ми подарък от Сторми Луелин. Всъщност малкото ѝ име е Бронуен, но тя мрази да я наричат така — твърди, че било по-подходящо за елфа.

Аз наистина се казвам Од.

Според майка ми това е грешка в моето свидетелство за раждане, която останала непоправена. Понякога казва, че трябвало да се казвам Тод. Друг път — че са възнамерявали да ме кръстят Доб като чичо ми, чех по произход.

Баща ми пък заявява, че поначало са искали да нося името Од, въпреки че до ден-дневен не е казал защо. Твърди, че нямам чичо, роден в Чехословакия.

По този въпрос майка ми се запъва като магаре на мост. Настоява, че този човек съществува, обаче отказва да обясни защо не познавам нито него, нито сестра ѝ Симри, за която той уж бил женен.

От своя страна татко признава съществуването на Симри, но е категоричен, че тя е стара мома. Нарича я „откачалка“, ала не знам какво има предвид, защото отказва да навлезе в подробности.

Мама побеснява чуе ли го да говори така за сестра й. Нарича Симри „дар божи“, обаче не казва нищо повече по въпроса.

С течение на времето открих, че е по-лесно да се примиря с името си, отколкото да обяснявам произхода му. Вече си давам сметка, че е необичайно, но съм свикнал с него.

Със Сторми Луелин сме повече от приятели. Смятаме се за сродни души.

Първо, като бяхме на един панаир, от автомата за предсказване на съдбата получихме карта, на която пише, че ни е съдено завинаги да бъдем заедно.

Второ, имаме абсолютно еднакви рождени петна.

Освен историята с картата и петната аз я обичам до полуда. Готов съм, ако ме помоли, да се хвърля от най-високата скала. Разбира се, след като разбере защо го иска.

За щастие Сторми не е от хората, които се ръководят от прищевките си. Не очаква от другите онова, което самата тя няма да стори. Все едно е кораб, закрепен с грамадна котва сред коварни течения.

Веднъж цял ден размишлява дали да задържи монетата от петдесет цента, която намери в жлеба на един телефонен автомат. В крайна сметка ги изпрати със запис на телефонната компания.

Да се върнем за малко на скалата. Не мислете, че се страхувам от смъртта. Само дето не съм готов за срещата с нея.

Ухаещ на праскова, както ме харесва Сторми, без да се страхувам от смъртта, след като хапнах кифла със сладко от боровинки и се сбогувах с Елвис с думите „Отивам по работа“, опитвайки (напрасно) да имитирам гласа му, тръгнах към единствената закувалня в Пико Мундо, където работя.

Въпреки че слънцето току-що беше изгряло, вече приличаше на пържено яйце, блеснало на източния хоризонт.

Градчето Пико Мундо се намира в онази част на Южна Калифорния, където никога не забравяш, че си в пустинята. През март се печем като на скара. През август буквално се варим в собствения си сос.

Океанът е толкова далеч на запад, че за нас е реален колкото Морето на спокойствието на Луната.

Случва се при изкопните работи за полагане на основите на поредните жилищни блокове в покрайнините на града багеристите да се натъкнат на находища от раковини. В древността океанът е стигал до нашето градче.

Допреш ли до ухото си някоя от тези раковини, не чуваш шума на прибоя, а само печалния вой на вятъра, сякаш тя е забравила произхода си.

До външната стълба пред скромното ми жилище чакаше Пени Калисто, самотна като раковина на брега. Носеше червени гуменки, бели шорти и бяла блуза без ръкави.

Поначало Пени не е склонна към отчаяние и мрачни настроения, които са характерни за съвременните малчугани, навлизащи в юношеската възраст. Тя е най-слънчевото и усмихнато дванайсетгодишно хлапе, което познавам.

Тази сутрин обаче изглеждаше нетипично сериозна. Сините ѝ очи бяха потъмнели, както потъмняват водите на океана при преминаването на облак.

Погледнах къщата, намираща се на около петдесетина метра от гаража, където моята хазайка Розалия Санчес сигурно вече ме чакаше, за да потвърдя, че не е изчезнала през нощта. Фактът, че вижда образа си в огледалото, не успокоява страховете ѝ.

Пени безмълвно ми обърна гръб и тръгна към алеята за коли.

С лъчите на слънцето и силуетите си два грамадни калифорнийски дъба тъчаха златистопурпурни воали, които хвърляха върху алеята.

Пени сякаш трептеше и се губеше в плетеницата от светлина и мрак. Черна мантила от сенки приглушаваше блясъка на русата ѝ коса, при всяка нейна стъпка сложната плетеница сякаш се променяше.

Изплаших се да не я изгубя от поглед, затова на спринт взех последните стъпала и я последвах, без да ме е грижа за страховете на госпожа Санчес.

Стигнахме до басейнчето за птици на моравата. Около пиедестала му Розалия Санчес беше наредила дузини раковини с всевъзможни форми, размери и цветове, които беше събирала по хълмовете около Пико Мундо.

Пени се наведе, взе една раковина, голяма колкото портокал, и ми я подаде.

Приличаше на кафяво-бял конус, гладката му вътрешност беше като розова перла.

Пени сви юмрук, все едно държеше раковина, и го доближи до ухото си. Наклони глава, заслуша се, сякаш ми даваше знак и аз да сторя същото.

Допрях до ухото си раковината, но не чух шума на океана, нито печалния вой на пустинния вятър. Отвътре прозвуча тежкото дишане на див звяр, изпълнено с настойчиво, безумно желание.

Кръвта ми се смрази въпреки жаркото слънце на пустинята.

Злото идваше. Запитах се чий образ е приело.

От двете страни на улицата са засадени лаврови дървета. На места възлестите им корени са излезли на повърхността и са пропукали бетонната настилка.

Вятърът беше замрял. Утрото беше притихнало, все едно беше настъпил Денят на страшния съд — още миг... и небето щеше да се отвори.

Също като къщата на госпожа Санчес повечето постройки в квартала са във викториански стил, характерен с безвкусната си натруфеност. Градчето е основано през 1900 година от хора, емигрирали от Източното крайбрежие, построили къщите си в стил, който повече подхожда на студения и влажен климат по онези места.

Може би са се надявали да пренесат в долината само онова, от което са се възхищавали, и да загърбят грозното и неприветливото.

Само че на хората не им е съдено да избират багажа, с който да пътуват. Въпреки най-добрите си намерения в крайна сметка откриваме, че сме взели един-два куфара с нещастие.

В продължение на няколко секунди нищо не помръдваше, само един ястреб кръжеше високо в небето.

Тази сутрин двамата с него бяхме тръгнали на лов.

Пени Калисто сякаш усети страха ми и ме хвана за ръка.

Благодарен й бях за окуражаващия жест. Държеше ме здраво, дланта й беше топла. Силата й ми вдъхна смелост.

Колата се движеше по инерция, затова не я чух да се приближава; зърнах я едва след като се появи иззад ъгъла. Познах я, изведнъж ме обзе тъга, силна почти колкото страха ми.

Беше тъмносин понтиак файърбърд с две врати и гюрук, модел 1968 година, реставриран с много любов. Изглеждаше така, сякаш се плъзга към нас, без гумите му да допират асфалта, трептеше като мираж сред утринната жега.

С Харло Ландерсън бяхме съученици от гимназията. За четири години той сглоби понтиака, докато заприлича на автомобила, който през 1967 година е бил изложен в автосалона. Беше прекалено срамежлив и необщителен, не хвърли толкова труд по колата с надеждата да я превърне в магнит за гаджетата, нито пък да накара онези, които го смятаха за мухльо, да повярват, че е станал жесток пич. Той не страдаше от амбицията да се издигне в обществото. Дори не си правеше илюзии относно шансовете си да се изкачи на по-високо стъпало в гимназиалната кастова система.

С мощността си от триста петдесет и пет конски сили и с осемцилиндровия си V-образен двигател понтиакът вдигаше сто километра за по-малко от осем секунди. Харло обаче не си падаше по уличните ралита и не се гордееше, че притежава „огън кола“.

Посвети на автомобила толкова време, труд и пари, защото бе запленил от дизайна и двигателя, който работеше като шевна машина. Беше нещо като любов от пръв поглед, страст толкова чиста, че бе почти духовна.

Понякога си казвах, че понтиакът играе толкова важна роля в живота на Харло, защото той няма на кого да дари обичта, с която обсипваше колата. Майка му беше починала, когато той бе едва шестгодишен. Баща му беше зъл пияница.

Колата не може да отвърне на чувствата ти. Но ако си много самотен, може би проблясъкът на никела и гальовното мъркане на мотора могат да минат за прояви на обич.

С Харло не бяхме приятели, само познати. Харесвах го. Вярно, че беше прекалено мълчалив и затворен, но това беше за предпочитане пред шумното перчене, с което повечето мои съученици се мъчеха да се издигнат в йерархията на гимназията.

Помахах на Харло, отново се замислих за него.

Откакто завършихме гимназия, той работеше като вол. От девет сутринта до пет следобед разтоварваше камионите в супермаркета и подреждаше стоките на полиците.

Но денят му започваше в четири сутринта с разнасяне на вестници в източните квартали на Пико Мундо. Веднъж седмично доставяше на всяка къща в градчето рекламни листовки и купони за стоки с намаление.

Тази сутрин разнасяше само вестници — хвърляше ги с ловко движение, все едно бяха бумеранги. Всяко сгънато копие от „Маравила Каунти Таймс“, навито на руло и поставено в найлонов плик, политаше във въздуха и с приглушено тупване се приземяваше на алеята за коли или на асфалтираната пътека към къщата точно на мястото, предпочитано от абоната.

Като стигна сградата от отсрещната страна на улицата, Харло удари спирачки.

С Пени се приближихме до понтиака.

— Добро утро, Од — промърмори бившият ми съученик. — Как си през този прекрасен ден?

— Кофти — отвърнах. — Нещо ми е скапано, объркан съм.

Той озадачено сбърчи чело:

— Какво се е случило? Мога ли да помогна?

— Става въпрос за нещо, което вече си направил. — Пуснах ръката на Пени, наведох се през спуснатото стъкло, изключих двигателя на понтиака, издърпах ключа от контакта.

Харло се стресна, посегна да го хване, но го изпусна.

— Хей, Од, не ми е до шегички. Трябва да спазвам графика, иначе ще ми се стъжни.

Не чух гласа на Пени, но вероятно ми съобщи нещо на богатия, ала безмълвен език на душата.

Казах на Харло Ландерсън онова, което тя ми разкри:

— Носиш в джоба си нейната кръв.

Невинен човек щеше да се озадачи от изявлението ми. Харло се втренчи в мен, очите му се разшириха, заприлича на изплашен бухал.

— През онази нощ си сложил в джоба си три парченца лигнин.

Той продължи да стиска волана, но извърна очи и се загледа в предното стъкло, сякаш подтикваше колата да потегли.

— След като си изнасиллил момичето, което е било девствено, си попил кръвта му с лигнина.

Харло потрепери. Изчерви се, може би от срам. От вълнение гласът ми преградна:

— Кръвта е изсъхнала, парченцата тъкан са заприличали на бисквитки.

Харло се разтрепери като лист.

— Винаги носиш едно от тях — произнесох задавено. — Душиш го... Божичко! Понякога го захапваш.

Той изскочи от колата и побягна.

Не съм полицаи. Не съм олицетворение на гражданската съвест. Всъщност не знам какво съм... и защо.

Но в подобни моменти не мога да не се намеся. Обзема ме някакво безумие, изпитвам необходимост да раздавам правосъдие.

Погледнах Пени Калисто, видях белезите на шията ѝ, които не бяха там, когато се появи пред мен. Дълбочината им подсказваше яростта на човека, който я беше удушил.

Сърцето ми се сви от жалост, втурнах се подир Харло Ландерсън, към когото не изпитвах нито капчица жалост.

ВТОРА ГЛАВА

Убиецът изтича по асфалтираната пътека край къщата, прескочи оградата от ковано желязо, профуча по тясната задна уличка, прехвърли се през ниската каменна стена. Питам се къде отива. Не можеше да избяга нито от мен и от правосъдието, нито от самия себе си.

В задния двор на къщата имаше басейн. Под лъчите на утринното слънце, проникващи през клоните на дърветата, водата блестеше във всички оттенъци на синьото — от сапфирено до тюркоазено, като че ли сред задния двор бяха разхвърлени скъпоценни камъни, изоставени от отдавна мъртви пирати, безчинствали в отдавна изчезнали морета.

Зад остъклената плъзгаща се врата на къщата стоеше млада жена по пижама и държеше чаша с онази напитка, която ѝ даваше смелост да се изправи срещу новия ден.

Щом забеляза изумената „зрителка“, Харло се спусна към нея. Може би му хрумна да я използва като щит или да я вземе за заложница. Във всеки случай не искаше да изпие кафето ѝ.

Хвърлих се върху него, сграбчих го за ризата, повалих го, двамата паднахме в басейна.

Водата беше затоплена от жаркото слънце на пустинята. Хиляди мехурчета, подобни на порой от сребърни монети, пробягаха пред очите ми, извъняха в ушите ми.

Харло стигна до дъното, размаха ръце и зарита, с крак или с лакът улучи гърлото ми.

Задавих се, въпреки че ударът не беше силен, нагълтах вода, воняща на хлор и плажно масло. Изпуснах Харло, като на забавен каданс се понесох нагоре сред полюшващи се завеси от зеленикава светлина, изскочих на повърхността сред слънчеви пайети.

Намирах се в средата на басейна, Харло беше в единия му край. Вкопчи се в ръба, изтегли се на бетонната площадка.

Кашлях, от ноздрите ми като фонтанчета изригваха струйки вода; размахвах ръце, заплувах, по-точно зашляпах във водата, като се молах да не се удавя — като плувец съм кръгла нула.

Когато бях шестнайсетгодишен, през една кошмарна нощ ме приковаха с вериги към двама мъртъвци и ме хвърлиха от лодка в езерото Мало Суерте. Оттогава изпитвам ужас от водните спортове.

Мало Суерте е изкуствено езеро извън градчето, названието му означава „лош късмет“.

Създадено е било по време на Голямата депресия във връзка с програма по заетостта и първоначално е било названо на името на неизвестен политик. Въпреки че в околността се разказват хиляди истории за опасностите, които крият водите му, никой не знае кога и защо езерото официално е било преименувано Мало Суерте.

Документацията, свързана с него, е изгоряла заедно със сградата на съда през 1954 година, след като в нея се самозапалил някой си Мел Гибсън в знак на протест срещу отнемането на имуществото му заради неплатени данъци.

Въпросният Гибсън не е бил родственик на австралийския актьор, който след десетилетия щеше да стане филмова звезда. Дори според сведенията не е бил нито талантлив, нито красив.

Тъй като сега не бях обременен от двама мъртъвци, сравнително бързо стигнах до края на басейна. Хванах се за ръба и излязох от водата.

Междувременно Харло беше стигнал до плъзгащата се врата, но тя се оказа заключена. Жената беше изчезнала.

Изправих се на крака, а убиецът се отдалечи от вратата на достатъчно разстояние да се засили, наведе глава и се втурна към нея.

С ужас очаквах да видя как бликва фонтан от кръв, разхвърчават се отсечени крайници и глава, гилотинирана от стрък остра трева.

Разбира се, стъклото се разби на хиляди парченца, Харло цялцеленичък влетя в къщата.

Изтичах след него, счупените стъкълца скърцаха под подметките ми. Усетих миризмата на изгоряло.

Намирахме се в просторна дневна, креслата бяха подредени така, че да са обърнати към грамадния телевизор.

На големия екран водещата на предаването „Днес“ изглеждаше ужасяващо. Наперената й усмивка беше сърдечна като на озъбена

баракуда. Закачливите ѝ очи, които изглеждаха големи колкото лимони, сякаш маниакално проблясваха.

Само барплот разделяше дневната от кухнята.

Непознатата, която бях видял преди малко, притискаше до ухото си телефонната слушалка, в другата си ръка стискаше касапски нож.

Харло стоеше на прага между двете помещения и се опитваше да прецени дали двайсетинагодишната жена по пижама, напомняща моряшко костюмче, ще събере смелост да го изкорми.

Тя замахна с ножа към него и изкрещя в слушалката:

— Току-що влезе! На няколко крачки е!

От тостера на плота излизаше задушлив дим. Изхвърлящият механизъм не се беше задействал, сладкишът беше останал в скаричката. Миришеше на ягоди и тлееща гума. Очевидно днешният ден не беше от най-хубавите за непознатата.

Харло запрати към мен високото столче и се затича по коридора към антрето.

Наведох се да избегна столчето, извиках: „Госпожо, извинете за безпокойството“ и хукнах да търся убиеца на Пени.

Докато стигна вътрешната стълба, онзи се беше изкачил на площадката.

Веднага разбрах защо не е избягал — на горния етаж стоеше момченце на около пет години; беше само по гащета, държеше за единия крак синьо плюшено мече и изплашено се кокореше. Изглеждаше безпомощно като кученце, попаднало по средата на магистрала с натоварено движение.

От това по-идеален заложник, здраве му кажи.

— Стиви, заключи си вратата!

Хлапето изпусна мечето и се затича към стаята си.

Харло се спусна след него.

Въпреки че се задушавах от дима на горящия сладкиш и от вонята на хлор, заседнала в гърлото ми, се закатерих по стълбата — давах си сметка, че по нищо не приличам примерно на героя на Джон Уейн в „Пясъците на Иво Джима“.

Страхувах се повече от убиеца, когото преследвах, защото за разлика от него имах какво да губя, най-вече Сторми Луелин и съвместния ни живот, предсказан от панаирджийския автомат. Знаех,

че ако налетя на разярен съпруг с пистолет, той без колебание ще ме застреля като куче.

Някаква врата се затръшна. Стиви беше послушал майка си.

Ако като Квазимодо разполагаше със съд с разтопено олово, Харло Ландерсън щеше да го излее върху мен. Вместо разтопен метал към мен полетя шкафче, която явно е било в коридора на горния етаж.

С изненада установих, че притежавам рефлексите и пъргавината на маймуна (макар и мокра) — подскочих и за миг се озовах на перилото. Тежкото шкафче се затъркаля по стъпалата, чекмеджетата се отваряха и затваряха, сякаш в него се беше вселил духът на кръвожаден крокодил.

Отново скочих на стълбата, озовах се в коридора на горния етаж тъкмо когато Харло се опитваше да разбие вратата на хлапето. Чу стъпките ми и зарита още по-силно. Дървеният плот се разцепи със страховит трясък, вратата се отвори. Той влетя в стаята заедно с нея, сякаш беше засмукан от енергиен водовъртеж.

Втурнах се след него, видях как момченцето се опитва да се пхне под леглото. Убиецът го държеше за крака.

Грабнах от червеното шкафче нощната лампа във формата на панда и я стоварих върху главата му. Керамични отломки от черни ушички, симпатична бяла муцунка, черни лапички и бяло коремче се разхвърчаха из стаята.

В свят, в който биологичните системи и законите на физиката функционират според теориите на учените, Харло би трябвало да изпадне в безсъзнание. За жалост нашият свят е различен.

Също както любовта дава свръхчовешки сили на любящата майка да вдигне преобърнатата кола, за да освободи затиснатото си дете, покварата помогна на убиеца да издържи удара, без дори да му мигне окото. Той пусна Стиви и се нахвърли върху мен.

Очите му бяха без кръгли зеници, но напомняха злите очи на змия, кучешките му зъби, проблясващи между разтегнатите му устни, не бяха закривени или удължени, ала ужасяващата му гримаса беше възплащение на яростта на бясно куче.

Това не беше моят съученик от гимназията, нито невзрачният хлапак, за когото смисълът на живота се състоеше в търпеливото реставриране на вехтия понтиак.

В мен се беше вкопчило същество, чиято душа бе като трънлив, пагубен гъсталак, доскоро скрит в лабиринта на обърканото му съзнание. Сега то бе счупило решетките на килията си, изкатерило се беше в централната кула на крепостта, убило бе някогашния Харло и се бе провъзгласило за владетел.

Междувременно Стиви се беше скрил под леглото, ала за мен нямаше убежище, нямаше одеяло, с което да се завия през глава.

Няма да ви лъжа, че ясно си спомням какво се случи през следващите няколко минути. Двамата си нанасяхме безразборни удари, хвацахме всичко, което ни попаднеше под ръка, за да го използваме като оръжие. По едно време се вкопчихме един в друг като омаломощени боксьори; лъхна ме парещият му дъх, слюнката му изпръска лицето ми, чух изщракването на зъбите му — паниката го беше превърнала в див звяр.

Изтръгнах се от хватката му, ударих го с лакът под брадичката, понечих да забия коляно между краката му, но не го улучих.

В далечината се чу вой на сирени. В този момент майката на Стиви застана на прага и размаха касапския нож; преследвачите вече бяха двама: един по пижама, другият с полицейска униформа.

Харло не можеше да се промъкне покрай мен и въоръжената жена. Нямаше начин да докопа Стиви, за да го използва като заложник. Ако изскочеше през прозореца, щеше да се озове на покрива на предната веранда и право в ръцете на ченгетата.

Воят на сирените се усили. Убиецът заотстъпва заднишком, сгуши се в ъгъла и затрепери. Беше преbledнял като платно, кършеше ръце, погледът му се стрелкаше ту към пода, ту към тавана, ала не като на затворник, който преценява размерите на килията си, а с удивление, сякаш не си спомняше как и кога се е озовал на това място.

За разлика от дивите зверове, попаднат ли в капан, повечето чудовища с човешки облик не се мъчат да се освободят — в подобни моменти се проявява страхът, който е в основата на жестокостта им.

Харло вдигна треперещите си ръце и закри лицето си с длани. През пролуките в бронята от десет пръста виждах очите му, изпълнени с първичен страх.

Все така опрян с гръб в стената, бавно се плъзна надолу, изпружи крака и седна на пода, продължавайки да се крие зад дланите си, все

едно бяха шапка-невидимка, която ще му позволи да се изплъзне от правосъдието.

Воят на сирените се извиси за последен път и се превърна в ръмжене, отекващо досами къщата.

Зората се беше сипнала едва преди час, а пък аз бях използвал всяка изминала минута да оправдая името си Од, което означава „чудак“.

ТРЕТА ГЛАВА

Мъртвите не говорят. Не зная защо.

Полицаяте отведоха Харло Андерсън. В портфейла му намериха две моментални снимки на Пени Калисто. На едната тя е гола и жива. На другата — мъртва.

Уайът Портър, началникът на полицията в Пико Мундо, ме помоли да изчакам в стаята на Стиви. (Малкият вече беше в безопасност в прегръдките на майка си.)

Не след дълго Пени Калисто влезе през стената и седна до мен на неоправеното легло на хлапето. Белезите по шията ѝ бяха изчезнали. Изглеждаше така, сякаш не е била удушена... все едно беше жива.

Както и преди не каза нито дума.

Склонен съм да вярвам в определено устройство на сегашния ни живот и на този след смъртта. Нашият свят представлява пътуване, свързано с открития и пречистване. Светът на отвъдното е разделен на две — едната му половина е дворец за душата, безгранично царство на чудесата, другата е студена, тъмна, невъобразима.

Казвам ви всичко това с риск да ме помислите за ненормален. За каквото ме смятат повечето мои съграждани.

Сторми Луелин, която е жена с нетрадиционни възгледи, смята, че животът ни на този свят има за цел да ни подготви за задгробното ни битие. Твърди, че в края на земните ни дни получаваме оценка за нашата почтеност, смелост и упорита съпротива на злото — ако преминем успешно „изпита“, ще станем част от армията души, изпълняващи велика мисия в отвъдното. Онези, които се провалят, чисто и просто престават да съществуват.

Накратко, тя гледа на този ни живот като на временен лагер. Нарича следващия „служба“.

Твърдо се надявам, че греша, тъй като идеята, съдържаща се в нейната космология, е, че ужасите на настоящето са подготовка за по-големите страхотии, които ни очакват в отвъдното.

Според нея каквото и да ни се случи в следващия живот, си струва да го изтърпим отчасти заради приключението, но най-вече защото наградата за вярна служба ни очаква в третия живот.

Лично аз предпочитам да бъда възнаграден малко по-рано, отколкото тя предвижда.

За разлика от мен Сторми обича да отлага удоволствията. Ако в понеделник умира за сладолед, изчаква до сряда, за да се почерпи. Твърди, че от очакването сладоледът ѝ се струва по-вкусен.

Аз пък си мисля, че след като толкова обичаш сладолед, трябва да си хапнеш и в понеделник, и във вторник, и в сряда.

Според Сторми, ако се придържам към тази философия, ще се превърна в един от онези четиристотинкилограмови шишковци, дето като се разболеят, ги вдигат от леглото с кран.

— Щом искаш да изтърпиш унижението да те закарат в болницата с камион на „Пътна помощ“ — каза ми веднъж, — не очаквай да седя на грамадното ти шкембе като Джими Крикет на главата на кита и да пея „Пожелай си нещо, като видиш падаща звезда“.

Почти съм сигурен, че във филма „Пинокио“ Джими Крикет не седи на главата на кит, дори мисля, че въобще не се среща с въпросния морски бозайник.

Обаче споделя ли размишленията си със Сторми, тя ще ме стрелне с поглед, сякаш иска да каже: „Наистина ли си толкова безнадеждно тъп или само ме дразниш?“. Предпочитам да не се стига до този поглед, страхувам се от него.

Продължавах да седя на леглото на хлапето, чаках полицаите да ме повикат и дори мисълта за Сторми не можеше да повиши настроението ми. След като дори ухилената физиономия на Скуби Ду, щампована на чаршафите, не ме развеселяваше, значи нищо не беше в състояние да го стори.

Все си мислех за Харло — как майка му беше починала, когато бе едва шестгодишен, как животът му би трябвало да е паметник в нейна чест, а вместо това той бе посрамил паметта ѝ.

Разбира се, мислех си и за Пени, която бе загинала толкова млада; смъртта ѝ бе причинила неопишуема болка на близките ѝ, безвъзвратно бе променила живота им.

Пени окуражаващо стисна дланта ми.

Ръката ѝ ми се стори топла, все едно тя беше жива. Не проумявах как е възможно да ми се струва толкова истинска, а да минава през стени и да е невидима за другите.

Разплаках се. Понякога си поплаквам. Не се срамувам от сълзите си. В подобни моменти те прогонват чувства, които иначе ще ме преследват и ще вгорчават живота ми.

Погледът ми се замъгли, но преди първите солени капки да парнат страните ми, Пени хвана с два ръце дланта ми. Усмихна се и ми намигна, като че ли казваше: „Поплачи си, Од Томас. Така бремето ще падне от плещите ти“.

Мъртъвците са изключително чувствителни по отношение на живите. Вече са изминали пътя, който ни предстои, познават страховете ни, провалите, безнадеждните ни мечти и колко ценим мимолетното. Мисля, че ни съжаляват... и би трябвало.

Най-сетне сълзите ми пресъхнаха; Пени се изправи, усмихна се, със свободната си ръка отметна косата от челото ми, все едно казваше: „Довиждане. Благодаря“.

Прекоси стаята, премина през стената и сякаш се стопи в августовската утрин... или прекрачи границата на друг свят, който бе дори по-светъл от лятото в Пико Мундо.

Само след миг Уайът Портър застана на прага на стаята.

Шефът на местната полиция е истински исполин, но външността му не е заплашителна. Само лицето му, подобно на муцуна на басет, сякаш е повлияно от земното притегляне; при необходимост се движи бързо и решително, но винаги изглежда така, все едно на яките му плещи лежи непосилен товар.

С течение на годините, докато на заоблените хълмове около градчето изникваха евтини и грозни жилищни блокове, докато злините на един жесток свят пропълзяваха в една от малкото останали крепости на невинността като Пико Мундо, началникът на полицията Портър вероятно бе станал свидетел на прекалено много човешка злоба и предателства. Може би е приведен под товара на спомените, които иска да сподели, но не може.

— Ето че пак се срещнахме — промърмори.

— Тъхъ — кимнах.

— Разбита врата на верандата, счупени мебели...

— Поемам вината само за счупената нощна лампа — прекъснах го.

— Но се е стигнало до погрома благодарение на теб, нали?

— Да, сър.

— Защо не дойде при мен — заедно щяхме да измислим начин да вкараме Харло в капана.

— Интуицията ми подсказа, че възнамерява скоро да извърши ново престъпление.

— Интуицията, казваш.

— Да, сър. Мисля, че именно това искаше да ми каже Пени. Усетих настойчивостта ѝ.

— Пени Калисто, а?

— Да, сър.

Той въздъхна. Отпусна се на единствения стол в стаята — всъщност детско столче във формата на динозавър, чиято глава служеше за облегалка.

— Синко, със сигурност усложняваш живота ми.

— Те го усложняват, сър, както и моя — промърморих, намеквайки за мъртвите.

— Имаш право. На твое място отдавна щях да съм откачил.

— Има такава опасност.

— Виж какво, Од, ще ми се да избегнем явяването ти в съда във връзка с този случай.

— Дано не се наложи, сър.

Малцина са наясно с някои от необикновените ми тайни. Само Сторми Луелин знае всички.

Иска ми се да остана незабележим, да водя обикновен живот... доколкото ми позволяват духовете.

— Смятам, че той ще направи самопризнания в присъствието на адвокатата си. Може би няма да има съдебен процес. Но ако се стигне дотам, ще кажем, че е отворил портфейла си да ти плати за някакъв загубен облог и снимките на Пени са изпаднали.

— Става — промърморих.

— Ще помоля Хортън Баркс да не те споменава.

Въпросният Хортън Баркс беше собственик на вестник „Маравила Каунти Таймс“. Твърдеше, че преди двацет години, докато бил на екскурзия в Орегон, срещнал първобитен човек. Предвид онова,

което ми се случва ежедневно, нямам право да се съмнявам, когато някой разказва за срещите си с извънземни или с горски елфи.

— Ти как си? — попита Портър.

— Ще се оправя. Ама адски мразя да закъснявам за работа. По това време в закусвалнята има най-много клиенти.

— Предупреди ли, че ще се забавиш?

— Естествено. — Посочих малкия клетъчен телефон, който беше прикрепен на колана ми, когато скочих в басейна. — Понамокри се, но работи.

— По-късно може да се отбия — ще ми се да хапна пържени картопки и бъркани яйца.

— Сервираме ги през целия ден. — Това беше мотото на закусвалнята, откакто беше открита през 1946 година.

Портър се понамести на малкото столче-динозавър, което протестиращо изстена под тежестта му.

— Синко, смяташ ли до края на живота си да работиш в закусвалня?

— Не, сър. Мисля да се посветя на автомобилните гуми.

— Гуми ли?

— Може би отначало ще ги продавам, после ще се науча да ги сменям. В магазин „Светът на гумите“ винаги предлагат работа.

— Защо си избрал именно тази професия?

Свих рамене:

— Ами... гумите винаги са необходими. Пък и... не знам как да се изразя... ще ми се да науча нещо ново...

Поседяхме мълчаливо около минута, после той попита:

— Само към това ли проявяваш интерес?

— А, не. Поддържането на басейни също е перспективно, като се има предвид колко нови квартали изникнаха.

Портър замислено кимна.

— Харесва ми и да работя в зала за боулинг — добавих. — Ще срещам нови хора, пък и е интересно да наблюдаваш състезанието помежду им.

— Какво ще работиш там?

— Първо, ще поддържам обувките под наем. Трябва да се лъскат, редовно да се проверяват връзките.

Началникът на полицията кимна, а столчето издаде звук, който повече приличаше на писукане на мишка отколкото на рев на динозавър.

Дрехите ми бяха изсъхнали, но бяха ужасно измачкани. Погледнах си часовника:

— Налага се да тръгвам. Не мога да се явя на работа в този вид, трябва да се преоблека.

Двамата се изправихме, столчето-динозавър се разпадна.

Портър се втренчи в жалките останки и промърмори:

— Би могло да се случи, докато си се сражавал с Харло.

Кимнах:

— Така е.

— Другите щети ще бъдат покрити от застраховката.

— Имате право — хората винаги се застраховат.

Слязохме на долния етаж и заварихме Стиви в кухнята — усмихваше се доволно и се тъпчеше с лимонов кейк.

— Извинявай, но счупих столчето ти — каза му началникът Портър, който е толкова честен, че сърце не му дава да излъже дори дете.

— Беше глупаво детско столче — заяви малчуганът. — От няколко седмици съм прекалено голям за такива бебешки столчета.

Портър се приближи до майката на хлапето, която събираше с метлата счупените стъкла. Призна и на нея за столчето и макар жената да му каза да не се притеснява, той я накара да обещае, че ще го осведоми за стойността на повредената вещ.

Предложи да ме закара до къщи, но аз отвърнах:

— Ще стане по-бързо, ако се върна по пътя, по който дойдох.

Излязох от къщата през дупката в остъклената врата, заобиколих басейна, прекачих се през ниската стена, прекосих тясната задна уличка и моравата пред друга къща и се прибрах у дома.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Виждам мъртъвци, но повярвайте, че не е напразно.

В замяна често попадам в опасни ситуации, най-безобидният резултат от които са купища дрехи за пране.

Преоблякох се, отбих се при госпожа Санчес, за да се уверя, че още е налице, както правех всяка сутрин. През вратата със защитна мрежа я видях да седи до масата в кухнята.

Почуках, а тя подвижна:

— Чуваш ли ме?

— Да, госпожо.

— Чий глас чуваш?

— Вашия. Вие сте Розалия Санчес.

— Влез, Од Томас.

Лъхна ме ароматът на бъркани яйца, царевични питки и пържено сирене. Бива ме да приготвям аламинути, но госпожа Санчес по рождение е първокласна готвачка.

Приборите и печката ѝ са старомодни, но блестят от чистота. Кухнята ѝ е красива като безценна антика и носи отпечатъка на работа, която човек върши с любов и удоволствие.

Седнах срещу нея. Тя стискаше между дланите си порцелановата чаша с кафе, защото се страхуваше да не я изпусне — толкова силно трепереха ръцете ѝ.

— Тази сутрин закъсня, Од Томас.

Неизменно се обръща към мен по име и фамилия. Подозирам, че според нея Од не е име, а благородническа титла нещо като принц или херцог — и протоколът изисква да бъде използвана от простосмъртните, когато разговарят с мен.

Може би ме мисли за син на детрониран крал, принуден да живее в бедност, който въпреки това заслужава подобаващо уважение.

— Така е — отговорих. — Извинете. Случи се нещо извънредно.

Госпожа Санчес не знае за особената ми връзка с мъртвите. Има си достатъчно грижи, та да се безпокои за разни мъртъвци, които

посещават гаража ѝ.

— Виждаш ли с какво съм облечена? — попита ме разтревожено.

— Бледожълт панталон. Жълта блуза на кафяви райета.

— Харесва ли ти шнолата ми във форма на пеперуда, Од Томас?

— лукаво подхвърли тя.

— Няма шнола. Косата ви е завързана с жълта панделка. Между другото, прическата много ви отива.

На младини Розалия Санчес вероятно е била изключителна красавица. Сега беше на шейсет и три, бе понапълняла, годините бяха оставили отпечатъка си на лицето ѝ, красотата ѝ бе като на светица — изпълнена със смирението и нежността, на които учи времето, озарена от вътрешна светлина.

— Като закъснях — промълви тя, — си помислих, че си идвал, но не си ме видял. Казах си, че ако стана невидима за теб, повече няма да те зърна.

— Не се притеснявайте, няма да се случи.

— Сигурно е ужасно да си невидим.

— Така е, но пък няма да се налага да се бръснеш толкова често.

Госпожа Санчес мрази шегите, когато обсъждаме тази тема. Намръщи се, гримасата загрози лицето ѝ на светица.

— Страхувах се да не стана невидима, но винаги съм си мислела, че ще виждам хората, само те няма да ме виждат и да ме чуват.

— Едно време гледах филм за един невидим човек. В студено време дъхът му се забелязваше.

Тя продължи да говори, все едно не ме беше чула:

— Обаче ако се случи хем хората да не ме виждат, хем аз да съм невидима за тях, ще ми се струва, че съм сама в целия свят. — Потрепери, тежката порцеланова чаша се удари в масата. Всъщност когато говори за невидимостта, тя има предвид смъртта, но не го осъзнава.

Първата година от новото хилядолетие не беше добра за човечеството, но за Розалия Санчес беше направо катастрофална. Една нощ през април тя загуби съпруга си Хърман. Беше заспала до човека, когото беше обичала повече от четирийсет години, и се бе събудила до изстинал труп. Изживяла бе такъв шок, че не можа да се съвземе напълно.

По-късно отказа да замине с трите си сестри и семействата им на отдавна запланувано пътуване. На 11 септември се събуди и научи от новините по телевизията, че самолетът, с който са пътували, е бил отвлечен и е бил използван като управляема ракета за извършване на един от най-страшните терористични актове в историята на човечеството.

Розалия беше мечтала да има деца, но Бог не я беше дарил с това щастие. Хърман, сестрите и племенниците ѝ бяха смисълът на живота ѝ. Жестоката съдба ѝ отне всички... в съня ѝ.

След трагичните събития тя се побърка от скръб. Но беше от кротките луди... може би защото през целия си живот и на мравката път правеше.

Лудостта ѝ се изразяваше в това, че отказваше да повярва в смъртта на близките си. Твърдеше, че просто са станали невидими и че в определен момент, ако капризната природа пожелае, те отново ще се появят пред очите ѝ.

Може би затова беше вманиачена на темата изчезване на самолети и кораби в Бермудския триъгълник. Беше изчала всички книги по въпроса.

Знаеше и за случая със стотиците хиляди май от градовете Копан, Пиедрас Неграс и Паленка, които през 610 година пр. Хр. за една нощ изчезнали по необясним начин.

Ако човек я оставеше, с часове щеше да говори за изчезванията на хора и предмети, описани в историята. Например знам повече, отколкото ме интересува, за изпаряването на три хиляди китайски войници край Нанкин през 1939 година.

— Е, днес със сигурност не сте невидима — казах. — Което е истинска благословия, нали?

Веднъж ми призна какво я плаши най-много — че в деня, в който любимите ѝ хора отново застанат пред нея, самата тя ще изчезне.

Копнее за завръщането им и същевременно се плаши от последствията.

Розалия се прекръсти, огледа се и най-сетне се усмихна:

— Може да изпека някакви сладки.

— Можете да изпечете каквото пожелаете.

— Какво ти се хапва, Од Томас?

— Изненадайте ме. — Погледнах часовника си. — А сега трябва да тръгвам, че шефът ще се сърди.

Тя ме изпрати до вратата и ме прегърна:

— Добро момче си, Од Томас.

— Напомняте ми за баба ми Шугарс — промълвих. — Само дете не играете покер, не се наливате с уиски и не карате бързи коли.

— Много си мил. Възхищавах се от Пърл Шугарс. Беше едновременно женствена и...

— Мъжко момиче — подсказах.

— Именно. Веднъж на Празника на ягодите един тип, който беше или пиан, или дрогиран, започна да се държи ужасно. Пърл набързо го усмири.

— Имаше страхотно ляво кроше.

— Разбира се, първо го ритна на едно специално място. Обаче си мисля, че щеше да го свали и само с крошетата. Мечтаех си да приличам на нея.

Излязох от къщата ѝ и изминах шестте пресечки до закувалнята „Пико Мундо Грил“, която се намира в центъра на градчето.

С всяка минута жегата ставаше все по-нетърпима. Боговете на пустинята Мохаве явно не познаваха значението на думата „умереност“.

Утринните сенки се смалляваха пред очите ми, оттегляха се от напичащите се морави пред къщите, от размекнатия асфалт, от циментовите тротоари, на които можеше да се изпържи яйце.

Въздухът явно бе прекалено уморен, за да се раздвижи. Листата на дърветата бяха увиснали. Птиците или се криеха сред гъстите храсти, или летяха високо в небето, където поради разреждения въздух горещината не се усещаше.

Докато крачех по замрялата улица, зърнах три движещи се сенки. Не бяха на дърво, на къща или на човек, а необикновени сенки. Като по-млад ги наричах „присъствия“, но това е само друга дума за „призраци“, а те не са привидения като Пени Калисто.

Мисля, че изобщо не са съществували, че не принадлежат към нашия свят, а обитават някакво царство на вечен мрак.

Нямат определена форма, ефимерни са като сенки. Движат се безшумно. Намеренията им, макар и не съвсем ясни, определено не са добронамерени.

Често се прокрадват като котки, но котки, големи колкото хора. Понякога се движат полуизправени като фантастични същества, които са наполовина хора, наполовина кучета.

Не ги виждам често. Но появата им със сигурност означава голяма неприятност.

За мен вече не са сенки. Наричам ги „бодаци“.

„Бодак“ е дума, която едно шестгодишно момченце от Англия използва, за да опише тези създания, когато ги видяхме да блуждаят една привечер. Бодакът е малко и зло животно от британската митология, което прониква през комина и похищава непослушните деца.

Не мисля, че привиденията, които виждам, са бодаци. Според мен и момченцето не го вярваше. Нарече ги така, защото беше първата дума, която му дойде наум... и поради липсата на по-подходяща.

То беше единственото познато ми човешко същество, което притежаваше моята дарба. Няколко минути, след като изрече пред мен думата „бодак“, бе премазано от един камион, чийто шофьор беше изгубил управление.

Докато стигна до закусвалнята, трима бодаци вече тичаха заедно далеч пред мен. Завиха зад ъгъла и изчезнаха, сякаш бяха само мираж.

Само че не бяха.

Понякога ми е трудно да се съсредоточа върху задачата да бъда възможно най-добрият майстор на аламинути. Днес щеше да ми е необходимо да положа повече усилия, та омлетите, пържените картопки, бургерите и пърженият бекон да са на обичайното ниво.

ПЕТА ГЛАВА

— Удължи ги и ги размажи — подвижна Хелън Арчес. — Едно седнало прасе, печени картофи, инфарктен тост.

Залепи на таблото листчето с поръчката, грабна кана с кафе и хукна да допълва чашите на клиентите.

Сервитьорка е от цели четирийсет и две години — започнала е на осемнайсет — и по всеобщо мнение си разбира от занаята. Но вече глезените ѝ се подуват от артритата и е станала дюстабанлийка, та като ходи, подметките ѝ шляпат по пода.

Тихото пошляпване е един от основните ритми на прекрасната музика на закусвалнята заедно с пращането на скарата, потракването на приборите и чиниите.

Тази сутрин имаше много клиенти. Заети бяха всички сепарета, също и повечето столчета на бара.

Обичам да бъда натоварен с работа. Гишетото за поръчка на аламинути е нещо като голямата сцена на заведението — пред очите на всички — и аз имам почитатели като всички актьори на Бродуей.

Да бъдеш майстор на аламинути в моментите, когато няма работа, е равнозначно да си диригент на симфоничен оркестър, но без музиканти и публика, който държи лопатка вместо палка и копнее да пресъздаде не произведение от даден композитор, а от кокошка.

Яйцето е форма на изкуството. Ако гладният човек е изправен пред избора да слуша произведение на Бетховен или да му поднесат две яйца, изпържени в масло, той ще предпочете яйцата — всъщност кокошката — и ще установи, че духът му е повишен, все едно е чул реквием, рапсодия или соната.

Всеки може да счупи черупката и да излее съдържанието в тиган, но малцина са способни да приготвят вкусни бъркани яйца или пухкави омлети като моите.

Не съм роден специалист по аламинутите. Научих се постепенно под вещото ръководство на Тери Стомбоу, собственичката на заведението.

Докато мнозина ме обявиха за безнадежден случай, Тери повярва в способностите ми и ми даде възможност да покажа уменията си. Старая се да ѝ се отблагодаря с невероятно вкусни сандвичи със сирене и палачинки, които са леки като перушинки и сякаш ще полетят от чинията.

Тери не е само моя шефка, но и наставница в областта на кулинарията, втора майка и приятелка.

Освен това е най-големият авторитет по отношение на Елвис Пресли. Споменете който и да е ден от живота на краля на рокендрола и Тери веднага ще ви каже къде е бил на тази дата и какво е правил.

От друга страна, аз съм много по-наясно с подробностите след смъртта му.

Без да погледна листчето, което Хелън залепи, „удължих“ поръчката, тоест прибавих трето яйце към обичайната порция от два броя, после ги размазах, тоест разбърках ги. На нашия жаргон „седнало прасе“ означава „пържена шунка“ — логично е, защото прасето седи на задните си части. „Инфарктен тост“ означава поръчка за печени филийки с повече масло.

Печени картофи са си печени картофи. Не всяка фраза от ежедневието ни принадлежи към жаргона на работещите в закусвалня, също както не всеки майстор на аламинути вижда мъртъвци.

През този ден, докато работех, виждах само живи хора. Мъртъвците лесно се забелязват, защото не се хранят.

Тъкмо когато тълпите, прииждащи да закусят, оредяха, пристигна началникът на полицията Уайът Портър и седна в едно сепаре.

Както обикновено първо си поръча чаша нискокалорично прясно мляко, за да изпие хапчето против стомашни киселини, после поиска да му донесат бъркани яйца и пържени картопки. Забелязах, че лицето му е бледо като течността в чашата му.

Той забеляза, че го наблюдавам, и леко се усмихна. Вдигнах за поздрав шпатулата.

Въпреки че след време може би ще се преквалифицирам в продавач на автомобилни гуми, никога няма да се изкуша от мисълта да стана полицай. Работата на пазителите на закона причинява язва на стомаха и е безкрайно неблагодарна.

Освен това се страхувам от огнестрелните оръжия.

Заведението започваше да се изпразва, когато влезе един бодак.

Тези същества, ако мога да ги нарека така, не преминават през стените като мъртвците, а сякаш се промушват през пукнатините или примерно през ключалките.

Този се промъкна през почти невидимия процеп между стъклената врата и металната каса. Приличаше на виеща се струйка дим, но не прозрачна, а катраненочерна.

Нежеланият „клиент“, който се движеше изправен вместо да пълзи, и макар да нямаше определени черти, приличаше и на човек, и на вълк, безшумно се промъкна в дъното на помещението, незабелязан от никого освен от мен.

Стори ми се, че се вира в лицата на посетителите, докато се плъзгаше по пътеката между столчетата на бара и сепаретата; няколко пъти се поколеба, сякаш определени хора представляваха по-голям интерес. Въпреки че нямаше лице, част от силуета му напомняше кучешка муцуна.

След малко съществото се върна и застана пред плота — макар да беше безоко, бях сигурен, че ме наблюдава.

Престорих се, че не го забелязвам, и се захванах за работа с неоправдано усърдие — пиковият час вече беше преминал. От време на време вдигах очи, но не поглеждах бодака, а се вирах в другите клиенти, в Хелън, която продължаваше да снове между масите, придружавана от неизменното шляпане на подметките си, във втората сервитьорка — сладката закръглена Бърти Орбик, във витрината и в улицата навън, където змиите бяха подмамвани да изпълзят встрани от асфалта не от музиката на флейта, а от безмълвното напичащо слънце.

Не знам каква е причината, но в повечето случаи бодаците проявяват особено голям интерес към мен.

Сигурно не разбират, че съм ги забелязал. Ако знаеха, че притежавам способността да ги виждам, може би щях да съм в опасност.

От друга страна, като се има предвид, че са безплътни като сенките, не виждам как могат да ми причинят зло. И все пак... не изгарям от желание да разбера.

Настоящият бодак, който очевидно беше запленил от изкуството на приготвяне на аламинути, загуби интерес към мен едва когато в ресторанта влезе странен наглед посетител.

Под лъчите на палещото лятно слънце всички жители на Пико Мундо бяха заприличали на препечени филийки, но лицето на този човек беше белезникаво като сурово тесто. Късо подстриганата му русолява коса прилепваше към черепа му, все едно беше моделирана със сладкарска форма за печене.

Той седна на бара недалеч от мястото, на което беше моето „гише“ за приготвяне на аламинути. Започна да се върти на столчето, сякаш имаше таралеж в гащите, озадачено се взираше ту в скарата, ту в миксерите за млечен шейк, ту в машината за безалкохолни напитки, като че ли за пръв път виждаше подобни приспособления.

След като загуби интерес към мен, бодакът се съсредоточи върху новодошлия. Ако наистина имаше глава, то тя се въртеше наляво-надясно, като че ли бодакът се чудеше какво представлява този човек. Ако удълженото образуване наистина беше муцуна, то сянката душеше като вълк.

Бърти Орбик се приближи до новодошлия:

— Какво да бъде за вас, миличък?

Човекът каза нещо, без да престава да се усмихва; говореше толкова тихо, че не чух думите. Бърти явно се изненада, но записа поръчката в тефтерчето си.

Нещо в сивкавите очи на непознатия, увеличени от очилата с телени рамки, ме обезпокои. Погледът му премина над мен като сянка над горско езерце, но най-странното бе, че той явно не ме забеляза.

Размитите му черти ми напомниха за белезникавите гъби, които веднъж зърнах в ъгъла на влажна изба.

Началникът Портър беше прекалено зает с бърканите яйца и не забеляза Човека-гъба, както онзи не забеляза интереса на бодака. Очевидно интуицията не му подсказа, че трябва да обърне повече внимание на новодошлия.

Аз обаче бях разтревожен, и то отчасти заради интереса на бодака към него.

Въпреки че в известен смисъл мога да общувам с мъртвите, нямам предчувствия за нещо, което предстои да се случи... освен понякога, когато спя дълбоко и сънувам. Но в будно състояние съм уязвим към изненадите като всеки смъртен. Възможно е да загина от куршума на терорист или да бъда затрупан под развалините на сграда,

разрушена при земетресение, но няма да подозирам какво ще стане, докато проехти фаталният изстрел или земята се разлюлее.

Подозренията ми към този човек не бяха продиктувани от разума, а от интуицията. Всеки, който се усмихваше непрестанно, бе малоумен... или измамник, който крие нещо.

Сивкавите му очи изглеждаха нефокусирани, но погледът му не беше на слабоумен. Напротив, стори ми се, че долавям умело прикрита бдителност, все едно наблюдавах змия, преструваща се, че не забелязва мишката, към която всеки момент ще се стрелне.

Бърти залепи на таблото листчето с поръчката и ми подвижна:

— Две крави, накарай ги да плачат, завий ги с одеяла и ги чифтосай с прасета.

В превод това означаваше „два хамбургера с лук, сирене и бекон“.

Говорейки със звънливия си глас, който повече подхожда на десетгодишно момиченце, което със сигурност ще следва в престижен университет, продължи:

— Два пъти компири, прекарай ги през ада.

Което означаваше две порции препържени картофки.

— Изгори две британки, прати ги да ловят риба във Филадельфия.

В превод — две английски кифли с крема сирене и съомга.

Тя добави:

— Почисти кухнята плюс нощни свирни с цепелини.

Поръчка за печени картофи, черен боб и наденици.

— Да ги приготвя ли, или да почакам другият да дойде? — попитах.

— Действай! — срязва ме тя. — Поръчката е за един клиент. Кльощаво момче като теб няма да го проумее.

— Какво да приготвя първо?

— Каквото искаш.

Човекът-гъба замечтано се усмихна на солницата, която въртеше между пръстите си, сякаш съдържанието ѝ го изненадаваше и озадачаваше.

Нямаше яки мускули като на запален привърженик на фитнеса, но не беше и пълен, само закръглен — формата на тялото му отново извика у мен представата за гъба. Казах си, че ако винаги се храни

толкова обилно, сигурно обмяната на веществата му е като на тасманийски дявол на диета от амфетамини.

Изпекох кифлите, докато Бърти приготви шоколадовия млечен шейк и ваниловата кока-кола. Оказа се, че странният клиент не само има вълчи апетит, но и пие като смок.

След като свърших с наденичките и шунката, забелязах, че се е появил втори бодак. И този се разхождаше нервно напред-назад, но винаги се връщаше при усмихнатия лакомник, който очевидно не го забелязваше.

Сандвичите с бекон и сирене и препържените картопки бяха готови — натиснах звънеца до скарата, за да предупредя Бърти, че може да вземе поръчката.

Междувременно три бодака бяха застанали пред витрината — притискаха носове до стъклото, без да обръщат внимание на палецото слънце, сякаш ние бяхме странни екземпляри в аквариум.

Случваше се да минат месеци, без да видя някой от тях. Глутницата, която бях зърнал тази сутрин на улицата, както и тези тримата, вещаеха тежки времена за Пико Мундо.

От опит знам, че те са предвестници на смъртта — тя ги привлича, както нектарът на цветята привлича насекомите.

Но „обикновената“ смърт не предизвиква струпване на бодаци. Никога не съм виждал дори един от тях до леглото на човек, който умира от рак, нито около някой, който ще получи инфаркт.

Привлича ги насилието. И терорът... Изглежда, знаят кога ще се случи нещо подобно. Събират се като туристи, които чакат предизвестеното изригване на гейзер в парка Йелоустоун.

Не съм забелязвал някой от тях да върви по петите на Харло Ландерсън по времето, преди да убие Пени Калисто. Съмнявам се представител на тази пасмина да е присъствал, когато той е изнасилил и удушил момичето.

Смъртта на Пени е била придружена с нетърпима болка и непоносим страх; мнозина от нас се молят на Бог — или просто се надяват, ако са атеисти — смъртта им да не бъде жестока като нейната. За бодаците обаче някакво си удушаване явно не е достатъчно вълнуващо, за да ги накара да напуснат обиталищата си в незнайното измерение, което те наричат „свой дом“. Жадуват за чиста проба

ненавременна смърт, придружена с мъчителни изживявания, и поднесена с жестокост, гъста като мазен сос.

Когато бях деветгодишен, един юноша наркоман на име Гари Толивър упои братчето и сестричето си, както и родителите си, като им поднесе пилешка супа, обилно подправена със сънотворно. Окова ги с белезници, докато бяха в безсъзнание, изчака да се събудят и в продължение на два дни ги подложи на нечувани изтезания, след което ги уби с бормашина.

През седемте дни, предшестващи кръвопролитие, два пъти срещнах Толивър. Първия път по петите му вървяха три нетърпеливи бодака. Втория вече бяха четиринайсет.

Сигурен съм, че по време на кървавия уикенд те са населявали къщата на семейство Толивър — били са невидими и за убиеца, и за жертвите му, премествали са се от стая в стая. Наблюдавали са. Хранели са се.

След две години камионетка, управлявана от пиян шофьор, се заби в колонка на бензиностанция край Грийн Муун Роуд и предизвика експлозия и пожар, които причиниха смъртта на седем души.

Същата сутрин видях една дузина бодаци, които сновяха наоколо като загубени сенки.

Привлича ги и гневът на природата. Преди година и половина обикаляха из развалините на старческия дом „Буена Виста“, срутен до основи от силното земетресение, и си тръгнаха едва когато и последният оцелял бе изнесен на носилка.

Ако бях минал покрай „Буена Виста“ преди земетресението, щях да ги видя как се събират. Кой знае, може би щях да спася живота на неколцина.

Като малък си мислех, че тези сенки са злонамерени призраци, които предизвикват злото у хората, около които се тълпят. След време обаче установих, че за много човеци не е необходимо напътствие от свръхестествени сили, за да извършат нечувани жестокости; издайническите им сатанински рога са израснали навътре, за да затруднят разпознаването им.

Постепенно разбрах, че в крайна сметка бодаците не причиняват терора, но по някакъв начин се подхранват от него. Мисля, че са нещо като психовампири, подобни, но по-опасни от водещите на дневните телевизионни предавания, които насърчават гостите — хора с

психически разстройства, склонни към самоунищожение — да разголват душите си.

Човекът-гъба, обкръжен от четирима бодаци, и наблюдаван от други през витрината, довърши обилния си обяд, изпи млечния шейк и ваниловата кока-кола. Остави щедър бакшиш на Бърти, плати на касата и излезе от закусвалнята, последван от дебнещите сенки.

През ослепителните слънчеви лъчи, през изпаренията, надигащи се от напечения асфалт, го наблюдавах как прекоси улицата. Невъзможно беше да преброя бодаците, които го заобикаляха и вървяха подир него, но бях готов да заложа седмичната си заплата, че бяха не по-малко от двайсет.

ШЕСТА ГЛАВА

Въпреки че очите на Тери Стомбоу не са нито златисти, нито небесносини, тя е същински ангел, защото знае какво се таи в дълбините на сърцето ти, ала те обича въпреки прегрешенията ти.

На четирийсет и една години е, което означава, че спокойно може да ми бъде майка. Обаче далеч не е ексцентрична колкото майка ми.

Наследи от родителите си закусвалнята и се стреми да запази високия стандарт, който те поддържаха. Тя е готин началник и работи не по-малко от подчинените си.

Единствената ѝ странност е манията ѝ по Елвис и всичко, свързано с него.

Обичаше да подлагат на изпитание енциклопедичните ѝ познания, затова подхвърлих:

— Хиляда деветстотин шейсет и трета.

— Добре.

— Месец май.

— Коя дата?

Изтърсих напосоки:

— Двайсет и девети.

— Било е сряда.

Навалищата от клиенти беше преминала. Смяната ми бе свършила в два часа. С Тери седяхме в сепаре в дъното на заведението и чакахме Виола Пийбоди, сервитьорката, застъпваща втората смяна, да ни донесе обяда.

Мястото ми зад скалата беше заето от Поук Барнет. Той е кльощав дългуч с трийсетина години по-възрастен от мен, лицето му е загоряло от пустинното слънце, погледът му е остър като на стрелец. Мълчалив е като гущер, който се припича върху скала, невъзмутим е като кактус.

Ако в предишното си съществуване Поук бе живял в Дивия Запад, най-вероятно е бил шериф с невероятни стрелкови умения или дори член на прочутата банда на Далтън, не и специалист по

аламинутни в загубена провинциална закувалня. Но не мога да отрека, че го биваше да борави със скарата и шишовите.

— На 29 май 1963 година — каза Тери — Присила е получила дипломата си от гимназията „Непорочно зачатие“ в Мемфис.

— Присила Пресли ли?

— Тогава още е носела бащиното си име. По време на церемонията Елвис я е чакал в колата си пред училището.

— Не е ли бил поканен?

— Разбира се, че са го поканили, но присъствието му в залата е щяло да предизвика хаос.

— Кога са сключили брак?

— Фасулски въпрос. На 1 май 1967 година, малко преди обяд, в апартамент в хотел „Аладин“ в Лас Вегас.

Тери е била петнайсетгодишна, когато Елвис е починал. Тогава той вече не е бил красавец, по когото са чезнели жените, а карикатура на самия себе си, издокарана в гащеризон, украсен с бродерии и пайети, повече подхождащ на Либърлейс^[1], отколкото на изпълнителя на блусове и мелодични рокове, който през 1956 година за пръв път бе излязъл начело в музикалните класации с „Хотелът на разбитите сърца“.

По това време тя още не е била родена. Започнала да се вманиачава по Елвис шестнайсет години след смъртта му.

Самата тя не знае точно каква е причината за необичайното ѝ пристрастяване. Твърдеше, че е луда по Елвис, тъй като по времето, когато той е бил на върха на славата си, попмузиката още не е била повлияна от политиката, ето защо е била жизнеутвърждаваща и смислена. След смъртта му повечето песни от този жанр са се превърнали (най-често без съзнателната намеса на композиторите и изпълнителите) в химни, възпяващи фашизма, и традицията е запазена до наши дни.

Подозирам, че Тери е обсебена от Елвис отчасти защото подсъзнателно е усетила присъствието му в Пико Мундо — той се бе преселил в градчето ни още когато бях малък, може би дори веднага след смъртта си — факт, който ѝ бях разкрил едва преди година. Предполагам, че тя е латентен медиум и долавя психическото му излъчване, в резултат на което изпитва непреодолимо желание да

научи най-незначителните подробности, свързани с живота и кариерата му.

Нямам представа защо кралят на рокендрола не се е преселил в отвъдното, а след толкова време продължава да обитава нашия свят. Бъди Холи например беше посрещнал смъртта както подобава, вместо да блуждае наоколо.

Другият въпрос е защо Елвис е избрал да остане в Пико Мундо вместо в Мемфис или в Лас Вегас.

Според Тери, която знае всички подробности от живота на прочутия певец, продължил само четирийсет и две години, приживе той никога не е стъпвал в нашето градче. В нито едно писание, посветено на паранормалното, не се споменава за призрак, заселил се на място, което не е обитавал.

За пореден път обсъждахме тази мистерия, когато Виола Пийбоди най-сетне ни донесе обяда. Виола е чернокожа и слаба като скелет за разлика от закръгления Бърти Орбик.

Тя тръсна чиниите на масата и подхвърли:

— Од, ще ми гледаш ли?

Повечето хора в Пико Мундо смятат, че съм ясновидец, пророк, чудотворец или нещо подобно. Само малцина знаят, че виждам неспокойните мъртъвци. Другите с изопачаващите длета на слуховете са изсекли своя представа за мен — за всеки представявам различна фигурка от слонова кост.

— Сто пъти съм ти казвал, Виола, че не разбирам нито от гледане на ръка, нито от гадаене на съдбата по изпъкналостите на черепа. А чаените листенца на дъното на чашата за мен са само отпадъци.

— Тогава ми гледай по лицето — настоя тя. — Виждаш ли... какво сънувах снощи?

По принцип тя е ведро личност, въпреки че съпругът ѝ Рафаел забегна с една засукана сервитьорка, която работеше в шикозен ресторант в Аройо, и остави двете им дечица без морална и материална подкрепа. Днес обаче изглеждаше необичайно угрижена.

— Не ме карай да правя нещо, от което въобще не разбирам — промърморих. Лицето на всеки човек е по-загадъчно от прословутото изражение на прочутия египетски сфинкс.

— Сънувах себе си — промълви тя. — Бях мъртва, в челото ми зееше дупка.

— Може би сънят ти е бил олицетворение на брака ти с Рафаел.

— Не е смешно — смъмри ме Тери.

— Мисля, че ме бяха застреляли — продължи Виола.

— Сладурче, кога някой твой сън се е сбъдвал? — опита се да я успокои Тери.

— Май никога.

— Значи няма смисъл да се тревожиш.

— Да, обаче никога не съм виждала лицето си насън — упорстваше тя.

Помислих си, че дори в най-ужасните си кошмари, които понякога се сбъдват, не съм виждала лицето си.

— На челото ми зееше дупка — повтори, — а лицето ми... сякаш не беше моето.

При забиването на куршум от голям калибър в челото се освобождава огромно количество енергия, което може да промени структурата на черепа и да доведе до неуловима, но обезпокояваща промяна на чертите.

— Дясното ми око — добави Виола — беше кървясало и сякаш... висеше от кухнята.

В сънищата си не сме странични наблюдатели, каквито обикновено са героите във филмите. Най-често вътрешните драми се пречупват през гледната точка на сънуващия. Когато сънуваме кошмар, не сме в състояние да погледнем в собствените си очи, може би защото се боим, че ще видим най-страховитите чудовища, които ни преследват.

Лицето на Виола, сладко като млечен шоколад, бе загрозено от тревогата.

— Кажи ми истината, Од. Виждаш ли смъртта в мен?

Въздържах се да ѝ кажа, че смъртта е „заложена“ във всеки от нас и по едно или друго време излиза от латентното си състояние.

Въпреки че не прозрях нито една подробност от бъдещето ѝ — било то трагична или щастлива, апетитната миризма на недокоснатия чийзбургер ме принуди да излъжа, за да се захвана по-бързо с обяда:

— Ще живееш дълго и щастливо и ще умреш в съня си.

— Наистина ли?

Усмихнах се и кимнах. Не я бях измамил — може би щях да се окажа прав. Не виждам нищо лошо да давам надежда на хората. Пък и не бях предложил да ѝ предскажа бъдещето — тя настояваше.

Виола се поусмихна, лицето ѝ се разведри, настроението ѝ видимо се подобри.

Отхапах от сандвича и се обърнах към Тери:

— 23 октомври 1958 година.

— По това време Елвис е бил в армията. Частта му е била разположена в Германия.

— Това всеки го знае.

— Вечерта на двайсет и трети е бил във Франкфурт на концерт на Бил Хейли.

— Откъде да знам, че не си измисляш?

— Знаеш, че казвам истината. — Тя си взе от печеното сирене. — В гримьорната се е запознал с Хейли и с прочут рокпевец от Швеция на име Литъл Герхард.

— Литъл Герхард? Не може да бъде!

— Предполагам, че е заимствано от Литъл Ричард. Не съм сигурна — никога не съм го чувала да пее. Я кажи, наистина ли ще прострелят Виола в главата?

— Не знам — промърморих. Не ми се говореше, предпочитах да посветя цялото си внимание на сочното парче месо в сандвича, поръсено с подправки. Този Поук беше истински гений. — Както ти каза, сънищата са си сънища, нищо повече.

— Животът ѝ е достатъчно скапан. Само това ѝ липсва.

— Какво — да я застрелят ли? Кой иска да го гръмнат?

— Ще я пазиш ли?

— Как да я пазя?

— Използвай способностите си на медиум. Може би ще предотвратиш нещастията.

— Не съм медиум.

— Тогава попитай някого от мъртвите си приятели. Понякога знаят какво ще се случи в бъдеще.

— Първо, не са ми приятели, само случайни познати. Освен това помагат само когато пожелаят.

— Ако бях мъртва, щях да ти помогна — увери ме тя.

— Много мило. Почти ми се иска да беше умряла. — Оставих сандвича в чинията, облизах пръстите си. — Ако някой започне да стреля по хората в Пико Мундо, това ще бъде Човекът-гъба.

— Този пък кой е?

— Одеве беше тук, седеше на бара. Поръча си храна за трима и я изплюска до шушка.

— Клиент — мечта. Как не съм го видяла?

— Беше се завряла в кухнята. Представи си човек с белезникаво лице и някак заоблен, все едно е отровна гъба, израснала в избата на Ханибал Лектър.

— Излъчваше лоши вибрации, така ли?

— Когато си тръгна, вече имаше цяла свита бодаци.

Тери се намръщи и подозрително се огледа.

— Случайно някой още да се навърта тъдява?

— Тц. Най-неприятният клиент в момента е Боб Сфинктър.

Въпросният скъперник се казва Спинктър, но напълно си е заслужил прякора, който му лепнахме. Каквато и да бъдеше сметката му, винаги оставяше само двайсет и пет цента бакшиш.

Боб Сфинктър си въобразяваше, че е два пъти и половина пощедър от мултимилionера Джон Рокфелер. Според слуховете петролният магнат давал само по десет цента бакшиш дори когато посещавал най-изисканите манхатънски ресторанти.

Разбира се, по онова време — периода на Голямата депресия — с десет цента е можело да си купиш вестник и обяд в закусвалня. Днес срещу двайсет и пет цента ще получиш само вестник, който няма смисъл да четеш, освен ако не си садист, мазохист или склонен към самоубийство самотник, който отчаяно търси истинската любов в обявите за запознанства.

— Може би този Човек-гъба само е минавал през града и вече отдавна пътува по магистралата.

— Имам предчувствие, че още е тук.

— Ще се опиташ ли да разбереш нещо повече за него?

— Стига да го намеря.

— Ако искаш, вземи колата ми.

— Може... за един-два часа.

По принцип ходя пеш на работа. За по-дълги разстояния имам велосипед. При спешни случаи взимам колата на Сторми Луелин или

на Тери.

Толкова много неща са извън моя контрол — безкрайната върволица мъртъвци с безкрайните им искания, бодаците, пророческите сънища... Сигурно отдавна щях да откача, ако не бях опростил живота си във всяка област, върху която имам власт. Ето някои елементи от отбранителната ми стратегия: нямам кола, нито застраховка „Живот“, не притежавам повече дрехи, отколкото са ми абсолютно необходими — предимно тениски и джинси — не пътувам до екзотични кътчета на света, нямам големи амбиции.

Тери плъзна по масата ключовете от колата.

— Благодаря — промърморих.

— Само не вози мъртъвци, ако обичаш.

— На тях не им трябва кола. Появяват се където и когато искат.

Ходят по въздуха. Летят.

— Добре де, добре. Обаче ако разбере, че някой умрял е седял в колата ми, ще загубя цял ден да чистя тапицерията.

— Ами ако е Елвис?

— Това е друга работа. — Тя замислено схруска чушката, която вървеше със сиренето, и подхвърли: — Между другото, как беше Розалия тази сутрин?

— Видима.

— Радвам се за нея.

[1] Валентино Либърейс (1919–1987) — американски поппевец, пианист, филмов актьор и автор на няколко автобиографични книги, прочут с изпълненията си и екстравагантните костюми, обсипани с фалшиви диаманти. В музея „Либърейс“ се съхранява неговата колекция от старинни пиана, класически автомобили, сценични костюми, фалшиви бижута, скъпи антики, както и личната му кореспонденция. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Търговският център „Грийн Муун“ се намира на Грийн Муун Роуд между старата част на Пико Мундо и новопостроените квартали на запад. Грамадната сграда, боядисана в пясъчножълто, е била проектирана да изглежда като скромна къщурка за индианци със среден ръст дванайсет метра.

Въпреки този странен опит за архитектура, хармонираща с околната среда, но неподчиняваща се на елементарната логика, клиентите на търговския център могат да си купят дрешка примерно на Дона Каран или да пият кафе в „Старбъкс“, все едно се намират в Лос Анджелис, Чикаго, Ню Йорк или Маями.

В единия ъгъл на паркинга, далеч от търговския център, се намира „Светът на автомобилните гуми“ — едноетажна постройка с кула, завършваща с грамаден глобус. Този макет на Земята, който лениво се върти, сякаш е олицетворение на свят, изпълнен със спокойствие и невинност, изчезнал завинаги, след като змията е влязла в рая.

Около планетата има пръстен, но не от ледени кристали, скали и прах като пръстена на Сатурн, а от каучук. Глобусът е поставен в центъра на автомобилна гума, която едновременно се върти и вибрира.

Тук клиентите никога не чакат дълго. Механиците са учтиви. Винаги се усмихват. Изглеждат щастливи.

Сервизът предлага и смяна на маслото, продават се акумулатори. Но главната дейност си остава продажбата на автомобилни гуми.

В магазина витае приятната миризма на каучук, готов за дълъг път.

През този следобед десет-петнайсет минути необезпокоявано бродих из търговската зала. Неколцина служители ме поздравиха, но никой не се опита да ми продаде нещо.

От време на време се отбивам там и те знаят, че се интересувам от живота на гумите.

Собственик на магазина и сервиза е Джоузеф Мангионе. Той е баща на Антъни Мангионе, който ми беше съученик в гимназията.

Антъни следва медицина в Калифорнийския университет. Мечтае един ден да стане прочут лекар.

Господин Мангионе хем се гордее, че синът му ще бъде лекар, хем му е малко криво, че Антъни не се интересува от семейния бизнес. На драго сърце би ме назначил и несъмнено ще се отнася с мен като със собствен син.

В магазина се предлагат гуми за леки коли, джипове, камиони, мотоциклети, и то с най-различни размери и качество. Но наизустиш ли списъка на артикулите, всичко ще върви като по ноти.

Засега обаче нямах намерение да се откажа от длъжността си в закувалнята, въпреки че работата на специалиста по аламинути е доста стресираща, когато заведението е препълнено и главата ти ще гръмне от поръчките, които сервитьорките изстрелват на специфичния жаргон, известен само на посветените. Странно защо в подобни дни най-често срещам мъртъвци, което в съчетание с напрегнатата работа ми причинява стомашни киселини — знам, че ако продължава така, рано или късно ще хвана язва.

В подобни моменти магазинът за автомобилни гуми ми се струва убежище, спокойно като манастир.

Но дори в това райско местенце, наситено с миризмата на каучук, призраците не ми дават покой. Един упорито отказва да напусне магазина.

Том Джед, каменоделец и един от стълбовете на местното общество, бе умрял преди осем месеца. Пътувал през нощта по панорамното шосе, блъснал се в изгнилия предпазен парапет, колата се претърколила по стръмния каменист бряг и паднала в езерото Мало Суерте.

Трима рибари станали свидетели на катастрофата. Свързани се с полицията по клетъчния телефон, но спасителите дошли твърде късно.

Лявата му ръка бе откъсната при удара. Областният съдебен лекар не беше в състояние да прецени дали причината за смъртта е загубата на кръв, или Том се е удавил.

Оттогава горкият човек се беше залостил в магазина за автомобилни гуми.

Преди да потегли на последното си пътуване, е бил до късно в кръчмата „Кънтри Казън“. При аутопсията бе установено, че в кръвта му се съдържат 1,18 промила алкохол. Предполагаше се, че или е изгубил контрол над колата, или е заспал на волана.

Всеки път, когато отивах в магазина, бродех между щандовете и размишлявах дали да сменя професията си, Том разбираше, че съм го видял, и ме поглеждаше или ми кимаше за поздрав. Веднъж дори заговорнически ми намигна. Той е необщителен призрак.

Понякога ми се иска повече привидения да бяха като него.

Когато е умрял, е носил шарена хавайска риза, къс бежов панталон и бели маратонки. Неизменно ми се появяваше в този вид.

Понякога дрехите му бяха сухи, друг път — подгизнали от вода, все едно току-що беше излязъл от езерото. Обикновено ръцете му си бяха на мястото, само чат-пат лявата липсваше.

Душевното състояние на мъртвите може да се прецени по външността им. Когато дрехите му бяха сухи, Том Джед сякаш бе примирен със съдбата си. В другия случай изглеждаше гневен, разтревожен или печален.

През този ден бе в „сухия си период“. Косата му беше сресана. Изглеждаше спокоен.

Небрежно размахваше откъснатата си ръка, сякаш беше стик за голф.

Гледката беше гротескна, но не и кошмарна. За щастие никога не го бях виждал окървавен — дали защото беше гнуслив, или отказваше да признае, че е умрял от загуба на кръв.

На два пъти, когато знаеше, че го гледам, се почеса по гърба с откъснатата ръка.

По принцип призраците приемат на сериозно състоянието си и се държат подобаващо. Мястото им е в Отвъдното, но поради някаква причина са заклещени в нашия свят и с нетърпение очакват да го напуснат.

Случва се обаче да срещна призрак с непокътнато чувство за хумор. За мое удоволствие Том дори чоплеше носа си с показалеца на откъснатата си ръка.

Предпочитам привиденията да са сериозни. Тръпки ме побиват от мъртъвци, които се опитват да те разсмеят, може би защото това предполага, че дори след смъртта изпитваме жалката потребност да ни

харесват... и не сме загубили злочастната способност да ставаме за смях.

Вероятно щях да остана повече в магазина, ако Том Джед не беше толкова майтапчийски настроен. Ала доброто му настроение и широката му усмивка ме обезпокоиха.

Излязох и тръгнах към мустанга на Тери. Том застана на витрината и ме изпрати, като радушно ми махаше за сбогом с отсечената си ръка.

Подкарах колата, преминах през паркинга, напечен от слънцето, и намерих свободно място до главния вход на търговския център, където работници окачваха плакат, рекламиращ голямата лятна разпродажба, която щеше да продължи от сряда до неделя.

Влязох в тази Мека на търговията; в магазините нямаше много клиенти, но сладкарницата „Бърк енд Бейли“, прочута с хубавия сладолед, беше претъпкана.

Сторми Луелин бе постъпила там на шестнайсет години. Сега бе на двайсет и вече беше управителка. Твърдо е решена след четири години да притежава собствена сладкарница.

Ако след гимназията се беше записала в тренировъчна програма за космонавти, вече щеше да има павилион за безалкохолни напитки на Луната.

Тери твърди, че не е амбициозна, просто всичко бързо ѝ омръзва, необходимо ѝ е нещо, което да я възбужда, да я стимулира. Много пъти съм ѝ предлагал да я стимулирам.

Тя отговаря, че има предвид умствено, а не физически. Обръщам ѝ внимание, че имам и мозък. Тя отвърща, че малката ми глава със сигурност е лишена от сиво вещество, а какво имам в голямата е спорен въпрос.

— Защо мислиш, че понякога ти викам Пух? — попита ме веднъж.

— Сигурно защото ставам за гушкане.

— Друг път! Защото главата на Пух е пълна с бръмбари!

Застанах пред щанда в сладкарницата и казах:

— Искам нещо горещо и сладко.

— В нашето заведение се предлагат само леденостудени артикули — отсеке Сторми. — Седни на площадчето и ако си послушно момче, ще изпълня поръчката ти.

Въпреки навалицата в салона имаше няколко свободни маси, но Сторми предпочита да си говорим навън. Колегите ѝ са ужасно любопитни относно всичко, свързано с нея, а тя не иска да им дава повод да клюкарстват.

Разбирам ги напълно. Самият аз съм омагьосан от нея.

Излязох от сладкарницата и седнах при рибките.

Магазините и филмовата индустрия вървят ръка за ръка в Америка: филмите са като рекламни брошури на стоки, търговските центрове са проектирани така, че приличат на филмови декори. От едната страна на „Грийн Муун“ върху изкуствени скали се спускаше буен водопад, от който започваше поточе, криволичещо около сградата.

След безразсъдно пазаруване в „Нордстром“, при което си изпразнил банковата си сметка, ти се предоставя възможността да се хвърлиш в поточето и да се удавиш. Пред „Бърк енд Бейли“ въпросното поточе се вливаше в езерце, заобиколено от палми и тропически папрати. За по-голяма достоверност от скрити високоговорители се чуваше запис на чуруликане на птици.

Липсваха само кръвожадни насекоми, задушлива влага, болни от малария, стенещи в предсмъртна агония, отровни пепелянки и хищници, иначе човек би се заклек, че се намира в джунгла в Амазония.

В езерцето бодро плуваха разноцветни тропически рибки. Повечето бяха толкова големи, че с тях да се приготви богата вечеря. Според рекламните брошури на търговския център някои от тези екзотични екземпляри струваха по четири хиляди долара; вкусни или не, едва ли бяха по джоба на редовите клиенти, та да обогатят с тях менюто си.

Седнах на скамейката с гръб към езерцето — скъпоценните рибки не ме интересуваха.

След пет минути Сторми излезе от „Бърк енд Бейли“ с две фунийки сладолед и тръгна към мен. Помислих си, че е истинска наслада за окото.

Носеше розови обувки, бели къси чорапки, тъмнорозова пола, бяла блуза на розови райета и палава розова шапчица. Със смуглото си лице, смолисточерна коса и загадъчни тъмни очи приличаше на знойна агентка под прикритие, която носи униформата на стажантка в болница.

Както обикновено тя прочете мислите ми; седна до мен и промърмори:

— Сервитьорките в моята сладкарница няма да носят тъпи униформи.

— Според мен си очарователна.

— Глупости! Приличам на циркова артистка.

Подаде ми едната фунийка, една-две минути мълчаливо наблюдавахме хората, които влизаха и излизаха от търговския център.

— Дрехите ти са просмукани с миризмата на хамбургери и препържен бекон, но още се долавя ароматът на шампоана ти.

— Аз съм наслада за обонянието.

— Може би един ден, когато имам собствена сладкарница, ще работим заедно и ще миришем еднакво.

— Бизнесът със сладолед не ме интересува. Харесва ми да пържа и да пека.

— Изглежда е вярно.

— Кое?

— Че противоположностите се привличат... Между другото, забранявам да ме наричаш очарователна. Очарователни са кученцата!

— Докато те гледах одеде, си казах, че си знойна жена.

— Препоръчвам ти да се въздържа от използване на прилагателни.

— Хубав сладолед — казах напук. — Май е нова разновидност. Опитвала ли си го досега?

— Не. Всички клиенти си поръчват само от него, но аз все отлагам да го опитам. Очакването за нещо приятно е по-хубаво от самото изживяване.

— Да, но ако чакаш прекалено дълго, сладкото може да стане горчиво.

— Леле, какъв философ си бил! Сократ ряпа да яде в сравнение с теб!

Усещам, когато тънкият лед под мен започва да се пропуква. Ето защо побързах да сменя темата:

— Тръпки ме побиват, когато седя с гръб към проклетите рибки.

— Смяташ, че имат нечисти помисли ли?

— Прекалено крещящи са. Не им вярвам.

Тя се обърна да погледне рибките, после отново заблиза сладоледа:

— Глупости. Просто се сношават помежду си.

— Как позна?

— Рибите не правят друго, освен да се чукат, да плюскат и да отделят.

— Уха! На това се казва живот!

— Стига с тези риби. Как дойде дотук?

— С колата на Тери.

— Защото ти е домъчняло за мен ли?

— Винаги се радвам да те видя. Но този път търся някого. — Разказах ѝ накратко за Човека-гъба и добавих: — Интуицията ме доведе тук.

Случи ли се някой да не е където очаквам да го намеря, обикалям улиците с моя велосипед или с чужда кола. Обикновено след около половин час попадам на човека, когото търся. Имам ли име или лице, върху което да се съсредоточа, ставам по-добър от хрътка.

— Ето го и него — промърморих.

Човекът-гъба бавно крачеше към езерцето.

Не се налагаше да го посоча на Сторми — той бе не на място сред клиентите на магазина като примерно патица на изложба на кучета.

Изведнъж ме побиха тръпки, зъбите ми затракаха, обзе ме необясним страх.

ОСМА ГЛАВА

Човекът-гъба носеше претъпкани пликове с покупки; беше блед и подпухнал, сивите му очи бяха воднисти, озадачено се взираше се във витрините, все едно беше човек, страдащ от Алцхаймер, който е избягал от болницата и се е озовал в свършено непознат свят.

— Какво е онова жълтото на главата му? — попита Сторми.

— Коса.

— Повече прилича на плетена еврейска молитвена шапчица.

— Не, коса е.

Човекът-гъба влезе в сладкарницата.

— Бодаците още ли са с него? — поинтересува се Сторми.

— Да, но за разлика от одева са само трима.

— И са в моята сладкарница с него, така ли?

— Да.

— Ще ми прогонят клиентелата.

— Глупости. Никой не ги вижда.

— Няма значение! Как според теб се отразяват на работата злите духове? — сопна се тя. — Чакай ме тук.

Подчиних се. Сладоледът се разтопяваше във фунийката, но бях загубил интерес към него.

През витрината видях, че Човекът-гъба стои пред остъкления шкаф с различните видове сладолед. Наведе се да ги разгледа, после посочи с пръст.

Сторми се въртеше около него и се преструваше, че бърше стъклото.

От опит знаех, че трябва да се доверявам изцяло на интуицията си, въпреки това не последвах Сторми в сладкарницата, за да я пазя. Беше ме помолила да чакам на скамейката. Нямах намерение да предизвиквам гнева ѝ. Като повечето мъже мразя да ми се кара жена, която тежи по-малко от петдесет кила дори след обяд по случай Деня на благодарността.

Ако имах вълшебната лампа на Аладин и дух, който да ми изпълни само едно желание, щях да поискам да ме пренесе в магазина за автомобилни гуми сред каучуковите изделия, чиито заоблени форми ми действаха успокояващо.

Спомних си обаче как горкичкият Том Джед ми махаше за сбогом с отсечената си ръка и реших все пак да довърша сладоледа. Никой не знае кога приближава края на земния си път. Кой знае, може това да е последната фунийка сладолед в живота ми.

Тъкмо свърших, Сторми се върна и отново седна до мен:

— Поръча си сладолед за вкъщи. Една кутия лешников с кленов сироп и една — портокалов с шоколадов сироп.

— Видът има ли значение?

— Не знам. Ти ще прецениш. Само те информирам. Във всеки случай този тип е суперстранен. Ще ми се да престанеш да се занимаваш с него.

— Знаеш, че не мога.

— О, да, имаш комплекс за месия — съдено ти е да спасиш човечеството!

— Не е вярно. Просто... притежавам някаква способност. Нямаше да ми е дадена, ако не се очакваше да я използвам.

— Може би не е дарба, а проклятие.

— Дарба е. — Почуках се по челото. — Ето я кутията, в която се пази.

Човекът-гъба излезе от сладкарницата. Освен двата големи плика от търговския център носеше термоплик със сладоледите.

Огледа се, сякаш не беше сигурен откъде е дошъл. Странната му полуусмивка, постоянна като татуировка, за миг се разшири, той кимна, сякаш се съгласяваше с нещо, което си беше казал.

Тръгна към водопада и едва тогава забелязах, че го следват двама бодаци. Третият беше останал в сладкарницата.

Изправих се:

— Ще се видим довечера, сладурче.

— Постарай се да останеш жив — намръщи се Тери. — Както знаеш, не съм надарена със способността да виждам мъртъвци.

Оставих знойната красавица с розово-бяла униформа да контактува с похотливите тропически рибки и последвах странния тип

— излязохме от търговския център, жаркото слънце едва не прогори роговиците ми.

Нажеженият асфалт ми се стори само с няколко градуса похладен от катранените ями, които преди милиони години са погълнали динозаврите. Горещият въздух изсуши устните ми, лъхна ме характерната миризма на пустинните градове през лятото — смесица от нагрят силиций, цветен пращец от кактуси, сол от отдавна пресъхнали морета и отработени газове, застинали в сухия въздух като бледа мъглявина от минерални частици, разположени спираловидно в планински кристал.

Прашният форд експлорър на Човека-гъба беше паркиран близо до моята кола. Ако силата ми на медиум беше по-голяма, автомобилите ни щяха да бъдат паркирани един до друг.

Той отвори багажника, сложи вътре пликовете с покупките.

Бях забравил да поставя фолиото за предпазване на таблото, воланът така се беше нажежил, че не можех да го докосна.

Включих двигателя и климатика, нагласих страничното огледало и огледалцето за обратно виждане така, че да наблюдавам странния тип.

За щастие движенията му бяха бавни като разрастването на плесен. Когато изкара на заден ход колата, го последвах, без парченца от кожата на пръстите ми да залепнат за волана.

Още преди да излезем на улицата си дадох сметка, че нито един бодак не го е последвал, след като излезе от търговския център. Нито един не седеше в колата му, нито пък я следваше пеш.

Спомних си как преди, когато излезе от закусвалнята, по петите му вървяха поне двайсет бодаци, но накрая бяха останали само три. Обикновено те са много упорити в преследването на човека, който предизвиква пристъпите им на насилие, и не го изоставят, докато не се пролее и последната капка кръв.

Запитах се дали в крайна сметка той наистина е зловещото превъплъщение на смъртта, както бях предположил отначало.

Нажеженият асфалт блестеше като гладка водна повърхност, но експлорърът се движеше, без да остави никаква следа.

Въпреки че бодаците бяха изчезнали, продължих преследването. Смяната ми в закусвалнята беше приключила, имах на разположение

целия следобед и вечерта. Няма по-голям нервак от готвач на аламинути, който не е зает с работа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кампс Енд не е град, а квартал на Пико Мундо, който напомня за тежките времена дори в период на разцвет на икономиката. Повечето морави пред къщичките са изсъхнали, самите постройки спешно се нуждаят от пребоядисване и сключване на примирие с термитите.

Отначало тук е имало само бараки — било е в края на осемнайсети век, когато хора с повече мечти отколкото здрав разум са пристигнали тук, привлечени от среброто и слуховете за находки на сребро. В крайна сметка са открили само богати находища от второто.

С течение на времето търсачите на подземни съкровища са се превърнали в легенда и отдавна не са между живите, а на мястото на разнебитените бараки се издигат къщурки и бунгала с покриви от плочи вместо керемиди.

В Кампс Енд обаче разрухата сякаш настъпваше по-бързо от другаде. Поколение след поколение кварталът запазваше най-характерната си черта — дух не толкова на поражение, колкото на отегчено търпение — олющената боя, ръждата и мрачната, но никога напълно безнадеждна атмосфера на кръг от чистилището.

Лошият късмет сякаш извираше от самата земя, все едно домът на дявола в Хадес се намираше под самите улици и спалнята му бе толкова близо до повърхността, че вонящият му дъх проникваше през почвата.

Човекът-гъба спря колата пред светложълта къщурка със синя врата. Навесът за коли изглеждаше така, сякаш ще се срути под тежестта на слънчевите лъчи.

Паркирах от другата страна на улицата пред някакъв празен парцел, обрасъл с висока трева и шубраци, преплетени така, че образуваха нещо като индиански капан за сънища. В този капан се бяха хванали само смачкани хартийки, празни кутийки от бира и едни скъсани боксерки.

Свалих стъклото, изключих двигателя и проследих с поглед как Човекът-гъба внесе в къщичката пликите с покупките. Направи ми

впечатление, че влезе през страничната врата откъм навеса за коли. Летните следобеди в Пико Мундо са дълги и нетърпимо горещи, много рядко подухва вятър, а всеки, който се надява да падне дъжд, е непоправим оптимист. Ръчният ми часовник и часовникът на колата показваха 4:48, но оставаха още дълги часове на нетърпим пек.

В утринните емисии метеоролозите бяха обещали температурата да достигне четирийсет и два градуса, което изобщо не беше рекорд за пустинята Мохаве. Подозирах обаче, че прогнозата им е била неточна и градусите бяха много повече.

Когато дойдат приятели и родственици, които живеят в райони с по-хладен климат, местните жители започват да разтягат локуми и отбелязват, че влажността тук е едва петнайсет-двайсет процента. Твърдят, че през най-горещите летни дни човек се чувства не като в парна баня, а в освежаваща сауна.

Въпреки че колата ми беше под сянката на вековно лаврово дърво, чиито корени несъмнено стигаха чак до подземната река Стикс, някак си не можех да си представя, че се намирам в освежаваща сауна. Чувствах се като дете, което е влязло в захарната къщичка на злата вещица и е било пхнато във фурната, настроена на бавно печене.

От време на време минаваше по някоя кола, но не се мяркаха пешеходци.

Не се виждаха деца, които си играят на моравите. Нито един собственик на някоя от занемарените къщурки не поливаше градината си.

Само някакво куче с провиснал език се промъкна край колата ми, все едно упорито преследваше миража на котка.

Скоро тялото ми осигури влажността, която липсваше във въздуха, докато накрая седях в локвичка пот.

Можех да включа двигателя и да пусна климатика, но не ми се щеше да хабя бензина на Тери, пък и моторът щеше да прегрее. Освен това, както всеки жител на градовете в пустинята знае, последователното загряване и охлаждане закалява металите, но размеква човешкия мозък.

След четирийсет минути Човекът-гъба отново се появи. Заклучи страничната врата, което подсказваше, че в къщата няма никого, и седна зад волана на прашния експлорър.

Излегнах се на седалката, докато шумът от двигателя на форда заглъхна. Прекосих улицата, без да се притеснявам, че някой любопитен съсед ме наблюдава. Животът в Кампс Енд предизвиква отчуждение, липсва духът на взаимно разбирателство, необходим за създаването на отряд за охрана на квартала.

Вместо да застава пред синята „парадна“ врата, се промъкнах край навеса за коли и почуках на страничната вратичка. Никой не ми отвори.

Ако ключалката беше солидна, щеше да се наложи да счупя стъклото на някой прозорец. Но след като имаше най-обикновено резе, се успокоих — като всеки млад американец бях толкова добре образован от телевизионните сериали за ченгета, че без проблем щях да проникна в къщата.

За да си улесня живота, нямам банкова сметка и плащам само в брой, затова нямам кредитни карти. За щастие щатът ми беше осигурил ламинирана шофьорска карта, достатъчно твърда да отмества езичето на бравата.

Предположенията ми се потвърдиха — кухнята не изглеждаше като декор на прочутото предаване на Марта Стюарт, нито блестеше от чистота. Но не беше мръсна, само разхвърляна, тук-там имаше по някоя троха за гостуващите мравки.

Климатикът работеше, обаче се долавяше лека, но неприятна миризма. Отначало не забелязах източника ѝ, затова си помислих, че е специфичната воня на Човека-гъба, който изглеждаше така, сякаш от него се излъчва странна и нездравословна миризма, ако не и смъртоносни спори.

Не знаех какво търся, но очаквах да разбера, щом го видя. Нещо беше привлякло бодаците към този човек, затова бях тръгнал по петите им, с надеждата да открия причината за интереса им.

След като обиколих кухнята, като напразно се опитвах да намеря скрит смисъл в чашата, наполовина пълна с кафе, в спаружената кора от банан, оставена на дъската за рязане, в неизмитите съдове в умивалника и баналното съдържание на чекмеджетата и шкафовете, изведнъж си дадох сметка, че въздухът не е хладен, а направо леден. Потта ми беше изсъхнала, струваше ми се, че вратът ми е замръзнал.

Студът беше необичаен, защото дори в Мохаве, където климатиците са задължителни, скромни къщици като тази много рядко

имаха вградени климатични инсталации, а само евтини устройства на прозорците.

Но в кухнята нямаше подобно устройство.

Обикновено в такива къщи климатик има единствено в спалнята и се включва само нощем, иначе е невъзможно да се спи. Но дори и тук да беше така, климатичната инсталация в спалнята не би могла да охлади цялата къща и да превърне кухнята в хладилник. Освен това не чувах бръмченето на компресор, характерно за устройствата, които се монтират на прозорците.

Ослушвах се, но къщата беше застинала в безмълвно очакване. Като се замислих, изведнъж си дадох сметка, че тишината е необичайна.

Би трябвало подметките ми да скърцат по напукания линолеум, от време на време да изпращява разхлабена дъска на пода, ала аз пристъпвах безшумно като котка върху възглавници.

Спомних си колко безшумно се отваряха чекмеджетата и вратичките на шкафовете, като че ли за тях не важеше законът за триенето.

Минах през отворената врата между кухнята и другото помещение, изведнъж леденият въздух сякаш се сгъсти и още повече започна да препятства разпространението на звуците.

Оскъдно обзаведената дневна се оказа също така потискаща и разхвърлена като кухнята. На пода, на канапето и на масичката бяха захвърлени оръфани книги с меки корици, несъмнено купени втора ръка, и списания.

Списанията бяха тъкмо каквито можеше да се очаква. Снимки на голи жени, статии за екстремни спортове, бързи коли и смехотворни техники за прелъстяване се редуваха с реклами на средства за повишаване на потентността и други, гарантиращи увеличаване на размера на онази част от анатомията, така скъпа на средностатистическия мъж (нямам предвид мозъка).

Моята любима част от човешката анатомия е сърцето ми, защото е единственото, което мога да дам на Сторми Луелин. Нещо повече — при събуждането ми всяка сутрин биенето му е най-сигурното доказателство, че през нощта не съм се приобшил към групата мъртъвци, които упорито отказваха да напуснат страната на живите.

Книгите обаче ме изненадаха. Бяха само любовни романчета. Ако се съдеше по кориците, бяха от по-невинните, в които рядко се случва похотлив мъж да разкъса роклята на героинята. В тях се разказваше повече за любов, отколкото за секс и бяха в странно противоречие със списанията, пълни с жени, които опипват гърдите си, показват интимните си части и сладно облизват устни.

Взех една книга и я прелистих, но не чух шумоленето на страниците.

Дадох си сметка, че сякаш не чувам никакви шумове освен биенето на сърцето ми и бученето в ушите ми.

В този момент трябваше да побягна. Трябваше да се досетя, че има нещо зловещо в странния заглушаващ ефект на потискащата атмосфера в къщата.

Тъй като необичайните преживявания са ежедневие за мен, също като миризмата на печено месо, цвърчащо върху скарата, не съм от хората, които лесно се плашат. Нещо повече — за съжаление прекалено често се поддавам на желанието да задоволя неизчерпаемото си любопитство.

Докато разлиствах страниците, които не шумоляха, ми хрумна, че Човекът-гъба не живее тук сам. Може би романчетата бяха предпочитаното четиво на приятелката му.

Обаче предположението ми не се потвърди от огледа на спалнята. В дрешника бяха само дрехите на Човека-гъба. Неоправеното легло, разхвърленото мръсно бельо и чорапи, както и наядената кифла в картонена чиния на нощното шкафче отричаха присъствието на жена.

Климатикът на прозореца не работеше.

Едва доловимата воня, която долових в кухнята, тук се усили — напомняше неприятната миризма на изгорял електрически кабел, но беше примесена с миризмата на амоняк, въглищен прах и колкото и да е невероятно, на мускатово орехче.

Минах по късото коридорче и влязох в банята. Огледалото беше зацапано. Тубата с паста за зъби на плота беше без капачка. Кошчето за смет беше препълнено със смачкани хартиени кърпички и други боклуци.

Срещу спалнята имаше друга врата. Предположих, че води към друга стая или дрешник.

На прага ме лъхна толкова студен въздух, че дъхът ми беше като облаче пара.

Завъртях валчестата дръжка и пръстите ми залепнаха за леденостудения метал. Отвън ме посрещна водовъртеж от тишина, който засмука и последните звуци — за миг не чувах дори ударите на сърцето си.

Черната стая чакаше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През двайсетте години на живота си съм бил на много тъмни места: в някои нямаше светлина, в други — надежда. Но нито едно не беше по-тъмно от странната стая в дома на Човека-гъба.

Или нямаше прозорци, или бяха зазидани, за да не прониква нито лъч светлина. Изглежда, нямаше и осветление. Сред този непрогледен мрак екранчето на дигитален часовник щеше да прилича на ярък маяк.

Спрях на прага, присвих очи — стори ми се, че се вирам не в стая, а в мъртво пространство в далечно кътче на вселената, където древните звезди са като изгорели въгленчета. Вледеняващият студ и потискащата тишина допълваха впечатлението за междинна спирка в междузвездния вакуум.

Най-странното беше, че светлината от коридорчето изобщо не проникваше в помещението.

Границата между светлината и пълния мрак беше като линия, очертана отвъд прага, нагоре и напърно на рамката. Непрогледният мрак не само се съпротивляваше на проникването на светлината, но изцяло я поглъщаше.

Струваше ми се, че стоя пред стена от обсидиан, който обаче не блести.

Не съм безстрашен. Затворете ме в клетка с гладен тигър и ако случайно се изплъзна, също като на всеки нормален човек ще ми трябват чисти гащи.

Ала общуването с мъртвите ме е научило да се страхувам от повече от познатите заплахи отколкото от неизвестността, докато повечето хора се боят и от едното, и от другото.

Признавам, че се страхувам от пожари, земетресения и отровни змии. Обаче най-много се боя от хората, защото прекалено добре познавам жестокостта, на която са способни събратята ми.

Може би ще ви се стори странно, но не се плаша от най-голямата загадка на съществуването — смъртта, и онова, което се случва после, може би защото ежедневно имам контакт с мъртъвци. Освен това

твърдо вярвам, че там, където рано или късно отиваме всички, не ни чака забрава.

Във филмите на ужасите неволно крещим на героите да се махат от къщата, обитавана от призраци. Те обаче упорито надничат в стаи, в които са извършени жестоки убийства, в тавани, пълни с паяжини и сенки, в мазета, които бъкат от хлебарки, и когато ги заколят, изкормят и обезглавят с жестокост, задоволяваща най-откачените холивудски режисьори, ахваме, потреперваме и възкликваме: „Кретени!“, защото с глупостта си са заслужили съдбата си.

Не съм глупак, но съм от хората, които никога няма да избягат от място, пълно с призраци. Вродената ми дарба на екстрасенс ме подтиква да изследвам непознатото — донякъде приличам на гениален музикант, който не може да устои на магнетичното привличане на пиано, или на пилот на изстребител, изгарящ от желание да полети в небето, осяяно с вражески самолети.

Може би затова Сторми понякога се пита дали дарбата ми всъщност не е проклятие.

Преди да пристъпя в непрогледния мрак, вдигнах ръка, сякаш се заклевах, и притиснах длан към бариерата пред мен. Въпреки че тъмнината не пропускаше светлината, не оказа съпротива на натиска. Ръката ми изчезна в мастиления мрак.

Под „изчезна“ разбирам, че не съзирах дори сянката на пръстите ми отвъд непрогледната стена. Виждах само китката си, все едно ръката ми беше ампутирана.

Признавам, че сърцето ми биеше до пръсване, въпреки че не усещах болка — с облекчение въздъхнах, когато дръпнах ръка и видях, че пръстите ми са непокътнати. Чувствах се така, сякаш съм оживял след магически трик, извършен от самозвани илюзионисти.

Но като прекрачих прага (държах се здраво за рамката на вратата), влязох не в илюзорна, а в истинска стая, която изглеждаше по-нереална от най-невъзможния сън. Мракът оставаше все така непроницаем, студът — все така неумолим, тишината сякаш полепваше като съсирената кръв в ушите на човек, застрелян в главата.

Най-странното бе, че светлината от коридора не проникваше в помещението, все едно идваше от нарисувано слънце.

Страхувах се, че Човекът-гъба се е върнал и се визира в единствената видима част от анатомията ми — пръстите, отчаяно

вкопчени в касата на вратата. За щастие още бях сам.

След като установих, че виждам коридора, следователно ще намеря обратния път, пузнах вратата. Пристъпих в мрака и сякаш едновременно оглушах и ослепях.

Естествено веднага загубих ориентация. Напипах бутона за осветлението, натиснах го няколко пъти, но без резултат.

Изведнъж забелязах някаква червена светлинка, която допреди миг не се виждаше — убийственото червено на кървясало око... въпреки че това не беше никакво око.

Внезапно загубих усещането за реалност и способността сравнително точно да преценявам разстоянията, защото миниатюрният маяк приличаше на светлинката на мачта на кораб, намиращ се на километри от мен. Кое то, разбира се, беше невъзможно, защото къщичката беше прекалено малка.

Отлепих пръсти от бутона за осветлението и почувствах непонятно опиянение, все едно се бях натряскал до козирката. Решително тръгнах към червената светлинка, макар че стъпалата ми сякаш не допират пода.

Изведнъж съжалих, че не си бях взел още един сладолед — може би бях пропуснал последната възможност в живота си. Направих шест, десет, двама стъпки. Маякът не се уголеми, всъщност ми се стори, че се отдалечава със същата скорост, с която се приближавах към него.

Спрях, обърнах се към вратата. Въпреки че не се бях доближил до светлинката, ми се стори, че съм изминал около дванайсет метра.

Но изминатото разстояние не ме вълнуваше в момента, защото на фона на отворената врата се очертаваше силует. Не беше Човекът-гъба. Мъжът, осветен от лампата в коридора... бях аз.

Макар че не се страхувам от загадките на вселената, не съм загубил способността да се удивлявам и да изпитвам страхопочитание.

Сигурен бях, че не виждам огледалното си отражение, а друг „аз“, въпреки това махнах с ръка, за да проверя предположението си. Другият Од Томас остана неподвижен.

Тъй като бях обгърнат от непрогледния мрак и то не ме виждаше, реших да му извикам. Усетих трептенето на гласните си струни, но дори да бях издал звук, не го чух. Най-вероятно и той остана глух за моя зов.

Също тъй плахо като мен вторият Од Томас колебливо протегна ръка в почти осезаемата тъмнина, учудвайки се на илюзията за ампутирана длан.

Плахото му действие сякаш наруши крехко равновесие, ненадейно тъмната стая се завъртя около оста си, само червената светлинка в центъра остана неподвижна. Тласкан от сили извън моя контрол, досущ като сърфист, когото грамадна вълна помита от сърфа, като по магия излетях от загадъчното помещение и се озовах в...

... неугледната всекидневна.

Най-странното бе, че не лежах на пода, а стоях приблизително на предишното място. Взех едно от романчетата, разлистих го. Също като преди страниците не шумоляха, чувах само биенето на сърцето си.

Погледнах часовника си и установих, че не само като по магия се бях пренесъл обратно в дневната, но се бях върнал с няколко секунди назад във времето.

Само преди миг се бях видял да стоя на прага и да се вирам в мрака, което ме наведе на мисълта, че вследствие на някаква аномалия в законите на физиката двама Од Томасовци съществуваха едновременно в тази къща. Аз стоях в дневната и държах романче от Нора Робъртс, а другото ми „аз“ се намираще в някаква съседна стая.

Спомняте ли си как още в началото ви предупредих, че водя странен живот?

Вследствие на ежедневния ми сблъсък с паранормални явления притежавам по-гъвкав мозък и разюздано въображение, което някои биха нарекли „налудничаво“. Именно затова съм си изработил способността да приемам тези събития и реалността на пътуването във времето много по-лесно отколкото всеки друг, с което в никакъв случай не искам да ви засегна, като се има предвид, че всеки от вас щеше да прояви достатъчно благоразумие и веднага да избяга от странната къща.

Обаче аз не избягах. Нито се върнах по обратния път в спалнята на Човека-гъба или в банята.

Вместо това оставих любовното романче и застанах неподвижно, за да обмисля евентуалните последствия от срещата с *другия* Од Томас и да преценя най-безопасния начин на действие.

Добре де, това са пълни глупости. Можех да се притеснявам за последствията, но няхах достатъчно опит с паранормалните явления,

ните достатъчно умствен багаж, за да си ги представя, камо ли да преценя кой е най-безопасният начин да се измъкна от идиотското положение.

Признавам, че много по-трудно се измъквам от разни каши, отколкото да се забърквам в тях.

Предпазливо надникнах в коридора и видях другото си „аз“ да стои пред отворената врата на черната стая. Сигурно беше „по-ранният Од Томас“, който още не беше прекрачил прага.

Ако звуците можеха да се разпространяват в странната къща, щях да го повикам. Което едва ли щеше да бъде разумно — за щастие обстоятелствата ми попречиха да го стоя.

Не знам какво щях да му кажа, ако можех да го повикам. Примерно: „Как я караш, пич?“.

Дали ако се приближах до него и го прегърнех, загадката с двамата Од Томасовци щеше да се разреши? Може би единият щеше да изчезне. Или двамата да експлодираме.

Умните физици твърдят, че е невъзможно две тела едновременно да заемат едно и също пространство. Предупреждават, че всеки опит в тази насока ще има катастрофални последствия.

Като се замисля, повечето от основните закони на физиката са потвърждение на очевидното, колкото и абсурдно да е то. Всеки пиян до козирката, който се е опитал да паркира колата си на мястото на уличен стълб, е самоук физик.

Приемайки предположението, че двамата Од Томасовци не могат да съществуват едновременно, без да се стигне до катастрофа, и след като не ме блазнеше идеята да експлодирам, останах на мястото си, докато другото ми „аз“ прекрачи прага на черната стая.

Вероятно предполагате, че след изчезването му парадоксът на времето е бил разрешен и кризата, предричана от учените фаталисти, е била избегната, но оптимизмът ви е резултат от факта, че си живеете безметежно с вашите пет сетива. За разлика от мен не сте подтиквани към действие от паранормални способности, които не разбирате и не можете напълно да контролирате.

Късметлии сте вие.

Щом другият Од Томас за пръв път прекрачи прага на загадъчната тъмна стая, побързах да го последвам. Разбира се, не го виждах, но предположих, че скоро ще се обърне и ще ме забележи.

Когато реших, че е видял мъждивата червена светлина и е изминал поне двайсет крачки в тази посока (което означаваше, че е имал достатъчно време да ме види), погледнах часовника си и засякох началото на този епизод, после протегнах ръка в чернилката, за да се уверя, че нищо не се е променило в странното обиталище, и за втори път прекрачих прага.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Освен че се страхувах да не експлодирам и да не закъснея за вечерята със Сторми, най-много се притеснявах да не попадна в затворената верига на времето и да бъда обречен цяла вечност да вървя по петите на другото си аз в къщата на Човека-гъба.

Всеки физик самодоволно би се подсмихнал на безпокойството ми и би ме обвинил в невежество. Само че този физик не е бил подложен на подобно изпитание, затова имах право да дам воля на въображението си.

Бъдете спокойни — не попаднах в затворена верига на времето. Остатъкът от моето повествование няма да се състои от безкрайно повторение на случилото се, описано до този момент.

При второто си влизане в черната стая не изпитвах толкова силен страх, но усещането за безтегловност, от която ми се повдигаше, отново преобладаваше — въпреки това пак тръгнах към червения маяк в центъра. Стори ми се, че светлината е по-зловеща, въпреки че също като преди не разсейваше мрака. Два пъти се обърнах към отворената врата към коридора, но нито веднъж не видях другия Од Томас. Въпреки това изпитах същото странно усещане и бях изхвърлен от странната стая...

... в горещия юлски следобед; излязох от сянката на навеса за коли, лъчите на слънцето се забиха в очите ми като шепа златни игли.

Спрях, примижах срещу светлината и се върнах в полумрака.

Пълната тишина, която властваше в къщата, не се разпростираше отвъд стените ѝ. В далечината лаеше куче. По улицата мина стар раздрънкан понтиак.

Отново погледнах часовника си — бях сигурен, че съм бил не повече от минута в черната стая. Очевидно бях катапултиран не само извън къщата, но и пет-шест минути в бъдещето.

Сред буренаците отвъд оградата бръмчаха цикади... бръмчаха, сякаш участъкът от света, огрян от слънцето, беше изпълнен с безброй къси съединения.

В съзнанието ми изникнаха много въпроси. Нито един обаче не се отнасяше до предимствата на кариерата на продавач на автомобилни гуми или финансовата стратегия, към която един готвач на аламинути трябва да се придържа, за да се пенсионира на шейсет и пет години.

Питах се възможно ли е човек, който непрекъснато се усмихва като малоумен, неспособен е да поддържа реда в къщата си и е такъв комплексар, че чете само порнографски списания и любовни романчета, да бъде свръхгений, който с помощта на електронни компоненти, купени от магазина „Рейдио Шак“, е способен да превърне една стая от скромното си жилище в машина на времето. Дългите години, през които се сблъсках с прояви на свръхестественото, ме бяха превърнали в закоравял скептик, но обяснението за свръхгения ми се струваше неправдоподобно.

Питах се още дали Човекът-гъба принадлежи към нашия род, или е само подобие на човешко същество. Интересно ми беше откога живее тук, като какъв се представя и какви всъщност са намеренията му. Също и дали е възможно черната стая да не е машина на времето, а нещо много по-странно.

Питах се колко ще стоя под сянката на продънения навес за коли и ще размишлявам, вместо да предприема нещо.

Вратата откъм кухнята, през която бях влязъл в къщата, автоматично се беше заключила зад мен. Отново я отворих с помощта на ламинираната шофьорска книжка — доволен бях, че най-сетне получавам нещо срещу данъците, които плащам.

Покафенялата кора от банан продължаваше да съхне на кухненския плот. Нито една чистачка, пренасяща се във времето, не беше измила съдовете, натрупани в умивалника.

Порносписанията и любовните романчета все така се въргаляха в дневната, но по средата на пътя към арката внезапно спрях, поразен от онова, което се беше променило.

Чувах всичко. Стъпките ми отекваха по напукания линолеум в кухнята, летящата врата към дневната изскърца, когато я отворих. Водовъртежът от тишина вече не засмукваше всички звуци.

Въздухът вече не беше леденостуден, а прохладен. И се затопляше.

Странната неприятна миризма на изгорял електрически кабел, съчетана с още по-странния мирис на въглищен прах, смесен с амоняк

и индийско орехче, бе още по-натрапчива, но все така невъзможна за разпознаване.

Не шестото чувство, а по-скоро елементарната интуиция ми подсказа да не влизам отново в черната стая. Всъщност изпитах непреодолимо желание да се отдалеча от нея.

Върнах се в кухнята и се скрих зад летящата врата, като я задържах открехната, за да видя от кого (ако изобщо имаше някого) съм избягал.

Само след няколко секунди бодаците изпълниха дневната.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Понякога, видя ли настъпващи бодаци, се сещам за глутница дебнещи вълци. Друг път ми напомнят на прокрадващи се котки.

Този път бодаците, които нахлуваха в дневната, ми навяха тревожното усещане за гадни насекоми. Движеха се предпазливо и все пак бързо като върволица хлебарки.

Двайсет, трийсет, четирийсет... Трептейки, проникваха в стаята — тихи и черни като сенки, само че за разлика от сенките не бяха проекция на предмети или хора.

Струяха през зеещата входна врата, през лошо уплътнените прозорци на дневната, все едно бяха сажди, всмуквани от въздушно течение.

Опитах се да ги преброя — петдесет, шейсет, седемдесет... и се отказах. Никога досега не се бях натъквал на толкова бодаци едновременно.

Въпреки че от мястото, на което стоях, не виждах коридора, знаех откъде са проникнали в къщата. Със сигурност не бяха възникнали от само себе си сред прахоляка и мухлясалите къси чорапи, които се въргаляха под леглото на Човека-гъба. Нито бяха излезли от дрешника, убежище на върколаци, от крановете за водата в банята или от тоалетната. Бяха дошли от черната стая.

Изглеждаха нетърпеливи да излязат от къщата и да разгледат Пико Мундо... докато внезапно един се отдели от гъмжилото и спря в средата на дневната. Огледах се за някакво оръжие, но си дадох сметка, че нито едно кухненско приспособление, нито един отровен почистващ препарат не може да нарани безплътното същество. Затаих дъх.

Бодакът така се беше привел, че ръцете му (ако изобщо бяха ръце), стигаха до коленете му. Въртеше глава и търсеше по мокета следи, оставени от жертвата му.

Нито един вампир, скрит в мрака, надушващ миризмата на кръвта на дете, не е изглеждал толкова зъл.

Продължавах да наблюдавам през процепа между касата и вратата, все едно любопитството ми бе примка, която ме задържаше дори когато разумът ми подсказваше да бягам.

Докато безплътните същества продължаваха да преминават на талази край мен, моят преследвач се изправи и изпъна рамене. Бавно завъртя глава наляво, после надясно.

Съжалих, че съм използвал шампоан с аромат на праскова, внезапно подуших миризмата на печено месо, полепнала по кожата и косата ми. Готвач на аламинути, който току-що е напуснал мястото си зад скарата, е най-лесната жертва на лъвовете и още по-страшни създания.

Мастиленочерният бодак нямаше лице, а нещо като муцуна, но без ноздри, не виждах нито очи, нито уши. Въпреки това се озърташе, сякаш бе чул дишането ми или бе надушил миризмата на дим. Стори ми се, че се визира във вратата на кухнята. Беше сляп като библейския Самсон, но някак си ме виждаше.

Знаех с подробности историята за Самсон и блудницата Далила, която го приспала на коленете си и филистимците го остригали и извадили очите му, защото той беше класически пример за страданието и ужасната съдба, която сполетява... надарените хора.

Въпреки безплътността си бодакът, по-висок от мен, беше внушителен и страховит. Предизвикателната му поза подсказваше, че за него съм като мишката за котката, че нищо не му струва да ме убие.

Затаих дъх и усетих, че белите ми дробове ще се пръснат.

Желанието да побягна беше неудържимо, но не помръднах, защото се страхувах, че ако бодакът не ме е видял, то отварянето на летящата врага ще го накара да се нахвърли върху мен.

Изминаха няколко минути, които ми се сториха като часове, после за моя изненада призрачното същество отново се приведе, с тромави стъпки последва другарите си и като черна панделка се изниза през процепа в стената до неуплътнения прозорец.

Най-сетне се осмелих да си поема дъх — първата глътка въздух ми се стори сладка като изворна вода, и продължих да наблюдавам как фантомите напускат къщата.

Когато и последният излезе, много предпазливо се върнах в дневната.

Поне стотина бодаци бяха минали през това помещение. Най-вероятно бяха минимум двеста.

Въпреки това нито едно списание или романче не бе разлистено. Преминаването им не беше оставило нито следа по мокета.

Застанах до прозореца откъм фасадата, огледах посърналата морава и улицата, обляна от слънцето. Доколкото можех да преценя, нито едно от призрачните същества не беше наблизно.

Неестественият студ в малката къща се беше изпарил заедно с бодаците. Жегата проникваше през тънките стени, всяка повърхност в дневната изглеждаше като нажежен реотан на електрическа печка.

Забелязах, че при излизането си зловеците сенки не са оставили никакви следи и по стените на коридора.

За трети път пристъпих към онази врата.

Черната стая беше изчезнала.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Отвъд прага се намираше най-обикновено помещение с размери приблизително четири на шест метра, не безкрайно, както ми се беше сторило преди.

Пред прозореца се издигаше високо дърво, чиито клони засенчваха слънцето. Въпреки това виждах достатъчно, за да преценя, че нито в средата, нито в ъглите на стаята има нещо, което излъчва мъждива червена светлина.

Загадъчната сила, превърнала помещението в нещо като фантастична машина, прехвърляйки ме ту напред, ту назад във времето, вече не се проявяваше.

Очевидно това беше кабинетът на Човека-гъба. Обзавеждането се състоеше в голяма картотека, стол и метално бюро с плот — имитация на дърво.

Една до друга на стената срещу бюрото висяха три черно-бели снимки с размери на плакати, явно отпечатани на чертожнически плотер. Представляваха фотографии на мъже — очите на единия налудничаво блестяха, устните му бяха разтегнати в победоносна усмивка, другите двама се чумереха в сумрака.

И тримата ми бяха познати, но отначало се сетих само за името на усмихнатия — Чарлс Менсън, зловещият манипулатор, чиито мечти за революция и расови войни бяха разкрили раковото образование в поколението на децата-цветя и бяха сложили край на ерата на Водолея. На челото му беше татуиран пречупен кръст.

Които и да бяха другите двама, не приличаха нито на известни комици, нито на прочути философи.

Може би си въобразявах или бе зрителизна измама, предизвикана от светлината, процеждаща се между листата на дървото, но ми се стори, че очите на мъжете са сребристи, все едно тримата бяха оживели трупове от филми за възкръснали мъртъвци.

Включих осветлението, сякаш така щях да се отърся от неприятните им погледи.

Тук нямаше и следа от прахоляка и неразборията в другите помещения. Явно когато прекрочеше прага на тази стая, Човекът-гъба се отърсваше от немарливостта си и се превръщаше в образец домакин.

Папките в картотеката бяха старателно подредени и пълни със статии, изрязани от вестници, и разпечатки на информация от Интернет. До една съдържаха досиета на серийни и масови убийци — от Джак Изкормвача до Осама бин Ладен, за когото според мен в ада е запазен цял апартамент. Тед Бънди, Джефри Дамър. Чарлс Уитман, снайперистът, който през 1966 година бе застрелял шестнайсет души в тексаския град Остин. Джон Уейн Гейси, който, преоблечен като клоун, забавляваше децата, беше се снимал с първата дама Розалин Картър на някакъв политически митинг и бе погребал в задния двор и под къщата си разчленените трупове на множеството си жертви.

Една от най-дебелите папки съдържаха материали за Ед Гейн, послужил за първообраз на Норман Бейтс в „Психо“ и Ханибал Лектър в „Мълчанието на агнетата“. Известен беше с това, че вместо чиния е използвал човешки череп и си беше измайсторил колан от зърната на жертвите си.

Незнайните ужасии на черната стая не ме бяха стреснали, но сега се сблъсках с познато, напълно разбираемо зло. Докато преглеждах папка след папка, ръцете ми се разтрепераха, накрая затворих картотеката — стигаха ми толкова страхотии.

След като паметта ми се опресни от данните в папките, вече знаех кои са хубавците на снимките от двете страни на Чарлс Менсън.

Единият беше Тимоти Маквей, осъден и екзекутиран заради взривяването на федералната сграда в град Оклахома през 1995 година, при което бяха загинали сто шейсет и осем души. Другият се казваше Мохамед Ата — пилот на един от самолетите, врязали се в Световния търговски център, причинявайки смъртта на хиляди невинни хора. Не бях видял доказателство, че Човекът-гъба симпатизира на каузата на радикалните ислямисти. Вероятно се възхищаваше от жестокостта, бруталността на Ата, жертвал живота си в служба на злото.

Излизаше, че стаята не е точно кабинет, а по-скоро светилище.

Бях видял предостатъчно — единственото ми желание беше час по-скоро да напусна прокълнатата къща, да се върна в „Светът на

гумите“, да вдъхна миризмата на каучук и да размишлявам какво да предприема, за да променя живота си.

Вместо това седнах на стола. Не съм гнуслив, но потръпнах, като докоснах страничните облегалки, които онзи изрод вероятно е допирал с лакти.

На бюрото имаше компютър, принтер, лампа и настолен календар. Плотът блестеше от чистота, нямаше нито една прашичка.

Отново огледах помещението — опитвах се да разбера по какъв начин се е превърнало в машина на времето, а след това — в обикновена стая.

Около металното бюро не трептяха призрачни светлинки, остатък от свръхестествена енергия. Нямаше и следа от извънземни същества.

И все пак за известно време стаята бе преобразена в... портал, във врата между Пико Мундо и нещо, намиращо се на много голямо разстояние — не Лос Анджелис или дори Бейкърсфийлд. Може би за известно време къщата се беше превърнала в гара между нашия свят и ада, ако, разбира се, пъкълът съществува.

Нещо ми подсказваше, че ако се бях приближил до мъжделивата светлина сред иначе пълния мрак, щях да се озова на планета в непозната галактика, обиталище на бодаците. Вероятно защото няхм билет за там, бях запратен в дневната и в миналото, после под навеса за коли и в бъдещето.

Разбира се, не изключвах възможността видяното да е халюцинация. Нищо чудно да бях луд като опитна мишка, подложена на въздействието на токсини, предизвикващи психоза, и принудена по цял ден да гледа по телевизията предавания от типа „риалити“, показващи с най-големи подробности живота на презрели манекенки и застаряващи рокпевци.

Откровено казано, от време на време ми хрумва, че наистина ми хлопа дъската. Обаче като всеки самоуважаващ се луд на бърза ръка отхвърлям съмненията относно здравия си разум.

Не виждах смисъл да търся скрит бутон, чрез който кабинетът отново да се превърне в машина на времето. Логиката подсказваше, че източникът на невероятната енергия, необходима за отварянето на загадъчната врата, не беше в къщата, а някъде другаде.

Най-вероятно Човекът-гъба нямаше представа, че убежището му не е само място за съхранение на картотеката, пълна с материали, свидетелстващи за вманиачаването му по серийните убийци, но и терминал, през който преминаваха бодаците, жадуващи за човешка кръв. Ако не притежаваше шесто чувство като мен, може би преспокойно разлистваше ужасяващата си документация, без да подозира страховитото преобразяване на стаята или присъствието на нахлуващите орди демони.

Някъде отблизо чух нещо като тракане на кости, което ми навя асоциация с ходещите скелети по време на Хелюин, последвано от тихо шумолене.

Станах от стола и се ослушах.

Изминаха няколко секунди без тракане. И половин минута без шумолене.

Може би в мазето щъкаше плъх, пощурял от топлината.

Отново седнах и едно подир друго заотварях чекмеджетата на бюрото.

Освен моливи, писалки, кламери, ножица и други канцеларски материали намерих две скорошни банкови извлечения и чекова книжка. И трите бяха на името на Робърт Томас Робъртсън, посочен беше адресът на къщичката, в която се намирах.

Довиждане, Човек-гъба, здравей, Боб.

Боб Робъртсън не звучеше зловец като име на кандидат сериен убиец. Повече подхождаше на сърдечен продавач на коли.

Според извлечението от „Банк ъф Америка“ Робърт Робъртсън притежаваше 786 542,10 долара в сметка по депозит и в акции на различни предприятия.

Не повярвах на очите си — отначало си помислих, че десетичната запетая не е сложена правилно.

Но това не беше всичко.

Сумата, посочена в извлечението от банка „Уелс Фарго“, възлизаше на 463 125,43 долара.

Почеркът на Робъртсън беше доста нечетлив, но явно прилежно си беше водил сметка за издадените чекове. В момента в сметката му имаше 198 648, 21 долара.

Този човек притежаваше ликвидни авоари на стойност близо милион и половина долара, а живееше в скромна къщурка в Кампс Енд

— и това ако не беше перверзно, здраве му кажи!

Ако имах толкова пари, може би от време на време щях да упражнявам сегашната си професия, но само за удоволствие, не да си изкарвам хляба. Светът на автомобилните гуми вече нямаше да ме привлича.

Може би Робъртсън не си падаше по лукса, защото намираше удоволствие само в безкрайните кървави сцени, разиграващи се във въображението му.

Внезапно плющене ме изтръгна от размислите ми; подскочих, готов да побягна, но след миг чух тропане — врани бяха накацали върху покрива, тракаха с човки и пляскаха с крила.

Не се страхувам от враните.

Отново прегледах чековата книжка. Нямаше нищо особено, обаче ми направи впечатление, че само през последния месец Робъртсън е изтеглил в брой общо 32 000 долара, а предишните два — 58 000.

Помислих си, че дори човек с неговия апетит не може да изяде толкова сладоледи от „Бърк енд Бейли“.

Очевидно този Робъртсън все пак си падаше по скъпите неща. И каквото и да си позволяваше, не можеше да го купи с чек или с кредитна карта.

Върнах в чекмеджето документите, изведнъж ме обзе усещането, че прекалено дълго съм се застоял в странната къща.

Предполагах, че ще чуя шума от двигателя на експлоръра, ако Робъртсън се върне, и ще имам достатъчно време да избягам през входната врата, докато той влиза откъм навеса за коли. Но ако поради някаква причина Човекът-гъба паркираше на улицата или се придвижваше пеш, щях да се озова в капан.

Маквей, Менсън и Мохамед Ата сякаш ме наблюдаваха. С моята развнтена фантазия спокойно можех да си въобразя, че тези типове са живи и ме гледат злобно, все едно очакват да ми се случи нещо ужасно.

Крайно време беше да изчезвам. Все пак се обърнах да разгледам настолния календар; прелистих го набързо, но нямаше нито една бележка. Върнах се на страницата с настоящата дата — 14 август... следващата обаче липсваше.

Оставих всичко в същия порядък, минах по коридора, преди да изляза, изключих лампата над входната врата.

Златистите лъчи на слънцето, които мечовидните листа на дървото преобразуваха в пламъци, трептяха като огън върху прозрачните завеси, почти без да проникват в стаята; плътните сенки сякаш се сгъстяваха около портретите на тримата убийци.

Изведнъж ме осени една мисъл (нещо, което се случва по-често, отколкото повечето хора предполагат, и прекалено често, за да бъде в мир със себе си); отново включих осветлението и се върнах при картотеката. Извадих всички папки от отделението с имена, започващи с Р, за да проверя дали сред досиетата на убийци и ненормалници има документация за самия Човек-гъба.

Разбира се, че имаше. На папката беше залепен етикет с надпис: „РОБЪРТСЪН, РОБЪРТ ТОМАС“.

Колко хубаво щеше да бъде, ако в папката се съдържаша изрезки от вестници относно неразкрити убийства, като и документация, посочваща имената на извършителите. Щях да наизустя информацията, да върна папката на мястото ѝ и веднага да отида при началника на полицията Уайът Портър.

Той си знаеше работата и на бърза ръка щеше да спипа Робъртсън. Ненормалникът щеше да бъде зад решетките, преди да извърши престъпленията, които замисляше.

Но в папката беше само откъснатата страница от настолния календар с дата 15 август. Робъртсън не беше написал нито една думичка, ала явно смяташе датата за забележителна, за да започне с откъснатия лист новото досие.

Погледнах часовника си. След шест часа и четири минути 14 и 15 август щяха да се срещнат на среднощната граница.

Какво ще се случи след това? Нещо. Нещо... лошо.

Върнах се в дневната сред праха и разхвърляните романчета и списания. За пореден път бях поразен от контраста между подредения и чист кабинет и другите помещения. Представих си как Робъртсън седи на мърлявото кресло в дневната, погълнат от порносписанията или от романите с толкова невинно съдържание, че бяха подходящи дори за съпруги на свещеници, очевидно незабелязващ загниващите кори от банани, чашите със засъхнала утайка от кафе и мръсните

чорапи — този човек беше като недовършена статуя от глина, без ясна идентичност.

За разлика от него Робъртсън, който работеше с часове в кабинета, издирваше в Интернет данни за серийни и масови убийци и създаваше картотека с пълна информация за тях, много добре знаеше кой е... или поне кой иска да бъде.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Излязох през страничната врата откъм навеса за коли, но не се качих на мустанга, а заобиколих къщата, за да огледам задния двор.

Моравата отпред беше пожълтяла, но тревата в двора бе направо изсъхнала, земята се беше напукала от нетърпимата лятна жегата. И нищо чудно, след като за последно дъжд бе валил преди около шест месеца.

Предполагаше се, че ако собственикът на къщата по примера на Джон Уейн Гейси погребва в задния двор жертвите си (разчленени или не), редовно ще полива тревата. Спечената пръст би накарала всеки гробокопач да прибегне до пневматичен чука.

Малкото пространство беше оградено с телена мрежа, по която не пълзяха увивни растения — убиец, понесъл труп, щеше да е изложен на погледите на съседи и минувачи. Ако си падаха по зловещите гледки, съседите спокойно можеха да си вземат по една бира, да изнесат на моравата сгъваеми столове и да се забавляват.

Ако Робъртсън беше сериен убиец, а не кандидат за това високо звание, то сигурно заравяше труповете на друго място. Обаче ако се съдеше по досието, което бе направил за себе си, дебютът му предстоеше. На следващия ден, 15 август.

Някаква врана, която ме дебнеше от покрива, затрака с човка и изкрещя, все едно подозираше, че се каня да ѝ открадна вкусните бръмбари.

Представих си как прословутият гарван на Едгар По е кацнал над вратата на дневната и влудяващо повтаря: „Never more, never more...“.

Взирах се в птицата и не подозирах, че е поличба и че прочутият стих на По е ключът към загадката. Ако се бях досетил, че пискливата врана е моят гарван, щях да действам по друг начин през следващите часове и Пико Мундо още щеше да е спокойно градче.

Така или иначе не разбрах колко важна е враната; върнах се при колата и заварих Елвис на предната седалка. Носеше еспадрили, бежов летен панталон и пъстра риза.

Другите призраци, които виждах, винаги носеха дрехите, с които са били в часа на смъртта си.

Например господин Калауей, който в гимназията ми преподаваше английска литература, бе починал от инфаркт, отивайки на маскен бал, облечен като страхливия лъв от „Магьосникът от Оз“. Беше изискан и достолепен, затова през месеците след смъртта му се чувствах ужасно неловко, видех ли го как с провиснали мустаци броди из града, а опашката му се влачи в праха. Испитах облекчение, когато най-сетне напусна нашия свят.

Но както в живота, така и в смъртта Елвис има свои правила. Изглежда, по някакъв начин е запазил не само сценичните си костюми, но и ежедневните си дрехи. При всяка наша среща е облечен различно.

Бях чел, че починал, след като най-безразсъдно се е нагълтал със сънотворни и антидепресанти. Бил е само по бельо или по пижама. Някои твърдят, че е носил и халат, но други го отричат. Така или иначе досега не ми се беше явявал „неглиже“.

Едно е сигурно — че е умрял в банята на къщата си в Грейсланд; намерили го проснат на пода, главата му била в локва от повръщано. Това е записано в доклада на съдебния лекар.

За щастие винаги ми се явява чистичък, без „брада“ от повръщано.

Седнах зад волана и затворих вратата, а той се обърна към мен и се усмихна. За разлика от друг път усмивката му беше много печална.

Потупа ме по рамото — жестът изразяваше съчувствие, дори състрадание. Поведението му ме учуди и поразтревожи, защото не бях претърпял нищо, което да предизвиква съчувствие.

След случилото се на петнайсети август още не мога да кажа дали Елвис знаеше какви страховити събития предстоят. Подозирам, че ги беше предусетил.

Също като другите призраци Елвис не говори. Нито пее.

Понякога, когато е в настроение, танцува. Владее някои стъпки, но определено не е Джин Кели.

Включих двигателя, натиснах бутона на компактдисковото устройство. Знаех, че Тери винаги зарежда по шест диска на нейния идол.

От тонколоните прозвуча „Затворнически рок“; Елвис изглеждаше доволен, дори започна да тактува с пръсти по таблото.

Когато спрях пред къщата на полицейския началник Портър, слушахме „Мамо, розите ми харесаха“ от коледния албум на Елвис, а кралят на рокендрола седеше кротко и ронеше сълзи.

Мразя да го гледам в подобно състояние. Много повече ми допада рокаджията, който пее „Сини велурени обувки“ и се усмихва наперено, дори подигравателно.

Позвъних, отвори ми Карла, съпругата на полицейския началник. Беше слабичка, симпатична жена с очи, зелени като лотос, излъчваща спокойствие и оптимизъм, контрастиращи с печалната физиономия на мъжа ѝ.

Смятам, че само благодарение на нея той не е рухнал от ежедневното напрежение, на което го подлага работата му. Човек не може да живее без вдъхновение, без надежда — Карла е надеждата и вдъхновението на Уайът.

— Оди — усмихна ми се тя, — много се радвам да те видя. Влизай! Уайът е в задния двор и се занимава с барбекюто... по-точно, унищожава хубавите пържоли. Поканили сме няколко души на вечеря, но храната е предостатъчна — остани и ти.

Поведе ме през къщата, без да подозира, че Елвис, изпаднал в настроение а ла „Хотелът на разбитите сърца“, ни следва по петите.

— Много благодаря, госпожо, но имам друг ангажимент. Само се отбих да кажа нещо на началника Портър.

— Ще ти се зарадва. Както винаги.

Портър се беше развихрил в задния двор. Носеше престилка с надпис „Мазното печено върви с много бира“.

— Здравсти, Од — каза ми. — Дано не си дошъл да ми развалиш вечерта.

— Нямам подобно намерение, сър.

Забелязах, че той обслужва две скари — едната на газ — за зеленчуците и царевиците, другата на въглища — за пържолите.

Оставах около два часа до залез-слънце; бетонната настилка се беше напекла от пустинната жега, от скарите се излъчваше нетърпима топлина — от Портър би трябвало да тече толкова солена вода, че би могла да напълни отдавна пресъхналото море край Пико Мундо. Само че под мишниците му нямаше и петънце от пот, все едно беше герой от видеоклип за реклама на дезодорант.

Откакто го познавам, само два пъти съм го виждал да се поти. Първият път беше, когато някакъв гадняр насочваше пистолет в топките му, а при втория положението беше още по-напечено.

Елвис огледа чиниите с нарязани варени картофи, царевичен чипс и плодова салата, явно загуби интерес като видя, че липсват сандвичи с пържени банани и фъстъчено масло, и тръгна към басейна.

Отказах бирата, която Портър ми предложи, седнахме на пластмасовите столове и той промърмори:

— Май пак си контактувал с мъртвите.

— Да, сър, почти през целия ден. Само че сега става въпрос за хора, които може би скоро ще са мъртви.

Разказах му за странното поведение на Човека-гъба в закувалнята и как го бях проследил до търговския център.

— И аз го забелязах на обяд, обаче не ми се стори подозрителен, само... нещастен.

— Да, сър, но не сте имали удоволствието да видите почитателите му. — Описах обезпокояващия брой бодаци, съпровождащи Човека-гъба, после — къщата му в покрайнините на Кампс Енд. Разбира се, казах, че страничната врата е била отворена и че съм влязъл, защото съм се изплашил, че става нещо нередно. По този начин не го поставих в неловкото положение да бъде мой съучастник при влизането с взлом.

— Не съм въжеиграч — промърмори той.

— Знам, сър.

— Тогава защо понякога ме караш да вървя по опасно тясна граница?

— Убеден съм в способността ви да пазите равновесие, сър.

— Синко, мразя да ми дрънкат глупости.

— Може да ви се струват глупости, но не ви правя комплимент, а казвам истината.

Разказах какво съм видял в къщата, но не споменах черната стая и ордите бодаци. Въпреки че началникът Портър, общо взето, ми вярваше и бе доста либерален и лишен от предразсъдъци, можеше да се превърне в скептик, ако го обсипех с прекалено много „екзотични“ подробности.

Като свърших, той попита:

— Какво те разсейва, синко?

— Моля?

— Все поглеждаш към басейна.

— Притеснявам се за Елвис — държи се много странно.

— Елвис Пресли е тук, в моята къща ли?

— Ходи напред-назад по водата и прави някакви жестове.

— Жестове ли?

— Не са неприлични, сър, и не се обръща към нас. Изглежда така, сякаш спори със себе си. Понякога се тревожа за него.

Домакинята се появи, придружена от първите двама гости — трийсетинагодишният Бърн Икълс, който едва от два месеца работеше в полицията на Пико Мундо, и Лизет Рейнс специалистка по ноктопластика и заместник-управителка на козметичния салон, собственост на Карла, намиращ се наблизо на Олив Стрийт.

Новодошлите не бяха „двойка“, но забелязах, че Портър и съпругата му се стараят да ги сблизат.

Тъй като не подозираше (и никога нямаше да научи) за шестото ми чувство, полицай Икълс не разбираше що за птица съм и още не беше решил дали ме харесва. Не проумяваше защо шефът на полицията ми отделя време дори когато има най-много работа.

Карла сервира напитки на гостите, после Портър помоли Икълс да отидат за малко в кабинета му.

— Ще се свържа с базата данни на Отдела за регистриране на превозните средства, а ти ще се обадиш тук-там — каза му. — Налага се бързо да съберем информация за един тип, дето живее в Кампс Енд.

Икълс покорно го последва, но два пъти се обърна да ме погледне, и то доста недружелюбно. Може би си мислеше, че ще се възползвам от отсъствието му и ще взема да се навалям на Лизет Рейнс.

Карла се върна в кухнята да довърши приготвянето на десерта, а въпросната Лизет седна до мен. С две ръце държеше чашата с кока-кола, смесена с малко портокалова водка, отпиваше малки глътки и след всяка прокарваше език по устните си.

— Какъв е вкусът? — попитах.

— Като на леко подсладен препарат за почистване. Но понякога се чувствам отпаднала и кофеинът помага.

Носеше жълти шорти и блузка с къдрички, издържана в същия цвят. Приличаше на лимоново кексче с глазура.

— Как е майка ти, Од?
— Все така колоритна.
— Не се съмнявам. А баща ти?
— Скоро ще забогатее.
— С какво се е захванал този път?
— Продажба на недвижими имоти на Луната.
— Не думай. И как става тая работа?
— Срещу петнайсет долара получаваш деветстотин квадратни сантиметра площ.

— Ама Луната не е негова — колебливо промърмори тя.

Много е сладка и добродушна — страхуваше се да не обиди баща ми, макар че беше по-ясно от бял ден, че става въпрос за нагла измама.

— Така е — кимнах. — Обаче той се сети, че и никой друг не я притежава, затова изпрати писмо до Обединените нации и я обяви за негов запазен периметър. Още на следващия ден се захвана да продава парцели... А ти как я караш? Чух, че си станала заместник-управителка на козметичния салон.

— Да, но отговорността е много голяма, още повече че израснах и в професионално отношение.

— Вече не се занимаваш с изкуствени нокти, така ли?

— Напротив. Но сега съм специалист по ноктопластика.

— Поздравявам те. Много отговорна длъжност, а?

Стеснителната ѝ усмивка стопли сърцето ми.

— Може да не е кой знае какво, обаче за мен е повишение.

Елвис се върна и седна срещу нас. Отново плачеше, но се усмихна през сълзи на Лизет и се загледа в деколтето ѝ. Пустият му Елвис — дори мъртъв, пак си пада по готините мацки.

— Още ли ходиш с Бронуен? — поинтересува се Лизет.

— Съдено ни е вечно да бъдем заедно. Имаме еднакви рождени петна.

— А, да, бях забравила.

— Освен това тя предпочита да я наричат Сторми.

— Че кой не би предпочел?

— Я кажи, имаш ли нещо с полицай Икълс?

— Какво говориш! Току-що се запознахме. Обаче ми се струва много мил.

— Мил ли? — повторих и потръпнах от погнуса. — Май вече си падаш по него, а?

— Преди две години нямаше да му обърна внимание. Обаче напоследък съм готова да се вържа с мъж, който е просто мил. Загриваш ли?

— Определено. От мен да знаеш, че има много по-лоши варианти.

— Сигурно — кимна тя. — С течение на времето си даваш сметка колко самотни хора има по света и тогава бъдещето започва да ти изглежда... страшничко.

Заклучението й довърши Елвис, който и без това беше обзет от мирова скръб. Сълзите му потекоха като пълноводни реки по страните му, закри с длани лицето си.

С Лизет си поговорихме за живота и през цялото време кралят на рокендрола ридаше беззвучно. След малко дойдоха още четирима гости.

Карла сновеше напред-назад с поднос, отрупан с ордьоври. Портър се върна заедно с помощника си, приближи се до мен, хвана ме под ръка и ме заведе в другия край на двора.

— Ето какво научихме за твоя човек. Дошъл е в града преди два месеца. Платил е в брой къщата в Кампс Енд.

— Откъде е взел парите?

— Получил ги е в наследство. Бони Чан каза, че идвал от Сан Диего, където живеел с майка си, докато починала. Представяш ли си трийсет и четири годишен мъж да живее с майка си?

Очевидно Бони Чан, която се занимаваше с търговия на недвижими имоти и беше известна с екстравагантните си шапки, бе продала къщата на Робъртсън.

— Засега не можем да го пипнем — продължи Портър. — Чист е като сълза. Дори не е глобяван за превишена скорост.

— Не е зле да проверите от какво е починала майка му.

— Сетих се и за това, но както вече казах, още няма за какво да се хванем.

— Не стигат ли досиетата на серийните убийци?

— Дори да имаше законен начин да докажа съществуването им, може просто да са хоби на извратеняк... или пък онзи да каже, че прави проучвания, защото ще пише книга. Не е забранено.

— Но е подозрително.

Той сви рамене:

— Ако подозрителното поведение беше повод за арест, всички щяхме да бъдем зад решетките. Най-вече ти.

— Все пак ще го държите ли под око?

— Да. Но само защото никога не си грешил. Още тази вечер ще му пусна опашка.

— Ще ми се да можеше да направиш нещо повече.

— Синко, такива са законите в Съединените щати. Някой спокойно може да заяви, че е противоконституционно да пречиш на психопатите да реализират потенциала си.

Понякога цинизмът на началник Портър ме разсмива. Но този път изобщо не ми се стори забавен.

— Интуицията не ме е подвежда, сър. Тръпки ме побиват само като си представя физиономията на този тип.

— Наблюдаваме го, синко. Повече не можем да направим. Няма начин да отидем в Кампс Енд и да го гръмнем. — Изглежда ме изпод око и добави: — Ти също.

— Няма такава опасност. Страхувам се от оръжията.

Той погледна към басейна:

— Елвис още ли ходи по водата?

— Не, сър. Стои до Лизет, вира се в деколтето ѝ и плаче.

— Е, ако ѝ гледа украшенията, няма повод да циври — отбеляза той и ми намигна.

— Не плаче заради нея. Просто днес е в такова настроение.

— Защо? Според мен никога не е бил тъжен.

— След смъртта хората се променят. От време на време го обзема мировата скръб, но не съм сигурен каква е причината. Досега не се е опитал да ми я обясни.

Портър явно не можеше да възприеме идеята за плачещия Елвис.

— С какво да му помогна? — промърмори.

— Много мило, че предлагате, сър, но смятам, че никой не е в състояние да му помогне. Много пъти съм го наблюдавал, когато изпадне в подобно настроение, и ми се струва, че му е мъчно за майка му, иска да бъде с нея.

— Доколкото си спомням, беше много привързан към нея.

— Обожавал я е.

— И тя не е между живите, нали?
— Починала е много преди него.
— Тогава сега пак са заедно.
— Не, защото той отказва да напусне нашия свят. Майка му е сред светлината, а той — сред нас.
— Защо не отиде при нея?
— Понякога мъртвите имат недовършени дела.
— Аха. Също като малката Пени Калисто, дето сутринта те заведе при Харло Ландерсън.
— Да, сър. Понякога толкова обичат този свят, че не им се разделя с него.
Портър кимна:
— Е, той не може да се оплаче от живота си на този свят.
— Ако не си тръгва заради недовършена работа, ще трябва да навакса за цели двайсет и шест години — отбелязах.
Портър присви очи, загледа се в Лизет Рейнс, опитвайки се да види някакво доказателство за призрака до нея — сияние на ектоплазма, мистично пречупване на въздуха.
— Във всеки случай е голям певец — промърмори.
— Безусловно.
— Предай му, че винаги е добре дошъл в дома ми.
— Непременно. Много мило от ваша страна.
— Няма ли все пак да останеш на вечеря?
— Благодаря, сър, но имам среща.
— Сигурно със Сторми.
— Да, сър. Тя е моята съдба.
— Голям хитрец си, Од. На мацето адски ще му хареса, ако те чуе.
— На мен ми харесва, като го изричам.
Портър ме прегърна през раменете и ме поведе към портата:
— От мен да знаеш, че най-хубавото нещо за един човек е да си намери добра жена.
— Сторми е нещо повече.
— Радвам се за теб, момчето ми. — Той отвори вратата и направи път да мина. — Не бери грижа за този Боб Робъртсън. Ще го следим, обаче без да разбере. Опита ли се да направи нещо гадно, веднага ще го пипнем.

— Въпреки това много се притеснявам, сър. Този тип е твърде опасен.

Седнах зад волана на мустанга. Елвис вече се беше настанил на предната седалка.

Ако мъртъвците искат да отидат някъде, не им се налага да ходят пеш... нито пък да се придвижват с кола. Решат ли да походят или да се повозят, значи ги гони носталгията.

Забелязах, че се е преоблякъл. Вече не беше с дрехите от „Блу Хавай“, а носеше черен панталон, спортно сако от туид, бяла риза и черна вратовръзка, от джобчето на сакото му се подаваше черна носна кърпичка.

По обратния път до града слушахме „Падам си по теб“ — една от най-мелодичните песни на Краля.

Елис си тактуваше и клатеше глава, но сълзите му продължаваха да текат.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Вече бяхме в центъра на Пико Мундо. Изведнъж Елвис ми направи знак да спра пред някаква черква.

Подаде ми ръка; дланта му беше топла и силна като дланта на Пени Калисто.

Вместо да се здрависа с мен, хвана двете ми ръце. Може би искаше да ми благодари, но ми се стори, че жестът му означава нещо повече.

Изглеждаше разтревожен за мен. Лекичко стисна дланта ми, като настойчиво ме гледаше в очите, после отново я стисна.

— Не се безпокой, всичко е наред — промърморих, само за да кажа нещо.

Той слезе от колата, без да отвори вратата, и се изкачи по стъпалата към църквата. Наблюдавах го, докато влезе и изчезна от погледа ми.

Срещата ми със Сторми беше в осем часа, дотогава имаше още доста време.

„Занимавай се с нещо — казваше баба Шугарс, — ако ще играй покер, бий се, карай бързи коли, защото безделието ще ти докара големи неприятности.“

Дори да не ми беше дала този мъдър съвет, не можех да отида на мястото на срещата и да чакам Сторми да се появи. Знаех, че ако не се захвана с нещо, мислите ми ще бъдат обсебени от Боб Робъртсън и сатанинските му досиета.

Докато безцелно шофирах по улиците, изведнъж ми хрумна да позвъня на П. Осуалд Бун, двестакилограмовия мъжага с шест пръста на лявата ръка.

Малкият Ози вдигна на второто позвъняване:

— Од, моята хубава крава експлодира!

— Експлодира ли?

— Бум! В един миг светът е прекрасен, в следващия хубавата ти крава е разкъсана на парчета.

— Кога се е случило? Как така не съм чул?

— Стана точно преди два часа и двайсет и шест минути. Полицаяте вече си отидоха, ама да знаеш, че макар да са виждали какви ли не страхотии, и те бяха потресени.

— Преди малко се видях с шефа им Портър, обаче не спомена за това.

— Бас държа, че е трябвало ченгетата да обърнат едно-две пътиета, преди да си напишат рапорта.

— А вие как сте?

— Не съм сломен от скръб, защото щеше да е несправедливо да страдам толкова за смъртта на едно животно, но ми е тъжно.

— Знам колко обичахте тази крава.

— Наистина я обичах.

— Смятах да ви дойда на гости, но май моментът не е подходящ.

— Тъкмо напротив, скъпи Од. Няма нищо по-страшно от това да бъдеш сам, когато любимата ти крава е експлодирала.

— Ще бъда при вас след няколко минути.

Малкият Ози живее в квартал „Джак Флатс“; след като в края на четирийсетте години на миналия век централната част на градчето се превърна в туристическа атракция, по-невзрачните магазини за автомобилни гуми и оръжия бяха преместени във „Флатс“.

Преди двайсет години обаче край Грийн Муун Роуд и магистралата изникнаха лъскави търговски центрове, които отнеха клиентите на магазинчетата в крайния квартал.

Постепенно настъпиха подобрения и в „Джак Флатс“. Старите търговски индустриални сгради бяха съборени, на мястото им построиха къщи и жилищни сгради.

Още преди съгражданите на Малкия Ози да се усетят колко престижен ще стане кварталът, той купи едноакров парцел, разруши някогашния ресторант и съгради къщата мечта (както я виждаше в представите си).

Двуетажната постройка е с асансьор и широки врати, подовете са армирани. По този начин Ози свободно преминава от стая в стая, освен това се е осигурил в случай, че (както се страхува Сторми) напълнее толкова, та като умре, да се наложи да го извадят с кран и да го натоварят на камион с платформа.

Не предполагах, че гледката пред къщата ще бъде толкова потресаваща. Застанах под високо дърво, което хвърляше широка сянка под светлината на залязващото слънце, и невярващо се втренчих в грамадния труп. Знам, че всичко живо на тази земя рано или късно умира, ала внезапната и преждевременна кончина винаги е шокираща.

Краката, части от взривената глава и парчета от тялото бяха разпръснати по моравата, храстите и тротоара.

Черно-бялата крава от прочутата порода „Холщайн“, голяма колкото джип, доскоро беше прикрепена на два високи стоманени стълба, които не бяха разрушени от експлозията. Сега там стърчаха само задните ѝ части, които се бяха завъртели към улицата, сякаш животното се разголваше пред минувачите.

Отдолу преди висеше табелата на ресторанта, който навремето се намиреше на мястото на къщата. Малкият Ози не запази дъската с надписа, остави само грамадната пластмасова кравя.

Според него тя не беше най-голямото украшение на света, а произведение на изкуството.

Четири от множеството книги, написани от него, бяха посветени на изкуството, затова се предполагаше, че разбира от тези неща. Тъй като Малкият Ози е най-прочутият жител на Пико Мундо (има предвид жив) и може би най-уважаваният, и тъй като построи истински дворец във „Флатс“, когато всички очакваха кварталът напълно да западне, само той можеше да убеди градската управа да му разреши да запази кравата като произведение на изкуството.

С течение на времето „Флатс“ се превърна в един от най-престижните райони в градчето, тогава някои съседни на Ози — немного, но най-опърничавите — започнаха да се оплакват, че грамадната пластмасова кравя загрозява гледката. Може би някой от тях в крайна сметка я беше взривил.

Прекоших моравата, осеяна с пластмасови отломки, изкачих стъпалата на предната веранда, но преди да позвъня, Малкият Ози отвори входната врата, застана на прага и промърмори:

— Здравсти, Од! Виждаш ли какви поразии може да направи един необразован глупак? Утешавам се с мисълта, че изкуството е вечно живо, а критиците са насекоми-еднодневки.

— Шекспир ли го е казал? — попитах.

— Не. Цитирам Рандал Джаред. Невероятен поет, потънал в забвение, защото сега в университетите учат хлапетата само как да станат фукльовци и подмазвачи.

— Ако искате, ще почистя, сър.

— В никакъв случай! Нека гледат руините цяла седмица, дори месец, тез' отровни змии, що само знаят да съскат.

— Е, това вече е от Шекспир.

— Грешиш. Цитатът е от есе на У. Б. Даниъл, посветено на критиците. След време ще разчистя отломките, но задникът на прекрасната крава ще си остане набучен на оградата — това е моят отговор към тия простаци, дето залагат бомби.

— Значи наистина е имало бомба...

— О, да. Малка бомба, заложена през нощта, и с часовников механизъм, та да могат змиите, изпълнени с ненавист, да бъдат далеч от местопрестъплението по време на взрива. И това не е от Шекспир. Казал го е Волтер по адрес на критиците.

— Сър, безпокоя се за вас.

— Не бери грижа, синко. На тия страхливци им стига куражът колкото да гръмнат посред нощ една пластмасова крава, обаче не им стиска да се изправят пред мъжага като мен.

— Не говоря за тях. Май сте вдигнали кръвното.

Той пренебрежително махна с ръка:

— Ако имаше моята физика и в кръвта ти бѣкаше от холестеролни молекули с размерите на миниатюрни бонбони, щеше да разбереш, че избликът на справедлив гняв е единственото, което предпазва артериите от запушване. Справедливият гняв и умерени дози червено вино. Ела, синко. Ще си отворим бутилка хубаво вино и ще прием за унищожаването на всички критици, „тази проклета раса кръвожадни алигатори“.

— Е, това вече го е казал Шекспир.

— Да му се не види, престани с този Шекспир! Бардът от Ейвън не е единственият писател!

— Да, обаче ако продължа да предполагам, рано или късно ще улуча — отвърнах и последвах Ози в къщата.

— С такива ли жалки номера изкара гимназията?

— Да, сър.

Домакинът ме покани в дневната и отиде за бутилка каберне совиньон; останах сам със Страшния Честър.

Този Честър не е тлъст, но е грамаден и безстрашен. Веднъж видях как агресивна немска овчарка подви опашка пред него.

Предполагам, че дори свиреп питбул щеше да стори същото и да хукне да търси по-лесна плячка.

Козината на Страшния Честър е оранжева на черни шарки. Като му гледа оранжево-черната муцунка, човек ще предположи, че е член на старата рокгрупа „Кис“, дето се правеха на сатанисти.

Въпросното животно се беше разположило на перваза на прозореца, зяпаше двора и се преструваше, че не ме забелязва.

Не ми докривя от пренебрежението му. Важното е, че никога не е препоикавал обувките ми.

След около минута благоволи да извърне глава и ме изгледа с царствено презрение, после отново се съсредоточи върху гледката през прозореца.

Изглежда, наблюдаването на взривената пластмасова крава му навяваше философски размисли. Може би беше използвал осем от деветте си живота и за пръв път усещаше ледения полъх на смъртта.

Великанските мебели в дневната на Ози са изработени по поръчка и са много удобни. Персийският килим в пастелни тонове и махагоновите полици, отрупани с книги, създават впечатление за уют.

Въпреки че обувките ми още бяха в опасност от препоикаване, бързо се успокоих и вече не изпитвах усещането за предстояща катастрофа, което ме измъчваше, откакто сутринта видях Пени Калисто пред дома си.

След около половин минута Страшният Честър отново ме изправи на нокти с гневното си съскане. Разбира се, всички котки притежават тази способност, но Честър си съперничи по съскане с гърмящите змии и кобрите.

Нещо отвън така го стресна, че се изправи на перваза, изгърби се, козината му настръхна.

Макар че не аз го бях раздразнил, за всеки случай се приплъзнах към ръба на креслото, готов да скоча на крака при първия признак на опасност.

Честър отново изсъска и задраска стъклото. От неприятния звук ме побиха тръпки.

Изведнъж ми хрумна, че може би непознатите бомбаджии са се върнали да взривят и задника на кравата, който упорито стърчеше на оградата.

Котаракът отново задраска по стъклото. Не издържах и станах. Предпазливо пристъпих към прозореца, не защото се страхувах, че ще ме улучи запратен коктейл „Молотов“ — просто не исках проклетото животно да изтълкува погрешно действията ми.

Отвън стоеше Човекът-гъба Боб Робъртсън и се взираше в къщата.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Машинално понечих да се отдръпна от прозореца. Но ако Човекът-гъба вече ме следеше, може би се беше досетил, че съм бил в къщата му в Кампс Енд. Поведението ми само щеше да потвърди вината ми.

Останах до прозореца, ала се радвах, че котаракът е нещо като преграда между мен и Робъртсън. Освен това бях някак удовлетворен, че неприязънта на животното към странния човек потвърждава недоверието ми към него.

До този момент не предполагах, че със Страшния Честър имаме нещо общо освен обичта ни към Малкия Ози.

За пръв път, откакто го видях, Робъртсън не се усмихваше замечтано, всъщност изобщо не се усмихваше. На светлината на слънцето, която в края на деня вече не беше белезникава, а с цвят на пчелен мед, лицето му беше мрачно като снимката на Тимоти Маквей на стената на кабинета му.

Зад мен Ози промърмори:

— О, Господи, кой ни кара да пускаме през гърлото си този крадец, който ни задига разума?

Обърнах се — той стоеше с поднос, върху който беше сложил две чаши с вино и чинийка с нарязано сирене, заобиколено от тънки солени бисквити.

Благодарих му, взех едната чаша и отново погледнах навън.

Боб Робъртсън го нямаше.

С риск да си навлека гнева на Честър пристъпих по-близо до прозореца, огледах улицата и в двете посоки.

— Е? — нетърпеливо попита Малкият Ози.

Робъртсън беше изчезнал, все едно беше хукнал по важна задача.

Стреснах се, като го видях до оградата, но изчезването му ме изплаши още повече. Нямах нищо против да ме следи, защото така щях да знам къде се намира и да дишам по-спокойно.

— О, Господи, кой ни кара да пускаме през гърлото си този крадец, който ни задига разума? — повтори Ози.

Извърнах се — той беше оставил подноса и беше вдигнал чашата си като за тост.

Помъчих се да се овладея и промърморих:

— Някои дни са толкова ужасни, че ако виното не замъгли съзнанието ни, как ще заспим?

— Синко, не искам от теб да оспориш твърдението, само да идентифицираш автора на цитата.

Тъй като още бях стреснат от появата и изчезването на Робъртсън, разсеяно промълвих:

— Не разбирам, сър.

Ози явно изгуби търпение:

— Това е от Шекспир! Нарочно го цитирах, за да ти помогна да изкараш теста, а ти се провали. Репликата е на Касио — второ действие, трета сцена от „Отело“.

— Ами... бях се разсеял.

Той посочи перваза, на който Честър (вече много по-спокоен) лежеше като косматото кълбо:

— Пораженията, оставени от варварите, оказват някакво мрачно привличане, нали? Напомнят ни колко тънко е лустрото на цивилизацията.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, сър, но размислите ми не бяха толкова задълбочени. Аз само... стори ми се, че видях един познат на улицата.

Ози пак вдигна за тост чашата си:

— Проклети да са всички злодеи!

— Е, не е ли малко прекалено, сър?

— Не ми разваляй удоволствието, синко. Само пий.

Покорно отпих от чашата си и отново погледнах към прозореца. После пак седнах на креслото, от което бях скочил, изплашен от зловещото съскане на котарака.

Ози също седна, масивното кресло изстана под тежестта му.

Огледах полиците, претъпкани с книги, великолепните имитации на лампи от „Тифани“, но за разлика от друг път обстановката не ми подеждва успокояващо. Струваше ми се, че чувам тиктакането на

ръчния ми часовник, което отброяваше секундите до полунощ и петнайсети август.

— Дошъл си тук с тежко бреме и тъй като не виждам товар на гърба ти, предполагам, че те мъчи някаква неприятност.

Разказах му от игла до конец за Боб Робъртсън. Пред началника на полицията премълчах за черната стая, ала споделих преживяното с Ози, защото той притежаваше достатъчно голямо въображение да приеме дори най-невероятната история.

Освен на научнопопулярните книги той е автор и на две поредици криминални романи, пожънали голям успех.

В първата, както се досещате, главният герой е шишков и гениален детектив, който разкрива престъпления, докато подхвърля остроумни реплики. Разчита на помощта на красивата си атлетична съпруга (която безрезервно го обожава) по отношение на скучната работа по разследването и когато е необходима проява на смелост.

Ози твърди, че в основата на книгите му са фантазиите, просмукани с хормони, които са витаели в съзнанието му през ранното му юношество. И още витаят.

Героинята във втората поредица е детективка, която остава симпатична, въпреки че е невротичка и страда от булимия. Образът ѝ е бил изкован по време на вечеря, продължила пет часа, по време на която Ози и неговият редактор са използвали по-малко вилиците отколкото чашите, пълни с вино.

В отговор на твърдението на Ози, че един литературен герой може да има проблеми или специфични навици (между другото доста гнусни) и въпреки това да е симпатичен на читателите, редакторът заявил: „Никой не е в състояние да накара широката публика да чете за детективка, която след всяко хранене си бърка с пръст в гърлото, за да повърне“.

Първият роман с такава детективка спечели наградата „Едгар“ — еквивалент на „Оскар“ за криминална литература. Десетата книга от поредицата бе публикувана наскоро и се продава още по-успешно от предишните.

С печален тон, който не прикрива самодоволството му, Ози заявява, че в нито един роман в историята не е описано толкова много повръщане, доставящо безмерно удоволствие на толкова читатели.

Успехът на творбите му изобщо не ме изненадва. Той обича хората и винаги ги изслушва — човеколюбието му озарява всяка страница.

След като му разказах за Робъртсън, черната стая и картотеката, претърпкана с досиета на серийни убийци, той промърмори:

— Од, крайно време е да си купиш пистолет.

— Страхувам се от оръжията — напомних му.

— Аз пък се страхувам за твоя живот. Бас държа, че началник Портър ще ти даде разрешително да носиш скрито оръжие.

— Да, но тогава ще се наложи да нося и спортно яке.

— Да бе! Купи си няколко ризи хавайки, а пистолета ще носиш в кобур под кръста.

Намръщих се:

— Тези ризи не са в моя стил.

— О, да — иронично процеди той. — Твоите тениски и джинси са върхът на модата.

— Понякога нося широки памучни панталони — напомних му.

— Разнообразният ти гардероб е зашеметяващ. Ако го види Ралф Лоран ще се разплаче.

Свих рамене:

— Такъв съм си.

— Ако ти купя подходящо оръжие и те науча да...

— Благодаря за загрижеността, сър, но положително ще си прострелям и двата крака, после ще напишете серия от романи за частен детектив — инвалид.

— Вече има такъв. — Ози отпи от виното си. — Нищо ново под слънцето. Веднъж на всяко поколение се ражда автор, сътворил оригинален образ на повръщаща детективка.

— Защо не опитате с хронична диария?

Той направи кисела гримаса:

— Боя се, че не ставаш за творец в този жанр. Между другото, какво си написал напоследък?

— Ами... това-онова.

— Предполагам, че „това“ се отнася за списъци за пазаруване, а „онова“ са лигави писма до Сторми Луелин. Питам те какво стойностно си написал.

— Нищо — признах.

Когато бях на шестнайсет, П. Осуалд Бун (по онова време той тежеше едва сто седемдесет и пет килограма), прие да председателства комисията на състезанието по литературно творчество в гимназията, която бе завършил преди няколко години. Преподавателката по английски задължи всеки ученик да участва в надпреварата.

Написах есе за баба Шугарс, която наскоро бе починала и много ми липсваше. За беда спечелих първата награда и станах нещо като знаменитост в гимназията, а по принцип предпочитам да не се набивам на очи.

За моите спомени за баба получих триста долара и почетна значка. Парите похарчих за евтина, но качествена стереоуредба.

След време значката и уредбата бяха счупени на парчета от развилнял се полтъргайт.

Единственият траен резултат от това състезание беше приятелството ми с Малкия Ози, за което бях благодарен, въпреки че през петте години на познанството ни той непрекъснато ми повтаряше да пиша, да пиша, да пиша. Твърдеше, че талант като моя е дар божи и че съм длъжен да го използвам.

— Две дарби са прекалено много — отбелязах. — Ако трябва да общувам с мъртвите и същевременно да сътворя нещо стойностно, или напълно ще откача, или ще се прострелям в главата с пистолета, който настоявате да ми дадете.

Увъртанията ми явно изчерпаха търпението му.

— Писането не е източник на болка — заяви поучително. — То е като химиотерапия за душата. Унищожава психологическите тумори и облекчава страданието.

Изобщо не се съмнявах, че теорията му важи за него, нито че е познал достатъчно страдания, та до края на живота си да се нуждае от химиотерапия за душата.

Макар че баща му още е жив, той го вижда само два пъти годишно. После са му необходими поне две седмици да възвърне душевното си равновесие и доброто си настроение, което е негова запазена марка.

Майка му също е жива. Той обаче не си е говорил с нея повече от двайсет години.

В момента Големият Ози тежи само около двайсет и пет килограма по-малко от сина си. Ето защо повечето хора предполагат,

че Малкият Ози е наследил склонността му към прекомерно напълняване.

Моят приятел обаче отказва да се приеме като жертва на наследствеността. Казва, че физическото му състояние се дължи на слаба воля.

Често повтаря, че родителите му са сломили част от сърцето му, което е довело до слабоволието му. Никога не говори за трудното си детство и отказва да опише какво е изтърпял, а пише един след друг криминални романи...

Не говори с горчивина за родителите си. Вместо това почти не разговаря с тях и се старая да ги избягва... и пише една след друга книги, посветени на изкуството, музиката, храната и виното...

— Писането — казах — не може да облекчи болката ми, както когато видях Сторми... или хапна шоколадов сладолед с череша и кокосов орех.

— Аз си нямам Сторми — промърмори той, — но за сладоледите разбирам. — Допи виното си и добави: — Какво смяташ да предприемеш относно този Робъртсън?

Свих рамене.

— Трябва да направиш нещо, ако той знае, че целия следобед си бил в къщата му и вече те следи.

— Не мога да сторя нищо, освен да се пазя. И да се надявам Портър да се добере до някаква информация за този, меко казано, чудак. Може би пък не ме следи. Нищо чудно да е чул за вашата експлодирала крава и да е спрял да позяпа разрушенията.

— Од, ще бъда безкрайно разочарован, ако преди да си реализирал писателския си талант, се споминеш.

— Как според вас ще се чувствам самият аз?

— Ще ми се да поумнееш по-бързо, да си купиш пистолет и да напишеш книга, но не бих пожелал никому да му отнемат живота. „Колко бързи са краката на дните през годините на младостта.“

— Казал го е Марк Твен.

— Отлично! Може би все пак не си неграмотен млад глупак.

— Чул съм цитата от вас — признах. — Затова знам от кого е.

— Няма значение. Важното е, че си го спомни. Смятам, че това показва желание — макар и неосъзнато — да се откажеш от печенето на месо и да се захванеш с литературното поприще.

— Мисля, че първо ще се занимавам с автомобилни гуми.

Ози въздъхна:

— Понякога ми късаш нервите. — Почука с нокът чашата и добави: — Трябваше да донеса бутилката.

— Не ставайте. Аз ще я донеса — казах, защото щях да отида до кухнята и да се върна за времето, което му трябваше само да се надигне от креслото.

Коридорът, широк около пет метра, беше като галерия за изящно изкуство, стаите от двете му страни бяха претъпкани с още художествени произведения и с книги.

В дъното беше кухнята. Върху плота от черен гранит стоеше бутилката, отворена, за да „диша“ виното.

Климатикът работеше във всички помещения, но в кухнята беше изненадващо топло. За миг си помислих, че и в четирите фурни се пекат вкусотици.

След това обаче забелязах, че задната врата е отворена. Пустинната вечер, която още се пържеше под упоритото лятно слънце, бе изсмукала прохладата от помещението.

Пристъпих до вратата да я затворя и видях в задния двор Боб Робъртсън — блед и повече от всякога подобен на отровна гъба.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше застанал с лице към къщата, сякаш чакаше да го видя. След малко се обърна и тръгна към другия край на двора.

Стърчах на прага и се питах какво да направя.

Предположих, че някой съсед ме е познал и му е съобщил, че по-рано през деня в негово отсъствие съм проникнал в къщата му. Но бързината, с която беше установил самоличността ми и ме бе проследил, бе обезпокояваща.

От състоянието на парализа ме изтръгна осъзнаването, че неволно съм застрашил Ози, като съм довел психопата до дома му. Прекрачих прага, прекосих верандата, слязох по стъпалата и последвах Робъртсън.

Къщата на Ози е построена в предната част на едноакровия парцел. Заобикалящите я дървета, засадени нагъсто, я закриват от погледите на съседите.

Човекът-гъба се шмугна сред лавровите храсти и изчезна.

Лъчите на залязващото слънце проникваха между стволите на дърветата, но гъстите клони успешно устояваха на светлината. Под сенките, ухаещи на зеленина, беше малко по-прохладно, отколкото на напечения асфалт, ала те сякаш ме задушаваша в прегръдките си.

Робъртсън не се виждаше — вероятно се беше скрил в горичката.

Бързо, но предпазливо се запровирах между дърветата, прекосих парцела от север на юг, после в обратната посока, отначало мълчаливо, после завиках: „Господин Робъртсън, къде сте?“, но той не отговори.

Проблясъците на слънцето по-скоро пречеха, отколкото да подпомагат търсенето. Осветяваха съвсем малки пространства, ала бяха прекалено начесто, та очите ми да се приспособят към полумрака.

Тъй като се страхувах да оставя горичката непретърсена и така да дам възможност на Робъртсън да ме изненада в гръб, прекалено бавно се придвижвах към вратичката в оградата. Беше затворена, но резето беше от онзи тип, който автоматично се спуска, след като някой премине през вратата.

Отвъд оградата минаваше алея, застлана с натрошени тухли, от двете страни на която се намираха гаражи, тук-там засенчвани от високи храсти мирта и палми. Огледах се и в двете посоки, но не видях жива душа.

Върнах се и отново прекосих горичката, като всеки момент очаквах Човекът-гъба да се нахвърли върху мен — може би не си беше отишъл, а дебнеше от засада, за да ме хване неподготвен. Ако той се криеше в гъсталака, вероятно разбра, че съм нащрек, защото не се опита да ме нападне.

Като стигнах до задната веранда, спрях, обърнах се и огледах миниатюрната гора. Птици хвърчаха между клоните, но не като подплашени, а само предприемащи последен полет преди залез-слънце.

Влязох в кухнята и затворих вратата. Пуснах резето, после два пъти превъртях ключа. Сложих и предпазната верижка.

Надникнах през прозорчето в горната част на вратата. Навън отново бе спокойно. Нищо не помръдваше.

Взех бутилката каберне и се върнах в дневната; половината сирене беше изчезнало от чинията, Малкият Ози все така седеше на грамадното кресло, на което, както веднъж каза, се чувстваше удобно като Царя жабок на трона му.

— Скъпи Од, вече започвах да си мисля, че си минал през някой гардероб и си се озовал в Нарния — промърмори.

Споделих с него, че съм видял Робъртсън.

— Искаш да кажеш, че е бил тук, в моята къща ли?

— Да, така мисля — отвърнах и налях вино в чашата му.

— И какво правеше?

— Може би стоеше в коридора и ни подслушваше.

— Хм, каква проява на смелост.

Оставих бутилката върху пластмасовата подложка, като се стараех да потисна страха, от който ръцете ми щяха да се разтреперят, и казах:

— Не по-голяма от моята, когато проникнах в къщата му и прерових картотеката.

— Може би имаш право. Но ти си избраник на боговете, а този тип е като хлебарка албинос, пусната само за един ден от ада.

Страшният Честър вече не беше на перваза, а се бе наместил на моето кресло. Вдигна глава, сякаш ме предизвикваше да оспоря правото му да седи където намери за добре. За кой ли път си помислих, че очите му са зелени като на демон, кроющ коварни планове.

— На твое място бих седнал другаде — промърмори Ози, после посочи бутилката. — Налей си, ако искаш.

— Не съм допил първата чаша, пък и трябва да тръгвам. Нали имам среща със Сторми Луелин и прочие... Не ставайте да ме изпратите.

— Не ми казвай какво да правя! — сопна се той и взе да се измъква от възглавниците на креслото, които подобно на листенцата на екзотично растение, хранещо се с плът, се бяха вкопчили в бедрата и задните му части.

— Наистина не е необходимо, сър.

— Не ме учи какво е необходимо, нахално пале такава! Необходимо е всичко, което искам да направя, независимо колко безсмислено изглежда.

Когато става, след като дълго е седял, лицето му почервява от усилието или пък става бледо като платно. Изтръпвам при мисълта, че съвсем обичайно действие го уморява толкова много.

За щастие този път той нито почервения, нито пребледня. Може би защото виното му бе дало сили и бе изконсумирал едва половината сирене, но се изправи на крака значително по-бързо, отколкото пустинна костенурка се измъква от подвижни пясъци.

— След като си направихте труда да станете — казах, — най-добре заключете след мен. И дръжте всички врати заключени, докато тази история приключи. Не отваряйте, преди да погледнете през шпионката.

— Не се страхувам от този тип! — отсече Ози. — Вътрешните ми органи са така добре подплатени, че е трудно да ги достигне нож или куршум. Пък и знам това-онова за самозащитата.

— Робъртсън е много опасен, сър. Може би досега се е въздържал, но когато превърти, ще прояви такава жестокост, че подвизите му ще бъдат на първо място в новинарските емисии по света. Аз се боя от него.

Ози небрежно махна с шестопръстата си ръка:

— За разлика от теб имам оръжие. И не само едно.

— Дръжте ги под ръка. Много съжалявам, че неволно го доведох при вас.

— Глупости! Той е като дъвка, залепнала за подметката ти, за която не подозираш.

Всеки път, като си тръгвам от дома му, Ози ме прегръща, сякаш съм любимият му син. И всеки път се изненадвам, че изглежда толкова крехък въпреки огромното си туловище. Струва ми се, че напипвам поразително слаб Ози, обгърнат от тлъстините, Ози, смазан от бремето на плътта, което животът е струпал върху него.

Преди да затвори вратата, той подхвърли:

— Целуни Сторми от мен.

— Непременно.

— И я доведи да види красивата ми експлодирала крава и злото, което олицетворява.

— Ще бъде потресена. Ще ѝ се наложи да се подкрепи с вино. Ще донесем една бутилка.

— Недейте. Имам цяла изба.

Изчаках на верандата, докато чух щракването на резето.

Прегазих останките от кравата, осеяли алеята, заобиколих мустанга, но преди да се кача, огледах тихата улица. Нямаше следа нито от Робъртсън, нито от прашния форд експлорър.

Седнах зад волана, включих двигателя... изведнъж се изплаших, че ще бъда взривен като кравата. Бях прекалено изнервен.

Подкарах по прашния път към църквата „Сейнт Бартоломю“, намираща се в старинната част на градчето; непрекъснато поглеждах в огледалцето за обратно виждане, за да проверя дали имам „опашка“. Не забелязах нито едно превозно средство, което да ме преследва. Ала имах усещането, че ме наблюдават.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

В Пико Мундо няма небостъргачи. Построената наскоро пететажна жилищна сграда причини на дългогодишните обитатели на градчето неприятното усещане, че живеят в многолюден метрополитен, последваха статии в местния вестник, бъкащи от фрази като „чумата на небостъргачите“; авторите се тревожеха за бъдещето на „бездушните и грозни бетонени кутийки, в които хората са сведени до положението на търтеи в пчелен кошер и в които никога не прониква слънчев лъч“.

Пустинното слънце не е като плахото небесно светило над Бостън, нито дори като безгрижното слънце над Карибите. То е жесток, агресивен звяр, който не се плаши от сенките на някакви си пететажни жилищни сгради.

В комплект с куличката и заострения ѝ връх църквата „Сейнт Бартоломю“ е най-високата постройка в Пико Мундо. Понякога при падането на здрача белите гипсови стени блестят като стъклата на ветроупорен фенер.

Оставаше половин час до залеза през този августовски ден; небето на запад блестеше в оранжево, постепенно преминаващо в наситеночервено, все едно слънцето бе ранено и при оттеглянето си оставяше кървави следи. Слънцето хвърляше отблясъци върху белите стени на църквата, които сякаш пламтяха, обгърнати от свещен огън.

Сторми ме чакаше пред черквата. Седеше на най-горното стъпало, до нея се мъдреше кошница за пикник.

Свалила беше розово-бялата униформа и сега носеше сандали, бял панталон и тюркоазена блуза. И преди беше сладка, но сега изглеждаше направо зашеметяващо.

Заради гарвановочерната коса и очите, черни като въглини, приличаше на жена на фараон, пренесена в Пико Мундо направо от Древен Египет. Погледът ѝ крие загадки, много по-големи от тези на сфинкса и на всички пирамиди, които вече ги има или ще бъдат изровени от пясъците на Сахара.

Сякаш четеше мислите ми, тя каза:

— Хормоните ти са се развихрили. Обуздай ги, младежо. Стоим пред църква, да му се не види!

Грабнах кошницата, а когато Сторми се изправи, я целунах по страната.

— Това пък беше прекалено непорочно — промърмори тя.

— Защото беше целувка от Малкия Ози.

— Много е мил. Чух, че са взривили кравата му.

— Истинска кланица е. Парчета от нея са разпръснати, докъдето поглед стига.

— Какво ли да очакваме? Специалният отряд да разстреля гипсовите гномове на моравата му ли?

— Светът е пощурял — кимнах.

Влязохме в църквата през главния вход. Вместо да продължим към нефа, завихме вдясно и пристъпихме към една заключена врата. Сторми извади ключ и се озовахме в основата на камбанарията.

Енорийският пастор отец Шон Луелин е чичо на Сторми. Знае, че тя обича да влиза в камбанарията, затова ѝ е дал ключ.

Вратата тихо се хлопна зад нас — уханието на тамян бе заменено от едва доловима миризма на мухъл.

Стълбището беше неосветено. В мрака целунах устните на Сторми — ах, колко опияняващо беше усещането! — после тя включи осветлението.

— Лошо момче!

— Сладки устни.

— Понякога е прекалено странно... да ти пуснат език в черква.

— На практика не сме в Божия храм.

— Предполагам, че на практика изпълнението ти не беше пускане на език.

— Сигурен съм, че има по-точен медицински термин за деянието.

— Има медицински термин за твоето състояние! — сопна се тя.

— Какъв ли е? — промърморих, докато се изкачвах след нея по спираловидната стълба.

— Приапизъм.

— Какво означава?

— Болезнена полова възбуда.

— Необходима ли е лекарска намеса?

— Не ти трябва доктор. Народната медицина предлага сигурен цар.

— Така ли? Какъв?

— Як ритник в източника на проблема.

Потръпнах:

— Определено не си Флорънс Найтингейл. Ще започна да нося бандаж.

В края на спираловидната стълба имаше врата, водеща към камбанарията.

Три големи камбани с различна големина висяха от тавана в центъра на голямото помещение. Обкръжаваше ги дървена пътека, широка около метър и половина.

Камбаните бяха били за вечерня в седем и нямаше да звънят отново чак до утринната литургия. От камбанарията се разкриваше великолепна гледка към Пико Мундо, Маравила Вали и хълмовете отвъд. Обърнахме се на запад да се насладим на залеза.

Сторми извади от кошницата кутия със солени белени лешници и пъкна един в устата ми. Лешникът бе прекрасен, още по-прекрасен беше допирът на пръстите ѝ до устните ми.

Отворих бутилката с превъзходно мерло и налях в двете чаши, които тя държеше.

Ето защо, колкото и да обичам Малкия Ози, преди малко не бях довършил кабернето, което ми поднесе — предпочитам да пия в компанията на Сторми.

Не мислете, че всяка вечер прекарваме в камбанарията — качваме се тук два-три пъти месечно, когато Сторми изпита необходимост да се извиси над света. И да бъде близо до рая.

— За Ози! — Тя вдигна чашата си за на здравица. — Дано не търпи повече загуби!

Не я попитах какво иска да каже, защото смятах, че знам. Заради огромното си туловище той е лишен от много радости на живота, които може би никога няма да познае.

Небето на запад беше оранжево като портокал, ала над нас вече притъмняваше и се обагреше във виолетово. Скоро щяха да се появят първите звезди.

— Няма нито едно облаче — замечтано промълви Сторми. — Май тази вечер ще видим Касиопея.

Имаше предвид съзвездието, наречено на името на богиня от гръцката митология, но така се казваше и майка ѝ, починала, когато Сторми е била едва седемгодишна. Баща ѝ беше загинал в същата самолетна катастрофа.

Тъй като нямала други близки освен чичото свещеник, от социалните служби я предложили за осиновяване. След три месеца всички кандидати се отказали, защото тя недвусмислено заявявала, че иска само загиналите си родители.

До седемнайсетата си година, когато завършила гимназия, останала в сиропиталище, а оттогава живее с чичо си, който е обявен за неин настойник.

За племенница на свещеник тя има странно отношение към Бог. Често долавям гняв, понякога стаен, друг път — съвсем явен.

— Какво става с Човека-гъба? — попита ме.

— Страшният Честър не го харесва.

— Този проклетник не харесва никого.

— Мисля, че се страхува от него.

— Е, това вече е новина.

— Той е ръчна граната с издърпан щифт.

— Страшния Честър ли?

— Не. Човека-гъба. Казва се Боб Робъртсън. Никога не съм виждал козината на гърба му така настръхнала.

— Този Робъртсън е космат, така ли?

— Думата ми е за котарака. Дори когато подгони онази немска овчарка, не беше в подобно състояние.

— Осветли ме по въпроса, старче. Как Робъртсън и Страшният Честър са се озовали на едно и също място?

— Мисля, че откакто с взлом проникнах в къщата му, Човекът-гъба ме следи.

Докато говорех, забелязах нещо да се движи в гробището, намиращо се непосредствено до църквата. Доста е старомодно, няма бронзови табелки, монтирани на гранитни плочи, обрасли с трева, а е осеяно с надгробни камъни. Желязна ограда със заострени върхове обгражда площта, заемаща три акра. Въпреки че няколко грамадни

калифорнийски дъба засенчват отделни участъци, почти цялото гробище е огряно от слънцето.

Под оранжевите отблясъци от последните лъчи тревата беше добила бронзов оттенък, сенките бяха черни като въглища, аленото небе се отразяваше от полираните повърхности на гранитните надгробни плочи... Робъртсън стърчеше неподвижно като надгробен камък сред двора на църквата — не се беше скрил зад някое дърво, а стоеше на място, на което всеки можеше да го види.

Сторми остави чашата си на парапета и се наведе към кошницата:

— Донесла съм сирене, което много върви с виното.

Стори ми се, че я чувам отдалеч, така се бях замислил. Щях да се обезпокоя, ако Робъртсън бе навел глава и четеше надписа на някоя надгробна плоча. Обаче положението беше много по-тревожно. Определено не беше дошъл да отдаде почит на мъртвите, намеренията му изобщо не бяха толкова невинни.

Отметнал беше глава и се взираше в мен така напрегнато, че сякаш помежду ни прехвърчаха искри.

Отвъд дъбовете и желязната ограда се виждаше мястото, на което двете улици се пресичаха в единия край на гробището. Доколкото можех да преценя, на кръстовището не беше спряла полицейска кола със или без обозначения.

Шефът на полицията Портър беше обещал веднага да изпрати негов служител да наблюдава къщата в Кампс Енд. Но ако Робъртсън изобщо не се беше връщал къщи, ченгето не би могло да го проследи.

— Искаш ли солени бисквити със сиренето? — попита Сторми.

Пурпурният цвят бавно се просмукваше в лятното небе, докато оранжевите отблясъци от залязващото слънце се превърнаха в тънка ивица. Струваше ми се, че и въздухът се е обагрил в червено, черните сенки, хвърлени от дърветата и надгробните камъни, потъмняха още повече.

Робъртсън бе дошъл заедно с нощта.

И аз оставих чашата си на парапета, и промърморих:

— Ето ти проблем.

— Глупости! Солените бисквити не са проблем, само въпрос на избор.

Внезапно пляскане на криле ме накара да подскоча.

Обърнах се — три гълъба бяха влетели в камбанарията и се стрелнаха към гнездата си под купола. При рязкото движение се сблъсках със Сторми тъкмо когато тя се изправяше. Солени бисквити и парченца сирене се разпиляха на тясната дървена пътека.

— Оди, как можа! — Тя остави кутиите и се захвана да събира разпръснатата храна.

До този момент Робъртсън стоеше неподвижно сред бавно потъмняващата трева, но след като се убеди, че съм го видял, вдигна ръка като за хитлеристки поздрав.

— Ще ми помогнеш ли — промърмори Сторми, — или ще се държиш като типичен мъж?

Отначало си помислих, че онзи ми се заканва с юмрук, ала макар че светлината бързо гаснеше, след миг разбрах, че ми показва среден пръст.

— Робъртсън е тук — промърморих на Сторми.

— Кой?

— Човекът-гълба.

Ненадейно онзи се раздвижи и тръгна между надгробните камъни към църквата.

— Вечерята се отлага. — Хванах ръката на Сторми, за да ѝ помогна да се изправи — час по-скоро трябваше да слезем от камбанарията, където бяхме в капан.

Тя обаче се обърна към парапета и възрази:

— Няма да позволя на никого да ми разваля удоволствието. Не ме е страх от този тип.

— А пък аз се боя, защото знам колко е ненормален.

— Къде е? Не го виждам.

Надвесих се над парапета и погледнах надолу, но Робъртсън го нямаше. Очевидно беше заобиколил църквата.

— Я кажи — обърнах се към Сторми. — Вратата на стълбището заключи ли се автоматично след нас, когато се качихме тук?

— Не знам. Май не.

Не ми се щеше да се окажем в капан, въпреки че можехме да повикаме за помощ и сигурно щяха да ни чуят. Вратата на камбанарията нямаше ключалка, съмнявах се, че двамата със Сторми ще съумеем да я удържим, ако разяреният Робъртсън реши да я отвори.

Хванах я за ръката и я задърпах (може би прекалено грубо), за да разбере, че няма време за губене. Забързах по дървената пътека, като прескачах разпилените парченца сирене и солени бисквити.

— Да изчезваме! — подвикнах.

— Ами кошницата...

— Зарежи я. Ще я вземем друг път... може би утре.

Бяхме оставили включено осветлението в камбанарията. Но тъй като стълбището се виеше спираловидно, не виждах последните стъпала.

Долу цареше тишина.

— Побързай! — извиках отново и без да докосвам перилото, затичах надолу толкова бързо, че като нищо можех да си строша главата.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Стъпките ни отекваха по стъпалата, облицовани с теракот — вдигахме толкова много шум, че едва ли щяхме да чуем, ако Робъртсън се изкачваше към нас.

В един момент се запитах дали страхът ми е неоснователен. Спомних си обаче как онзи заканително ми показваше среден пръст... и злобните физиономии на убийците, чиито снимки висяха на стената в кабинета му.

Заспуках се още по-бързо, ала все си представях как онзи ме дебне с касапски нож, на който ще се нанижа, преди да успея да спра.

Страховете ми се оказаха безпочвени; най-сетне прекрачихме и последното стъпало и се озовахме пред вратата, която не беше заключена.

Противно на очакванията ми Робъртсън не ни чакаше в нартекса.

Докато слизах по тясната стълба, бях пуснал ръката на Сторми. Сега отново стиснах дланта ѝ, за да я държа близо до себе си.

Отворих средната от трите входни врати и видях Робъртсън да се качва по стъпалата към църквата. Не бързаше, но се приближаваше със суровата непоклатимост на танк, прекосяващ бойното поле.

Апокалиптичната пурпурна светлина озаряваше лицето му — забелязах, че вечната му идиотска усмивка е помръкнала. Светлосивите му очи изглеждаха кървясали, изражението му бе на човек, обзет от убийствен гняв.

Колата на Тери беше паркирана до тротоара. Нямахме начин да се доберем до нея, без да се сблъскаме с Робъртсън.

Ако ножът опре до кокала, съм готов да побягна от противник, който ме превъзхожда физически. Обаче без колебание се впускам в схватка, и то не само в пристъп на отчаяние, нито за защита на определени морални принципи.

Не съм суетен, ала си харесвам лицето каквото е. Предпочитам да не ми променят физиономията с ритници.

Робъртсън беше по-едър от мен, но отпуснат. Ако като на обикновен човек гневът му бе разпален от няколко бири в повече, може би щях да му се противопоставя, и то успешно.

Обаче той беше ненормален (ненапразно бодаците бяха привлечени от него) и почитател на серийните убийци. Длъжен бях да предположа, че носи нож и/или пистолет и че по време на схватката като нищо ще ме ухапе като бясно куче.

Може би на Сторми щеше да ѝ хрумне да го срита отзад — подобна реакция не ѝ е чужда — обаче не ѝ дадох възможност да се прояви. Хванах я за ръката и я преведох през една от вратите между нартекса и нефа.

В църквата нямаше никого. Грамадното разпятие зад олтара проблясваше под меката светлина на прожектора, насочен към него. Обредните свещи в рубиненочервени чаши блещукаха в полумрака.

Бледите пламъчета и червеникавата светлина на залязващото слънце, проникваща през стъклописите, не прогонваха сенките, изпълващи скамейките и проходите между тях.

Забързахме по централната пътека, очаквайки Робъртсън да изскочи през една от вратите и да връхлети върху нас. Ала не чухме стъпките му, затова се обърнахме, като стигнахме мястото, на което се даваше причастие.

От Робъртсън нямаше и следа. Ако беше влязъл в нефа, положително щеше да затича след нас по централната пътека.

Въпреки че беше противно на логиката, интуицията ми подсказваше, че той е по петите ни. Ненапразно ме побиваха тръпки.

Сторми също усещаше нещо нередно. Огледа геометричните сенки на скамейките, пътеките между тях и колонадите и прошепна:

— По-близо е, отколкото предполагаш. Много по-близо.

Стиснах дланта ѝ, заизкачвахме се по покритата галерия към главния олтар; по-рядко се озъртах, но се движехме безкрайно предпазливо. Необяснимо защо интуицията ми нашепваше, че опасността е пред нас.

„Невъзможно е! — помислих си. — Няма начин Човекът-гъба незабелязано да се е промъкнал край нас. Безсмислено е да ни заобикаля, вместо да ни нападне в гръб.“

Въпреки това с всяка стъпка мускулите ми все повече се напрягаха, докато изпитах усещането, че са като навити докрай

пружини на часовници.

С крайчеца на окоето си забелязах движение край олтара, обърнах се в тази посока и придърпах Сторми по-близо до себе си. Тя още по-силно стисна дланта ми.

Разпънатият бронзов Исус се раздвижи, сякаш като по чудо металът се беше превърнал в плът и Той щеше да слезе от кръста, и да продължи земната си мисия на месия.

Грамадна нощна пеперуда полетя далеч от нагорещения прожектор на тавана. Илюзията за движение, предизвикана от сянката на пърхащото насекомо, падаща върху бронзовата фигура, се разсея.

Ключът на Сторми отключваше и вратата в дъното на олтара, водеща към ризницата, където свещеникът се подготвяше преди литургия.

Отново се обърнах. Тишина. Нищо не помръдваше освен сянката на нощната пеперуда.

Отключих и предпазливо открях вратата.

Разбира се, страхът ми беше напълно неоснователен. Робъртсън не беше илюзионист, та като по магия да мине през заключена врата.

Въпреки това сърцето ми биеше до пръсване.

Вляво беше молитвеният стол, на който свещеникът коленичеше да се помоли преди литургията. От другата страна се намираха шкафовете за съхранение на църковните одежди и утвара.

Сторми затвори вратата на олтара и пусна резето.

Бързо прекосихме помещението и тръгнахме към другата врата. През нея се излизаше на двора откъм източната страна на църквата, където нямаше гробове. Калдъръмена пътека водеше към къщичката, в която живееше енорийският свещеник — чичото на Сторми.

И тази врата беше заключена, но механизмът беше устроен така, че да може да се освобождава отвътре. Понечих да превъртя бравата, но се поколебах.

Може би не бяхме чули или видели Робъртсън да влиза в нефа, защото изобщо не беше минал през централния вход на църквата, след като го бях забелязал да се изкачва по стъпалата.

Може би, предполагайки, че ще се опитаме да избягаме през задната врата, е заобиколил сградата и ни чака пред ризницата. Това обясняваше усещането ми, че се движим към опасността, вместо да се отдалечаваме от нея.

— Какво има? — попита Сторми.

— Шшшт! — прошепнах — фатална грешка при други обстоятелства, наведох се към процепа между вратата и касата и се заслушах. Усетих леко въздушно течение, но отвън цареше пълна тишина.

Зачаках. И продължих да се вслушвам. С всеки изминал миг страхът ми нарастваше.

Отстъпих назад и прошепнах на Сторми:

— Да се върнем по същия път.

Доближихме вратата между ризницата и олтара, която Сторми беше заключила. Понечих да отместя резето, но отново се поколебах.

Отново долепих ухо до процепа — този път не усетих никакъв полъх, ала не чух и издайнически звуци.

За да се добере до нас, Робъртсън трябваше да отключи двете врати, а не разполагаше с ключ.

— Няма да висим тук до утринната литургия — заяви Сторми, сякаш четеше мислите ми.

Клетъчният ми телефон беше в калъфче, прикрепено на колана ми. Можех да се обадя на началника Портър и да му обясня положението.

Но може би Боб Робъртсън бе размислил и се беше отказал да ме нападне на такова обществено място, въпреки че в момента в църквата нямаше богомолци. Може би беше овладял гнева си и си бе отишъл.

Ако полицейският началник изпратеше патрулна кола или сам дойдеше в „Сейнт Бартолому“ и не завареше да ме дебне ухилен психопат, като нищо щеше да ме помисли за безумен фантазьор. С течение на времето успях да накарам Портър да ми повярва дотолкова, че сега да си позволя малка грешка, ала все пак не ми се искаше да си развалям репутацията.

Присъщо на човека е да вярва във вълшебствата на илюзиониста, но също така и да се обръща срещу него и да го обсипва с подигравки, когато онзи допусне нищожна грешка, разкриваща измамата. Хората от публиката се срамуват, задето са се хванали, и обвиняват фокусника за лековерието си.

Въпреки че не притежавам ловкостта на илюзионист и предлагам само факти, до които съм се добрал благодарение на

свръхестествените си способности, разбирам уязвимостта на фокусника и колко опасно е да си „лъжливото овчарче“.

Повечето хора отчаяно искат да вярват, че са част от велика загадка, че сътворението на света е славно дело на Бог, а не резултат от случайния сблъсък на произволни сили. Но всеки път, когато имат не един повод за съмнение, червеят в ябълката на сърцето ги кара да отричат хилядите доказателства за чудеса, тъй като по природа са циници и се нахвърлят върху отчаянието, както прегладнелият човек се нахвърля върху самун хляб.

Като един вид чудодеец приличам на въжеиграч без предпазна мрежа и всяка погрешна стъпка може да причини гибелта ми.

Полицай Портър е добряк, но нищо човешко не му е чуждо. Трудно ще се обърне срещу мен, ала ако няколко пъти го направя за смях, като нищо ще ме загърби.

По мобилния телефон можех да се свържа с отец Шон, чичото на Сторми. Щеше да ни се притече на помощ незабавно и без да задава неудобни въпроси.

Обаче Робъртсън беше чудовище с човешки облик, не вампир. Ако се криеше в двора на църквата, нямаше да се изплаши от расото на свещеника, нито от кръста.

След като вече бях въвлякъл Сторми в тази история, нямаше смисъл да излагам на опасност и чичо ѝ.

Две врати! Едната водеше към двора на църквата, другата — към олтара.

След като не чух нищо подозрително, трябваше да разчитам на интуицията си. Избрах вратата към олтара.

Този път интуицията на спътницата ми явно не беше в синхрон с моята. Понечих да отворя вратата, но Сторми сложи длан върху ръката ми. Спогледахме се. После се обърнахме към другата врата.

В този миг отново се убедих, че с нея сме сродни души.

Без да разменим нито дума, едновременно ни хрумна план, който и двамата разбрахме. Върнах се до вратата към олтара. Тя застана до другата.

Ако Робъртсън се нахвърлеше върху мен, когато влезех в олтара, Сторми щеше да отвори другата врата, да изскочи на двора и да завика за помощ. Аз пък щях да се опитам да я последвам... и да остана жив.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Онзи миг в ризницата бе показателен за цялото ми съществуване — винаги се намирах между две врати, между живот сред смъртни и живот сред мъртъвци, между свръхестественото и страха.

Обърнах се към Сторми, тя ми кимна.

Погледнах молитвеника, разгърнат на ниския стол, пред който щеше да коленичи свещеникът.

Хрумна ми, че в някой от шкафове се съхраняват бутилки с вино, което се дава на причастие. Тъкмо сега изпитвах необходимост от малко подкрепа — религиозна или алкохолна.

Облегнах се на вратата, за да я притисна. Дръпнах резето; разнесе се звук, какъвто се чува при наточването на нож върху ремък.

Ако Робъртсън дебнеше в олтара, изскърцването щеше да го предупреди за намеренията ми. Разбира се, сега щеше да е по-предпазлив, отколкото когато стоеше в двора и ми показваше среден пръст.

Може би подозираше, че притискам с тялото си вратата и ще я заключа, преди той да се вмъкне в ризницата. Колкото и да беше ненормален, несъмнено също се доверяваше на интуицията си.

Онзи Боб Робъртсън, който бе напълнил с неизмити съдове умивалника в кухнята си и не си беше направил труда да изхвърли корите от банани и трохите, беше прекалено немарлив, за да бъде мъдър стратег. Но другият, поддържащ идеална чистота в кабинета си и старателно подредена „картотека на ужаса“, бе пълна противоположност на човека, в чиято дневна се въргаляха порносписания и оръфани от четене любовни романчета.

Нямаше начин да разбере кой от двамата стои зад вратата.

Отново погледнах Сторми; тя направи жест, който можеше да означава или „действай“ или „майната ти“.

Все така облегнат на вратата, завъртях докрай валчестата дръжка. Тя изскърца. Щях да се учудя, ако не беше.

Поотместих се, леко открянах вратата... после още малко... накрая я отворих.

Сторми напусна поста си. Заедно изтичахме обратно в църквата, откъдето само преди няколко минути искахме да избягаме.

Нощната пеперуда запърха в светлината и отново ми се стори, че разпънатият Христос помръдва.

Миризмата на тамян вече не бе така приятна, а някак стипчива, пламъчетата на оброчните свещи пулсираха с настойчивостта на артериална аневризма, която всеки момент ще се спуска.

Затичахме се по обратния път; очаквах всеки момент Робъртсън да изскочи от най-невероятно прикритие и да се спусне към нас. Така ми беше взел страха, че нямаше да се изненадам, ако му бяха пораснали криле и връхлетеше откъм сводестия таван като черен ангел на смъртта.

Вървахме по централната пътека, изведнъж зад нас нещо изтрещя, посипаха се счупени стъкла. Обърнахме се, но всичко изглеждаше непокътнато.

Ризницата беше без прозорци, вратата към двора също нямаше стъкло. Въпреки това трясъкът се беше разнесъл от помещението, от което току-що бяхме излезли. След миг се повтори — беше по-силен отпреди.

Трошаха се бутилки, дрънчаха сребърните съдове, запрацани в стените.

В бързината бяхме оставили включено осветлението в ризницата. През отворената врата се виждаха подскачащи сенки, проблясваха светлинки.

Не знаех какво става, нито пък възнамерявах да се върна и да погледна. Отново сграбчих ръката на Сторми, заедно затичахме по централната пътека и изскочихме навън.

Втурнахме се надолу по каменните стъпала сред здрача, който умираше от загуба на кръв и хвърляше лилави савани над улиците на Пико Мундо.

Ръцете ми така трепереха, че едва вкарах ключа в контакта на мустанга. Сторми ме подканваше да побързам, сякаш нарочно се мотаех; най-сетне превъртях ключа, двигателят изрева.

Потеглих рязко, оставяйки пред църквата щедър дар от каучук; изминахме пресечка и половина, обгърнати от дима на горящите гуми

(движехме се толкова бързо, че сякаш се бяхме телепортирали), преди да си възвърна дар слово и да извикам на спътницата ми:

— Обади се на Портър!

Продиктувах ѝ домашния му номер, тя го въведе в мобилния си телефон. След секунди каза:

— Господин Портър, обажда се Сторми. Од иска да говори с вас.

Грабнах телефона и изтърсих:

— Сър, ако веднага изпратите патрулна кола до „Сейнт Бартолому“, може би ще заловите Робъртсън — в момента унищожава ризницата, може би цялата църква.

Той ми каза да изчакам и превключи на друга линия. Спрях мустанга пред някакъв мексикански ресторант за бързо хранене. Обърнах се към Сторми:

— Искаш ли да хапнем нещо?

— Как можеш да мислиш за храна след онова, което стана в църквата?

Свих рамене:

— Оттук насетне всичко в живота ни ще бъде след онова, което се случи в църквата. Лично аз не възнамерявам да се откажа от храната — гладен съм като вълк.

— Каквото и да предлагат тук, не може да се сравни с банкета, който бях подготвила.

— Естествено. — Притисках телефона до ухото си и държах волана с една ръка, сякаш все още беше разрешено от закона; завих и се устройох на опашката от коли, чакащи пред гишетото за поръчките.

След малко чух гласа на Портър:

— Защо онзи вилнее в църквата?

— Нямам представа, сър. Опита се да впримчи в камбанарията двама ни със Сторми...

— Какво правехте там?

— Бяхме си устройили пикник, сър.

— Аха. Предполагам, за теб е напълно нормално, а?

— Да, сър. Обстановката е много приятна. Няколко пъти месечно вечеряме там.

— Синко, гледай да не те хвана да вечеряш на пилона пред съдилището!

— Може да похапна ордъовър, сър, но няма да вечерям.

— Ако искаш, върни се у нас. Останаха достатъчно пържоли. Доведи и Елвис.

— Оставих го пред баптистката църква, сър. Сега съм със Сторми — чакаме на опашка в закусвалнята. Все пак благодаря за поканата.

— Каж ми нещо повече за Робъртсън. Поставих човек пред къщата в Кампс Енд, но онзи още не се е прибрал.

— Беше в двора на църквата, видя ни, направи неприличен жест, после се опита да ни хване.

— Смяташ, че знае за „посещението“ ти в дома му, така ли?

— Ако не се е връщал у дома, откакто бях там, не виждам как би могъл да узнае, но някак е разбрал. Извинете за момент, сър. — Бяхме стигнали до таблото с менюто. Поръчах две порции тортиля с риба и повече кетчуп, пържени царевични кекчета със сладко и две големи кока-коли.

Докато колите пълзяха към гишето, продължих разговора с Портър:

— Робъртсън сигурно е побеснял, задето му се изплъзнахме. Обаче не знам защо е решил да си изкара яда на сградата.

— Две патрулки вече пътуват към „Сейнт Бартоломю“, не са включили сирените. Може би вече са там. Но дори онзи да е изпотрошил всичко, деянията му са невинни в сравнение с онова, което според теб се подготвя да извърши.

— Имате право, сър. А до петнайсети август остават по-малко от три часа.

— Ако го арестуваме за вандализъм, ще имаме основание да се поразовим в живота му. Може да научим нещо, което ще ни помогне да разгадаем другите му планове.

Пожелах му успех, прекъснах връзката и върнах телефона на Сторми.

Погледнах часовника си. Настъпването на полунощ и новия ден — петнайсети август, ми се струваше като гигантска приливна вълна, която се носи към нас безшумно, но с унищожителна сила.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Очаквайки Портър да ни съобщи, че са арестували Робъртсън по обвинение във вандализъм, със Сторми похапнахме мексиканските специалитети; бяхме свалили стъклата на мустанга с напразната надежда да усетим полъха на ветреца. Храната беше вкусна, но горещият въздух миришеше на отработени газове.

— Значи проникна с взлом в къщата на Човека-гъба, а? — промърмори Сторми.

— Е, не съвсем. Не счупих прозореца, само използвах шофьорската си карта.

— Намери ли отрязани човешки глави в хладилника?

— Не се сетих да го отворя.

— Че къде другаде очакваш да откриеш отрязани глави?

— Не съм търсил подобни „артикули“.

— Ако видя човек с такава ужасна усмивка, първо ще потърся колекция от човешки глави. Тогава какво намери в къщата му, та толкова се стресна?

Разказах ѝ за черната стая.

Тя облиза доматиения сос от тънките си пръсти и промърмори:

— Чуй какво ще ти кажа, шантаво човече.

— Целият съм слух.

— Вярно, че ушите ти са големи, но май не ги използваш пълноценно. Слушай внимателно — не стъпвай повече в тази стая!

— Тя вече не съществува.

— Да не си посмял да я търсиш, с надеждата че отново ще се появи.

— И през ум не ми минава.

— Лъжеш.

— Имаш право. Искам да разбера какво представлява, как действа.

Тя размаха пръст, за да подчертае думите си:

— Тази стая е врата към ада, а ти не си се запътил натам.

— Мисля, че грешиш.

— Тогава какво е?

— Не знам.

— Не греша. Ако започнеш да я търсиш и я откриеш, ако попаднеш в преизподнята, няма да те последвам, за да спася жалкия ти задник.

— Ще го имам предвид.

— Достатъчно е трудно да си омъжена за човек, който общува с мъртъвци и всеки божи ден ги преследва, но ще стане нетърпимо, ако реши да търси вратата към ада.

— Първо, не ги преследвам, второ, не знаех, че с теб сме женени.

— Ще бъдем — отсече тя.

Неведнъж ѝ бях предлагал да се омъжи за мен. Макар и двамата да сме убедени, че сме сродни души и че ще бъдем заедно до края на живота си, тя все отбива предложенията ми, като казва нещо от рода на: „Обичам те лудо, Оди, толкова лудо, че за теб бих отрязала дясната си ръка, ако това ти докаже любовта ми. Но колкото до разни там сватби... да поизчакаме, а?“.

Като чух, че ще се женим, така зяпнах, че няколко хапки се залепиха на тениската ми. Започнах да я чистя, за да спечеля време и да размисля. Накрая неуверено промърморих:

— Значи... приемаш предложението ми, така ли?

— Глупчо, приех го преди хиляда години. — Забеляза изумлението ми и добави: — Е, не казах традиционното: „Да, скъпи, твоя съм“, но смятах, че сме се разбрали.

— Не изтълкувах „да поизчакаме“ като положителен отговор.

Сторми бръсна няколко трохички от тениската ми.

— Крайно време е да се научиш да слушаш и с друго освен с ушите.

— Кое отвърстие да използвам за тази цел?

— Не бъди циничен. Не ти отива. Мисълта ми е, че понякога трябва да слушаш със сърцето си.

— Правя го често, скъпа. Толкова често, че аортата ми се запушва с ушна кал.

— Хапва ли ти се нещо сладичко? — Тя отвори белия хартиен плик, купето на колата се изпълни с уханието на канела.

— Как можеш да мислиш за десерт в подобен момент?

— След обилната вечеря ли?

— След като се съгласи да се омъжиш за мен. — Сърцето ми биеше до пръсване, сякаш преследвах някого или ме гонеха, но ако имах мъничко късмет, днес повече нямаше да бягам от никого. — Виж какво, Сторми, ако наистина приемаш предложението ми, ще предприема сериозни мерки за подобряване на финансовото си положение. Ще се откажа от работата в закусвалнята, и то не за да стана продавач в магазина за автомобилни гуми, а да упражнявам много по-престижна професия.

Тя развеселено ме изгледа, наклони глава и примижа:

— Какво разбираш под „по-престижна професия“?

Позамислих се, после отвърнах:

— Продавач на обувки.

— Какви обувки?

— Всякакви. Ще бъда търговец на дребно.

— Смяташ, че това е по-перспективно от автомобилните гуми ли? — недоверчиво попита Сторми.

— Разбира се. Често ли купуваш гуми? Не повече от веднъж годишно. Освен това са ти необходими само четири за една кола. Но на хората са необходими повече от един чифт обувки. Кафяви официални, черни официални, маратонки, сандали...

— Ти очевидно правиш изключение. Притежаваш само три чифта маратонки, и то еднакъв модел.

— Да, обаче аз не съм като другите хора.

— Ни най-малко — кимна тя.

— Ето още едно съображение в подкрепа на теорията ми. Не всеки човек притежава кола, но всички хора имат крака. Или почти всички. Петчленно семейство може да притежава два автомобила, но има общо десет крака.

— Безброй са причините, поради които те обичам, Оди, но това е най-любимото ми.

Вече не накланяше глава, не примижаваше, а ме гледаше право в лицето. Очите ѝ напомняха галактика — дълбоки като мрака между две звезди в небето. Изглеждаше искрена и развълнувана от думите ми; предположението ми се потвърждаваше от факта, че още не беше посегнала към сладкишите в плика.

За беда вероятно я бях слушал само с ушите, защото не разбрах какво иска да каже.

— Кое ти е най-любимото? Анализът на търговията на дребно с обувки ли?

— По-умен си от мнозина мои познати... същевременно си толкова простодушен. Прекрасна комбинация! Остър ум и невинност. Мъдрост и наивност. Находчивост и доброта.

— Тези ли мои качества цениш най-много?

— В този момент — да.

— Жалко. Няма да мога да поработя върху тях.

— Да поработиш ли?

— Ще ми се да се усъвършенствам, та да харесаш у мен и нещо друго. Да речем облеклото ми или палачинките, които приготвям. Непрекъснато подобрявам качеството на палачинките — питай Тери. Пухкави са, но много вкусни. Обаче не знам как по-успешно да бъда умен и същевременно простодушен. Всъщност май изобщо не те разбрах.

— Няма значение. Не е нещо, върху което да се замислиш, нито да усъвършенстваш. Такъв си и туйто. Така или иначе, когато се омъжа за теб, няма да е заради парите ти.

Тя ми подаде сладкиш.

Сърцето ми биеше до пръсване, виеше ми се свят — захарта бе последното, което ми беше необходимо в момента, но все пак взех сладката.

Помълчахме, после казах:

— Относно сватбата... кога смяташ да поръчаме тортата?

— Скоро. Не мога да чакам повече.

Подсмигнах се:

— Май започваш да се променяш. Крайно време е да разбереш, че дългото отлагане на удоволствието не е здравословно.

Тя се ухили:

— Схващаш ли какво се случва пред очите ти?

— Не. Пак ли пропускам нещо?

— Искам още една сладка и ще си я хапна сега вместо следващия четвъртък.

— Огън жена си, Сторми Луелин!

— Дори не подозираш каква съм.

Изминалият ден беше отвратителен — първо, историята с Харло Андерсън, после с Човека-гъба, черната стая, гъмжилото от бодаци и разплакания Елвис. Ала в този момент светът ми се струваше прекрасен.

Вълшебството на момента бе нарушено от пронизителното иззвъняване на моя мобилен телефон. Не се изненадах, като чух гласа на полицейския началник Портър:

— Синко, състоянието на ризницата в църквата придава ново значение на думата „унищожена“. Някой безумец е вилнял там.

— Робъртсън.

— Сигурен съм, че имаш право. Както винаги. Най-вероятно е бил той. Обаче е изчезнал, преди моите хора да стигнат дотам. Не си ли го виждал отново?

— Ами... няма и следа от него. — Огледах паркинга, опашката от коли, улицата, но не видях пращия ффорд на маниака.

— Както вече казах, от няколко часа наблюдаваме къщата му — каза Портър, — но сега цялата полиция е на крак и го издирва.

— Май трябва да използвам телепатичните си способности — промърморих, намеквайки за способността си да намирам някого, като половин час напосоки обикалям по улиците.

— Не е ли опасно, синко? Не рискувай, нали си заедно със Сторми.

— Първо ще я закарам у тях.

— Как не, Мълдър! — възкликна тя.

— Чух какво каза — промърмори Портър.

— Чу какво каза — предадох й.

— Пука ми.

Портър се засмя:

— Вика ти Мълдър... като онзи от „Досиетата Х“, а?

— Немного често, сър. Само когато смята, че я покровителствам.

— А ти наричаш ли я Скъли?

— Само когато съм в настроение да ми насинят окото.

— Разваляш ми удоволствието.

— Не ви разбирам, сър.

— Като те слуша човек, всичко шантаво изглежда съвсем нормално. Свръхестественото вече не ми е интересно.

— И на мен.

Докато разговарях с Портър, Сторми събра опаковките от храната и ги напъха в един плик. На излизане от закусвалнята се пресегна през спуснатото стъкло и ги хвърли в контейнера за смет.

Щом изкарах колата на улицата, тя се обърна към мен:

— Да се отбием у нас да си взема пистолета.

— Нямаш разрешително за носене на оръжие. Пистолетът е само за защита при нападение на дома.

— Нямам разрешително и да дишам, но все пак го правя.

— Никакви пистолети! — настоях. — Ще пообиколим града и ще видим какво ще стане.

— Защо се страхуваш от оръжията?

— Може би в някой предишен живот са ме убили с огнестрелно оръжие.

— Имал ли си пророческо съновидение, в което те застрелват?

— Не.

— Тогава защо се страхуваш от оръжията? — не се предаваше тя.

Понякога съм ужасно тъп. Съжалих още щом проговорих, но беше късно:

— Защо се боиш от секса?

Изведнъж ми се стори, че седалката до мен се намира чак на Северния полюс; погледът на Сторми ме смрази до мозъка на костите ми. Престорих се, че не забелязвам как ѝ е въздействало необмисленото ми изказване. Взирах се в предното стъкло, сякаш бях най-внимателният шофьор на света.

Не умея да се преструвам. След миг се обърнах към спътницата си, почувствах се като абсолютен боклук.

— Извинявай — промърморих.

— Не се страхувам от секса!

— Знам. Извинявай. Аз съм кретен.

— Само искам да съм сигурна, че... — Опитах се да я прекъсна, но тя упорито продължи: — Искам да съм сигурна, че ме обичаш заради много други мои качества освен представянето ми в леглото.

— Така е — смотолевих виновно. — Обичам те заради хиляди други неща. Знаеш го.

— Ще ми се, когато го направим, да бъде чисто, красиво.

— И аз искам същото. Така и ще бъде. Няма закъде да бързае. Животът е пред нас.

Спрях на светофара и ѝ протегнах ръка. Изпитах облекчение, когато тя хвана дланта ми, трогнах се, когато я стисна.

Светофарът светна зелено. Потеглих, като управлявах с една ръка.

След малко тя зададено прошепна:

— Извинявай, Оди. Вината е моя.

— Грещиш. Постъпих ужасно нетактично.

— Притиснах те натясно заради страха ти от оръжията, а ти само отвърна на удара.

Така беше, но въпреки това се чувствах виновен.

Шест месеца след смъртта на родителите ѝ, когато била едва на седем години и половина, я осиновила бездетна семейна двойка — заможни хора с голяма къща в Бевърли Хилс. Бъдещето ѝ изглеждало розово.

Една нощ през втората седмица с новото ѝ семейство осиновителят ѝ влязъл в стаята ѝ и я събудил. Разголил се пред нея, започнал да я опипва, тя изпаднала в ужас, почувствала се унижена.

Дълбоко скърбяла за родителите си, страхувала се, била самотна, обърквана и засрамена; три месеца безропотно търпяла гнусните ласки на извращения тип. Накрая се оплакала на социалната работничка, която посетила дома на осиновителите, за да разбере как се чувства момичето.

Преместили я в сиропиталището „Сейнт Бартоломео“, където останала до завършване на гимназията. С нея започнахме да ходим преди повече четири години — освен че се обичаме, сме и верни приятели.

Въпреки плановете ни да останем заедно завинаги, въпреки любовта, която изпитвам към нея, преди малко я нараних с глупавото си подмятане за секса. И то само защото взе да ме разпитва защо се страхувам от оръжията.

Един философ циник навремето е казал, че най-типичното за хората е да се държат безчовечно един към друг.

Оптимист съм по отношение на човечеството. Предполагам, че и Бог споделя оптимизма ми, иначе отдавна щеше да ни е заличил от лицето на Земята и е щял да създаде нов вид.

Въпреки това не мога да отрека напълно горчивата оценка на философа. Явно в мен се таи омраза към ближния, щом мога да проявя

жестокост към жената, която обичам повече от всичко на света.

Известно време плувахме по реките от асфалт — не намерихме Човека-гъба, но открихме обратния път към взаимната си обич.

По едно време Сторми промълви:

— Обичам те, Оди.

— Обичам те повече от живота — отвърнах. Гласът ми беше станал дрезгав от едва сдържаните чувства.

— Животът ни ще се нареди.

— Животът ни е наред.

— Странни сме и донякъде прецакани, но иначе сме наред — кимна тя.

— Ако имаше термометър, измерващ странността, щеше да се стопи под езика ми. Но ти... ти си готина.

— Значи отричаш правото ми да съм странна, но ме смяташ за неудачница, така ли?

— Разбирам какво те мъчи. Да си шантав е модерно, не и да си неудачник.

— Именно.

— Не постъпих като джентълмен, като отрекох странността ти.

— Приемам извинението.

Пообикаляхме още малко пустите улици, после нещо ме накара да вляза в паркинга на „Грийн Муун Лейнс“ — зала за боулинг на около километър от търговския център, където се намира и сладкарницата на Сторми.

Разказвал съм ѝ за съня, който през последните три години ми се явява един-два пъти месечно. Сънувам мъртви момчета, които работят в залата за боулинг — крайниците им са разкъсани, лицата им са обезобразени не от един куршум, а от откоси куршуми.

— Онзи тук ли е? — прошепна Сторми.

— Не знам.

— Ще се сбъдне ли тази нощ... онзи твой сън?

— Не съм сигурен. Може би.

Храната беше вкусна, но сега имах ужасни киселини. Дланите ми бяха влажни. И студени. Избърсах ги от джинсите си.

Изведнъж ми се прииска да закарам Сторми до тях и да вземем пистолета.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Паркингът на залата за боулинг беше почти пълен. Обиколих го няколко пъти с надеждата да зърна форда на Робъртсън, но не го видях.

Паркирах, изключих двигателя.

Сторми отвори вратата на колата, но аз я спрях:

— Чакай! Не излизай.

— Не ме принуждавай да те наричам Мълдър! — озъби се тя.

Втренчих се в зелените и сините неоновии букви, изписващи названието на залата; надявах се да получа прозрение дали убийствата, които бях сънувал, ще бъдат извършени тази нощ или в по-далечно бъдеще. Но колкото ѝ да се взирах, шестото чувство не ми подсказа отговора.

Архитектът, проектирал сградата, се беше съобразил с разходите за климатична инсталация в условията на жестоката горещина в пустинята Мохаве. Денем светлобежовите гипсови стени отразяваха слънчевите лъчи, а през нощта се охлаждаха бързо.

Доскоро сградата не ми изглеждаше зловеща; правеше ми впечатление само ефикасността на проектирането — изчистените линии и непретенциозната фасада, характерни за повечето здания в пустинята. Сега обаче ми напомняше бункер, страхувах се, че скоро ще бъде разрушена от страшна експлозия. Бункер, крематориум, гробница...

— Служителите в залата носят сини панталони и сини памучни ризи с бели яки — казах на Сторми.

— Е, и?

— Жертвите в съня ми са с бежови панталони и зелени ризи.

— Значи кръвопролитие то няма да се извърши в тази зала. Съществува друга причина, която те доведе тук. Смятам, че е безопасно да влезем и да разберем защо дойдохме.

— Служителите в зала „Фиеста“ носят сиви панталони и черни ризи, имената им са извезани на горния джоб — промърморих, все така разсъждавайки на глас.

— Тогава сънят ти е бил за нещо, което ще се случи извън Пико Мундо.

— Досега не се е случвало.

Целия си живот бях прекарал в сравнителното спокойствие на родното ми градче. Не бях напускал очертанятията му, не познавах градовете от област Маравила, в която се намира Пико Мундо.

Ако доживея до осемдесет, което е малко вероятно (и при мисълта за което ме побиват тръпки), може би един ден ще се осмеля да отскоча до някой съседен град. А може би няма.

Не желая смяна на обстановката, нито екзотични преживявания. Копнея за стабилност и уютен дом... от това зависи да запазя здравия си разум.

В милионен град като Лос Анджелис насилие се извършва ежедневно, дори ежечасно. Вероятно броят на жертвите за една година надхвърля кървавите случаи в цялата история на Пико Мундо. Агресията в Лос Анджелис произвежда смърт, както пекарната произвежда печива. Земетресения, пожари в жилищни сгради, терористични нападения...

Не мога да си представя колко мъртъвци, още непреминали в отвъдното, блуждаят по улиците на този град или на друг метрополис. Ако живеех на подобно място, където толкова много починали се обръщат към мен, търсейки справедливост, утеха или само приятелство, несъмнено щях да стана аутист или да се самоубия.

Тъй като още не бях мъртъв или аутист, трябваше да се изправа пред предизвикателството на залата за боулинг „Грийн Муун“.

— Да влезем и да поогледаме — промърморих примирено, след като не събрах достатъчно сили да се изперча.

От асфалта, напечен от слънцето през деня, се излъчваха топлина и миризма на смола.

Лунният диск беше толкова голям и толкова ниско, че изглеждаше, сякаш се спуска към нас — страховито жълтеникаво лице с кратери вместо мъртви очи.

Може би защото баба Шугарс беше особено суеверна по отношение на жълтата луна и я смяташе за предсказание за лош късмет в играта на покер, изпитах желание да избягам от разплутия й лик. Хванах Сторми за ръката и я поведох към входа на залата.

Боулингът е един от най-древните спортове — под една или друга форма играта е била практикувана още през 2500 година преди Христа.

Само в Съединените щати има повече от седем хиляди зали за боулинг, общите им годишни приходи възлизат на пет милиарда долара.

С надеждата да разтълкувам често повтарящия се сън, се бях потрудил обстойно да проуча играта. Знаех хиляди факти и нито един от тях не представляваше особен интерес.

Освен това бях играл десетина пъти, но не ме биваше.

Повече от шейсет милиона американци поне веднъж годишно отиват в залата за боулинг. Девет милиона от тях са запалени играчи, членове на клубове по боулинг, и редовно участват в аматьорски турнири.

Тази вечер зала „Грийн Муун“ беше пренаселена с любители на този спорт — запращаха топките по улеите, смееха се, правеха си комплименти, тъпчеха се с мексикански деликатеси, наливаха се с бира и така се забавляваха, че ми беше трудно да си представя как смъртта е избрала залата, за да покоси нищо неподозиращите жертви.

Трудно, не и невъзможно.

Вероятно преbledнях, защото Сторми разтревожено попита:

— Хей, какво ти стана? Добре ли си?

— Да. Супер.

За пръв път приглушеният тътен на гонките и тропотът на съборените кегли ми се сториха зловеци, нервите ми се опънаха до краен предел.

— А сега какво? — промърмори спътницата ми.

— Уместен въпрос. Обаче не знам отговора.

— Искаш да поогледаш, да прецениш обстановката, да усетиш, ако има лоши вибрации.

— Именно.

Не след дълго видях нещо, от което устата ми пресъхна.

— Господи! — възкликнах.

Служителят, който раздаваше обувките под наем, не беше с обичайната униформа. Носеше бежов панталон и зелена риза като мъртъвците в съня ми.

Сторми се обърна, огледа голямата зала и посочи още двама служители:

— Май всички са с нови униформи.

Като всеки кошмар и моите сънища бяха ярки, но лишени от подробности и нереални, не ставаше ясно кога се развива действието и при какви обстоятелства. Лицата на убитите бяха разкривени от предсмъртната агония, когато се събудех, не бях в състояние да ги опиша.

Изключение правеше само някаква млада жена. Беше простреляна в гърдите и гърлото, но лицето ѝ оставаше недокоснато от насилието. Беше русокоса и зеленоока, в ъгълчето на горната ѝ устна имаше бенчица.

Изведнъж я видях — стоеше зад бара и наливаше бира в големите халби.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Със Сторми седнахме на бара, но не си поръчахме напитки. Вече бях пиан от страх.

Настоявах тя да излезе от залата, но инатливката твърдо отказа.

— Трябва да се справим! — настояваше.

Единственият начин „да се справим“ беше да телефонирам на полицейския началник Портър и набързо да обясня, че дебютът на Боб Робъртсън като убиец психопат най-вероятно ще бъде в залата за боулинг „Грийн Муун“.

Въпреки че беше смазан от умора след тежкия работен ден и беше попрекалил с храната и бирата по време на домашното празненство, Портър реагира учудващо бързо и трезво:

— Кога затварят?

— Мисля, че около полунощ, сър.

— Аха, след по-малко от два часа. Веднага ще изпратя човек да следи за появяването на Робъртсън. Но нали каза, че според теб патърдията ще започне на петнайсети август, тоест утре, не днес?

— Не го твърдя — просто намерих в документацията му лист от календар с тази дата. Не знам какво ще се случи, докато днешният ден свърши и онзи не застреля никого.

— Навъртат ли се наоколо от ония неща, дето им викаш „бодаци“?

— Не, сър. Но ще се появят, когато той дойде.

— Още не се е върнал в къщата в Кампс Енд, значи е някъде в града. Между другото, как бяха мексиканските сладки?

— Великолепни, сър.

— А пък ние след барбекюто трябваше да избираме между торта и домашен пай с кайсии. След дълго обмисляне си похапнах и от двете.

— Ако някога съм зървал рая, сър, то е, когато опитах пая с кайсии на госпожа Портър.

— Бих се оженил за нея само заради пая, но за щастие освен съвършена готвачка тя е умна и красива.

След като приключихме разговора, прикрепих към колана си клетъчния телефон и казах на Сторми, че трябва да излезем.

Тя поклати глава:

— Почакай. Ако русата барманка не е тук, никой няма да бъде застрелян. — Привела се беше към мен, защото шепнеше, а тракането на кеглите почти заглушаваше гласа ѝ. — Значи трябва да намерим начин да я изведем.

— Не. Видяното в съня не пресъздава с подробности онова, което ще се случи. Възможно е трагедията да се разиграе, въпреки че тя благополучно се е прибрала у дома.

— Но поне тя ще бъде спасена. Една жертва по-малко.

— Само че някой, който не е трябвало да умре, може да бъде застрелян вместо нея. Например барманът, който ще я замести. Или ти. Или пък аз.

— Може, обаче не е сигурно.

— Наистина не е сигурно, но как да спасим един човек, след като има опасност да обречем на гибел друг?

Три-четири топки почти едновременно блъснаха кеглите. Звукът напомняше стрелба с автоматично оръжие. Потръпнах, макар да знаех, че никой не стреля.

— Нямаме право да решаваме кой да умре вместо нея — промърморих.

За щастие много рядко ми се присънват пророчески сънища, които ме изправят пред труден избор от гледна точка на морала.

— Освен това — добавих — представяш ли си как ще реагира, ако ѝ кажа, че ще бъде застреляна, ако не излезе веднага?

— Ще те помисли за смахнат, но може би ще те послуша.

— Няма! Ако напусне безпричинно работното си място, може да я уволнят. Пък и няма да признае страха си, защото това ще означава проява на слабост, а днешните жени не се признават за по-слаби от мъжете. По-късно може да помоли някого да я изпрати до колата, нищо повече.

Сторми се втренчи в русокосата барманка, аз се огледах за бодаци, предвещаващи появата на екзекутора. Засега нямаше нито един.

— Толкова е красива и жизнена — промълви Сторми. — Смехът ѝ е толкова заразителен!

— Струва ти се по-жизнена, защото знаеш, че може би ѝ е съдено да умре млада.

— Струва ми се ужасно да си излезем, без да я предупредим... без да ѝ дадем шанс.

— Най-сигурният начин да дадем шанс не само на нея, но и на другите потенциални жертви, е да попречим на Робъртсън да осъществи плановете си.

— Каква е вероятността да го спрем?

— По-голяма, отколкото ако тази сутрин не го бях видял в обкръжението на бодаците.

— Обаче не си сигурен, че можеш да го спреш, нали?

— На този свят нищо не е сигурно.

Тя изпитателно ме изгледа, позамисли се и каза:

— Освен нашата връзка.

— Да. — Изправих се. — Да тръгваме.

Без да откъсва поглед от блондинката, Сторми промърмори:

— Толкова е трудно...

— Знам.

— И толкова несправедливо.

— Коя смърт е справедлива?

Сторми също стана:

— Няма да позволиш тя да умре, нали, Оди?

— Ще направя каквото мога.

Излязохме от залата — надяхахме се да не се засечем с полица, изпратен от Портър, който можеше да се заинтересува каква е ролята ми в тази история.

Местните ченгета не разбират взаимоотношенията ми с полицейския началник. Усещат, че по нещо се различавам от другите обитатели на Пико Мундо, ала не знаят какво виждам и знам. Шефът им пази тайната ми.

Някои мислят, че общувам с Портър, защото искам да стана техен колега. Предполагат, че мечтая за славата, съпровождаща тази професия, но не ми стига нито смелост, нито ум.

Повечето вярват, че гледам на началника им като на баща, защото собственият ми родител е безнадежден случай. Донякъде имат право.

Убедени са, че шефът им се е съжалил над мен, когато на шестнайсет години останах на улицата, след като не можех да живея

нито с майка си, нито с баща си. Тъй като Портър и Карла нямаха деца, хората смятат, че той ме приема като син. Изглежда, че наистина е така, което ме радва.

От друга страна, ченгетата интуитивно усещат, че не знаят нещо важно, което да им помогне да проумеят истинската причина, на която се основава приятелството ми с началника им. Въпреки че изглеждам съвсем обикновен и дори глуповат, за тях съм като картинна мозайка, от която липсват няколко парченца.

Със Сторми излязохме от залата за боулинг в десет часа, температурата на въздуха оставаше над трийсет градуса. Помислих си, че ако Боб Робъртсън е решил да превърне земята в ад, времето е напълно в унисон с намеренията му — жегата бе като в пъкъл.

Докато вървахме към колата, Сторми, която явно още мислеше за русокосата барманка, промълви:

— Понякога се чудя как издържаш онова, което виждаш.

— Имам си тактика.

— Нима? Действа ли?

— Зависи — понякога по-добре, друг път не толкова.

Сигурно Сторми щеше да настоява за повече обяснения, но патрулката пристигна и ни освети с фаровете, преди да стигнем до мустанга. Предположих, че шофьорът ни е видял, затова изчаках, докато колата спря до нас.

Саймън Варнър беше постъпил в полицията преди три-четири месеца — по-отдавна от Бърн Икълс, който ме гледаше толкова подозрително, когато се отбих при началника Портър, но не толкова отдавна, че да не проявява любопитство към скромната ми личност.

Приличаше на момченце, което води детска телевизионна програма, очите му с тежки клепачи бяха като на покойния актьор Робърт Мичъм. Свалил беше стъклото на колата, облакът се беше на вратата — типичен ленив мечок от филмче на Дисни.

— Здравейте, госпожице Луелин. Од, радвам се да те видя. Ще ми обясниш ли какво става тук?

Знаех, че Портър не е споменал името ми, когато е наредил на полица да патрулира около залата за боулинг. Когато бях въввлечен в някой случай, той правеше всичко възможно да не замесва името ми, не споменаваше, че информацията е получена по „свръхестествен“ път, не само за да запази тайната ми, но и за да не позволи на адвоката на

убиец да го отърве под предлог, че обвинението се базира само на твърденията на откачен медиум самозванец.

От друга страна, Икълс знаеше, че имам някаква връзка със случващото се, защото, след като разказах на Портър за откритията си в къщата на Човека-гъба, той беше накарал подчинения си спешно да събере информация за Боб Робъртсън. Щом той знаеше, неминуемо щеше да се раздрънка — нищо чудно участието ми вече да се коментираше в полицията.

Въпреки това най-добрата тактика беше да се преструвам на ни лук ял, ни лук мирисал.

— Какво да ви обясня, сър? Не разбирам...

— Ами... щом си тук, значи си казал на началника нещо, заради което ме накара да дойда веднага.

— Не знам за какво говорите. Дойдохме да погледаме как приятели играят боулинг. Мен не ме бива в тази игра.

— Хич го няма — обади се Сторми.

Варнър взе от седалката до него увеличена снимка от шофьорската книжка на Робъртсън:

— Познаваш този тип, нали?

— Днес го видях два пъти, но не го познавам.

— Не си казал на шефа, че може да се появи тук, така ли?

— Не, разбира се. Откъде да знам къде ще се появи?

— Шефът рече, че ако се мерне насам и не видя двете му ръце, да не си мисля, че е бръкнал в джобовете си да извади дъвка.

— И през ум не ми минава да оспоря казаното от началник Портър.

Линкълн навигейтър зави откъм улицата и спря зад патрулката. Варнър махна на шофьора да продължи.

Ясно видях двамата мъже в колата. Нито един не беше Робъртсън.

— Къде го видя? — продължи да ме разпитва Варнър.

— Преди обяд дойде в закусвалнята.

Полицаят изненадано ме погледна:

— Това е всичко, а? Приготвил си му обяд, така ли? Помислих... че нещо се е случило помежду ви.

— Ами да. Не беше нещо особено. — Набързо му разказах събития от деня, като пропуснах подробностите, които не исках да

научи. — Държеше се странно, докато беше в закусвалнята. Портър беше там и също забеляза странното му поведение. След работа отидох на едно място, а този Робъртсън превъртя, стана агресивен.

Варнър присви очи:

— В какъв смисъл агресивен?

Сторми ми се притече на помощ:

— Мръсникът взе да ме сваля и Оди му каза да се чупи.

Човекът-гъба изобщо не приличаше на сваляч, който си въобразява, че всяка жена умира да легне с него.

Сторми обаче е толкова красива, че Варнър, който вече подушваше нещо гнило, изглеждаше склонен да повярва как хормоните могат да ударят дори червей като Боб Робъртсън, та да поиска да опита късмета си с нея.

— Според шефа този тип е нанесъл сериозни разрушения в църквата „Сейнт Бартоломю“. Предполагам, че го знаеш.

Сторми отново се намеси, за да ме отърве от въпросите на упорития Шерлок Холмс:

— Полицай Варнър, ще умра от любопитство... Нали няма да ми се разсърдите, ако попитам какво означава татуировката ви.

Над китката на лявата му ръка се виждаха три букви — ДГД.

— Госпожице Луелин, срам ме е да го призная, но като юноша бях доста объркан, по едно време членувах в улична банда. Слава богу, че се промених, преди да е станало прекалено късно. Татуировката ми е спомен от онова време.

— Какво означава съкращението?

Той смутено сведе очи:

— Нещо много неприлично, госпожице. Предпочитам да не го обсъждаме.

— Можете да я махнете — отбеляза тя. — Напоследък предлагат много по-сполучливи татуировки.

— Мислих по въпроса — отвърна Варнър. — Но реших да я запазя, за да ми напомня как се бях отклонил от правия път и колко лесно бе да направя първата погрешна стъпка.

— Възхищавам се от вас, полицай Варнър. — Сторми се приведе, сякаш да разгледа по-отблизо този образец на добродетелта. — Мнозина предпочитат да загърбят миналото си, вместо да се променят. Радвам се, че хора като вас осигуряват нашата сигурност.

Говореше толкова гладко, че изглеждаше искрена.

Полицаят се наду като пуяк.

Тя се обърна към мен и каза:

— Од, време е да се прибирам. Утре ще ставам рано.

Пожелах успех на Варнър, той прекрати опитите си да ме върти на шиш. Изглежда, беше забравил подозренията си.

Седнах зад волана и промърморих:

— Не знаех, че си такава изпечена лъжкиня.

— Ама че грозна дума! Манипулирах го леко, нищо повече.

— Добре че ми каза. След като се оженим, ще бъда нащрек.

— Защо?

— Ами... ако решиш леко да ме манипулираш.

— Мили боже, манипулирам те ежедневно!

Изгледах я, но не разбрах дали говори сериозно.

— Така ли? — избърборих.

— Да, но много нежно и с любов. И ти харесва.

— Нима?

— Понякога ме предизвикваш.

Включих на скорост, но задържах крака си на спирачката.

— Намекваш, че искам да ме манипулираш, така ли?

— Понякога ми се струва, че ти харесва.

— Шегуваш ли се?

— Боже мой, толкова си сладък!

— Сладки са кученцата. Аз не съм кученце.

— Обожавам ги! Теб също.

— Май говориш сериозно.

— Мислиш ли?

Изгледах я внимателно и промърморих:

— Не, смятам, че се майтапиш.

— Нима?

Въздъгнах:

— Може да общувам с мъртвите и да знам тайните им, но ти си оставаш загадка.

На излизане от паркинга забелязах, че полицаей Варнър е спрял колата до входа на залата за боулинг.

Вместо отдалеч да държи под око залата с надеждата да попречи на Робъртсън да осъществи пъклените си замисли, той се беше

изтъпанчил на видно място. Подобно тълкуване на задълженията му едва ли щеше да се понрави на началника му.

Варнър ни махна, като минахме покрай него. Доколкото видях, държеше поничка.

Баба Шугарс беше върла противничка на негативното мислене, защото вярваше, че когато се тревожим да не ни сполети нещо лошо, всъщност подстрекаваме дявола, от когото се страхуваме, и предизвикваме да ни се случи беда. Въпреки това не можех да не мисля колко лесно Робъртсън може да заобиколи патрулката и да застреля в главата Саймън Варнър, докато онзи доволно отхапва от поничката.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Виола Пийбоди, сервитьорката, която преди осем часа ни беше поднесла обяда в закусвалнята, живееше само на две пресечки от Кампс Енд, но тъй като неуморно се занимаваше с градината, често пребоядисваше фасадата на къщата си и майстореше по нещо красиво, домът ѝ изглеждаше отдалечен на светлинни години от бедняшкия потискащ квартал.

Къщичката ѝ приличаше на приказните хижи в романтичните картини на Томас Кинкейд. Под лъчите на презрително ухилената луна стените блестяха като алабастр, осветяван отвътре, фенерът осветяваше червените цветчета на увивните растения около входната врата.

Виола сякаш не се изненада, че идваме в този късен час, а ни посрещна с усмивка и ни предложи кафе или чай с лед, които отказахме.

Седнахме в малката уютна дневна, чийто под домакинята собственоръчно беше изциклила и лакирала. Сама беше изтъкала килимчето, ушила беше и кретонените завеси и калъфите, под които вехтите мебели изглеждаха като нови.

Виола приседна на страничната облегалка на едно кресло. Като я гледах, си мислех, че прилича на момиче. Беше слабичка, работата и житейските неволи не бяха оставили отпечатък си върху лицето ѝ. Не изглеждаше достатъчно възрастна и напрегната, за да бъде самотна майка на две момиченца — на пет и на шест години — които спяха в стаята откъм задния двор.

Съпругът ѝ Рафаел, който я беше зарязал и не даваше нито цент за издръжката на децата, беше такъв глупак, че би трябвало да го задължат да носи костюм на шут.

В къщата нямаше климатик. Прозорците бяха отворени, вентилаторът работеше, въртящите се перки създаваха илюзия за прохлада.

Виола подпря ръце на коленете си, приведе се и очаквателно се усмихна, сякаш знаеше за какво съм дошъл.

— Отнася се за съня ми, нали? — промълви.

Заговорих шепнешком, за да не събудя децата:

— Разкажи ми го отново.

— Сънувах, че в челото ми зее дупка, а лицето ми е... смазано.

— Все едно са стреляли по теб, така ли?

— Бях мъртва — промърмори тя и притисна длани между коленете си, сякаш се молеше. — Едното ми око беше кървясало и подуто... наполовина беше изскочило от кухнята...

— Сънища, породени от страхова невроза — намеси се Сторми. — Не бива да ги тълкуваш като пророчески.

— С Од сме говорили по въпроса — обясни Виола. — И той мислеше като теб... до днес следобед. — Погледна ме и добави: — Сигурно си на друго мнение, щом си тук, а?

— Къде беше в съня?

— Не съм сигурна. Знаеш как е в сънищата — всичко е мъгляво, объркано.

— Ходиш ли на боулинг?

— Как не! Боулингът е лукс за жена, която спестява за образованието на децата си. Моите дъщери няма да останат прости сервитьорки, а ще се издигнат.

— Била ли си някога в зала „Грийн Муун“? — попитах.

Тя поклати глава:

— Не.

— Нещо в съня ти подсказваше ли, че са те простреляли в зала за боулинг?

— Не. Както вече казах, обстановката беше някак нереална. Защо все разпитваш за боулинга? И ти ли си сънувал нещо?

— Да.

— Мъртви хора ли?

— Да.

— Случвало ли се е сънищата ти да се сбъдват?

— Понякога — признах.

— Знаех, че ще ме разбереш. Затова те помолих да ми предскажеш бъдещето.

— Разкажи ми нещо повече за съня си, Виола.

Тя затвори очи, съсредоточи се.

— Ами... бягам от нещо. Виждам сенки, проблясъци на светлина... но нищо няма конкретна форма... не разбирам какво означава.

Знам, че шестото ми чувство е уникално. Сигурен съм обаче, че през живота си много хора получават свръхестествени прозрения под формата на сънища или пророчески видения.

Повечето не анализират преживяването отчасти защото са убедени, че ако признаят свръхестественото, ще изглеждат глупаци в очите на околните. Освен това се страхуват (често подсъзнателно) да приемат съществуването на свят, много по-сложен и значим от нашия, който, както пише в учебниците, е центърът на вселената.

Ето защо не се изненадах, че кошмарът на Виола, който преди няколко часа ми се беше сторил без значение, сега се оказваше важна подробност.

— В сънищата си чуваш ли гласове и звуци? — попитах. — При някои хора „звукът е изключен“.

— Да, чувам дишането си. И тълпата...

— Тълпата ли?

— Рев на тълпа... сякаш зрители на стадион.

Озадачено се почесах по челото:

— Че на кое спортно събитие в Пико Мундо се събират толкова хора?

— Не знам. Може би на бейзболен мач на Малката лига.

— Не, там не се събират много зрители — намеси се Сторми.

— Не казвам, че чух виковете на хиляди хора — промълви Виола. — Може да са били неколкостотин. Във всеки случай крещяха с пълен глас.

— И после видях как те застреляха, така ли? — попитах.

— Не, видях само сенки и проблясъци... тичах, олюлях се и паднах... — Очните й ябълки потрепнаха зад затворените клепачи, все едно беше заспала и за пръв път сънуваше кошмара. — Паднах и запълзях... — добави. — Ръцете ми попаднаха в нещо лепкаво. Разбрах, че е кръв. После сенките се отдръпнаха, проблесна ярка светлина... разбрах, че гледам мъртвото си лице. — Тя потрепери и отвори очи. По челото и горната й устна бяха избили капчици пот. В

дневната беше горещо, въпреки че вентилаторът работеше. Но Виола не се потеше, преди да се помъчи да си спомни кошмарния сън.

— Имаше ли нещо друго, някакви подробности? — попитах. — Дори най-незначителните може да помогнат. Къде се намираше... трупът ти... къде лежеше. На някакъв под. На трева? На асфалт?

Тя се позамисли, после поклати глава:

— Не знам. Спомням си само другия човек... мъртвеца.

Приведох се към нея:

— Видяла си друг труп ли?

— Да, беше до мен... до моя труп. Лежеше по хълбок, едната му ръка беше извита зад гърба.

— Имаше ли други жертви? — намеси се Сторми.

— Може би. Видях само този човек.

— Позна ли го?

— Не видях лицето му, главата му беше обърната.

— Виола, помъчи се да си спомниш... — настоях, но тя ме прекъсна:

— Разбирате ли, той не ме интересуваше. Бях прекалено изплашена да се питам кой е. Взирах се в мъртвото си лице, опитах се да изкрещя, но не можах, отново се опитах... и се събудих в леглото — не пицях, само тихичко стенех. — Споменът явно я разстрои. Понечи да стане, но отново седна — може би краката ѝ се подкосиха.

Сторми, която сякаш прочете мислите ѝ, я попита:

— Какво носеше?

— Кой, човекът в съня ли? Кракът му беше извит, едната му обувка беше изута... беше мокалина.

Изчакахме я, докато ровеше в паметта си. Сънища, напомнящи гъста сметана, при събуждането се превръщат в обезмаслено мляко и с течение на времето се отмиват от съзнанието ни, от тях не остава и следа.

— Панталонът му беше изцапан с кръв — промълви Виола. — Мисля, че беше бежов.

Въздушната струя от бавно въртящия се вентилатор повдигна листата на палмата, засадена в саксия и поставена в ъгъла на стаята; шумоленето им навяваше мисли за щъкащи хлебарки и плъхове, за нищо хубаво.

Разплитайки последните подробности от съня, останали в паметта ѝ, Виола промърмори:

— Носеше спортна риза...

Скочих на крака. Бях чул достатъчно. Дневната беше прекалено малка, за да крача напред-назад, но останах прав, защото не ме съдржаше на едно място.

— Зелена спортна риза — добави тя.

Спомних си служителя в „Грийн Муун“, който обслужваше гардероба за обувки под наем, русокосата барманка — и двамата носеха нови униформи.

— Кажи ми истината, Од — прошепна Виола. — Погледни лицето ми. Виждаш ли смърт?

— Да — отвърнах.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Въпреки че не умея да гадая и да предсказвам бъдещето по лицата на хората, извърнах поглед от Виола, защото си представих онова, което не виждах — как осиротелите ѝ момиченца стоят до гроба ѝ.

Приблжих се до един от отворените прозорци и се загледах в двора, където Виола беше засадила красиви декоративни храсти, лъхна ме миризмата на жасмин.

Обикновено не се боя от нощта. Но сега се страхувах, защото петнайсети август приближаваше прекалено бързо, сякаш Бог беше завъртял Земята по-силно.

Обърнах се към Виола, която все така седеше на страничната облегалка на креслото. И без това големите ѝ очи бяха разширени от страх, лицето ѝ беше станало пепеляво.

— Утре е почивният ти ден, нали? — попитах.

Тя кимна.

Тъй като сестра ѝ гледа дъщеричките ѝ, Виола работи в закусвалнята по шест дни седмично.

— Имаш ли някакви планове за утре? — обади се Сторми.

— Мислех сутринта да поработя в къщата. Все има какво да стегна, да поправя. Следобеда ще посветя на момичетата.

— На Николина и Левана ли? — попитах — така се казваха дъщерите ѝ.

— В събота е рожденият ден на Левана. Навършва седем. Но в съботните дни в закусвалнята винаги има много клиенти, падат добри бакшиши. Затова решихме да отпразнуваме предварително рождения ден.

— Как по-точно?

— Смятахме да отидем на кино — дават нов филм за някакво куче, децата са луднали по него. Щяхме да вземем билети за прожекцията в четири следобед.

Още преди Сторми да проговори, знаех какво ще каже:

— В кинозала с климатик през лятото се събират много повече хора отколкото на бейзболен мач за Малката лига.

— А след киното какво щяхте да правите? — попитах.

— Тери ни покани на вечеря в закусвалнята.

В заведението ставаше шумно, когато всички маси бяха заети, но гръмогласните разговори на посетителите не можеха да се сравнят с рева на многолюдна тълпа. Разбира се, в съня всичко можеше да е изопачено, включително звуците.

Стоях с гръб към отворения прозорец, но изведнъж се усетих толкова уязвим, че ме полазиха тръпки.

Обърнах се да огледам двора. Всичко изглеждаше както преди минута.

Грациозните вейки на храстите висяха безжизнено, обгърнати от горещия въздух, наситен с аромата на жасмин. Доколкото виждах, зад ниската растителност не се криеше нито Боб Робъртсън, нито някой друг.

Въпреки това отстъпих назад и встрани от прозореца, после отново се обърнах към Виола:

— Смятам, че трябва да промениш плановете си за утре.

Давах си сметка, че като я избавям от зловещата съдба, може би обричам на ужасна смърт друг човек, както щеше да се случи, ако бях предупредил русокосата барманка в залата за боулинг. Единствената разлика бе, че не познавах блондинката, а Виола ми беше приятелка.

Понякога сложният и труден морален избор не се подчинява на разума, а на чувствата; може би подобни решения проправят пътя към ада — ако е така, моето присъствие там е осигурено и от комитета по посрещането вече знаят името ми.

В своя защита ще кажа, че дори тогава усетих как ако спася живота на Виола, ще спася и дъщерите ѝ — три живота вместо един.

— Има ли... — Тя прокара треперещите си пръсти по челюстта, скулите и челото си, сякаш вече си представяше ухиления череп на смъртта на мястото на лицето си. — Има ли някаква надежда да ми се размине?

— Съдбата не представлява права линия — казах, приемайки ролята на оракул, която бях отказал следобеда, — а път, който се

разклонява в различни посоки. Ние имаме право да изберем накъде да тръгнем.

— Постъпи както ти казва Оди и няма да ти се случи нищо лошо — посъветва я Сторми.

— Не е толкова лесно — казах. — Понякога се случва новият път, по който си поел, да завие обратно и да те отведе право към предназначаната ти съдба.

Виола ме изгледа с уважение, дори със страхопочитание:

— Сигурна бях, че знаеш за тези неща, за живота в отвъдното.

Почувствах се неловко, затова се приближих до другия отворен прозорец. Бях паркирал мустанга на Тери под уличната лампа пред къщата. Всичко наоколо беше притихнало. Нямаше причина за безпокойство. Тогава защо тревогата ми нарастваше?

Бях сигурен, че никой не ни е проследил дотук. Въпреки това ме гризеше безпокойство — появата на Робъртсън пред къщата на Малкия Ози и в двора на черквата ме беше изненадала, не можех да си позволя за трети път да ме завари неподготвен.

Отново се обърнах към Виола:

— Не е достатъчно да промениш плановете си за утре. Трябва да бъдеш нащрек, да следиш за всичко, което ти се стори... нередно.

— Вече съм като на тръни.

— Да седиш като на тръни не е като да си бдителен.

Тя кимна:

— Имаш право.

— Постарай се да запазиш самообладание.

— Добре.

— Ако си спокойна, по-бързо ще реагираш на всяка заплаха.

— Утре сутрин ще ти донесем снимка на човека, от когото трябва да се пазиш — намеси се Сторми. Погледна ме: — Ще й осигуриш ли хубава фотография на онзи тип, Оди?

Кимнах. Портър щеше да ми даде увеличена снимка от шофьорската книжка на Робъртсън.

— За кого говорите? — попита Виола.

Описах й най-подробно Човека-гъба, който посети закусвалнята по обяд, когато тя още не беше застъпила втората смяна.

— Ако го видиш, бягай. Появата му означава, че най-страшното предстои. Според мен обаче тази вечер няма да се случи нищо. Не и

тук. Според информацията, която имам, Робъртсън възнамерява да произведе фурор на обществено място, където има много хора...

— Утре не ходете на кино — прекъсна ме Сторми.

— Няма — увери я Виола.

— И не стъпвайте в закусвалнята.

Не проумявах какво ще науча, ако погледна Николина и Ливана, но ненадейно усетих, че непременно трябва да ги видя, преди да напусна къщата.

— Ще разрешиш ли да надникна при момичетата ти? — попитах Виола.

— Сега ли? Вече спят.

— Бъди спокойна, няма да ги събудя. Важно е.

Тя стана и ни заведе в стаята на дъщерите си — помещение, обзаведено с две легла и две нощни шкафчета; момиченцата, красиви като ангелчета, спяха, завити само с чаршафи. Лампата с розов абажур, която се регулираше чрез реостат, излъчваше мека приглушена светлина.

Двата прозореца бяха отворени. Нощна пеперуда с прозрачни криле се блъскаше в предпазната мрежа с отчаяната настойчивост на осъдена душа, пърхаща пред вратите на ада.

От вътрешната страна на прозорците бяха монтирани решетки, които се вдигаха и спускаха с ръчка, която не можеше да бъде достигната отвън.

Мрежите и решетките предпазваха от нощни пеперуди и манияци като Харло Ландерсън, не и от бодаци. Петима вече бяха в стаята.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

По две зловещи фигури седяха до всяко от леглата, гости, дошли от един или друг ад, пътешественици, излезли от черната стая.

Привели се бяха над момичетата и ги разглеждаха с голям интерес. Ръцете им — ако изобщо имаха ръце, се плъзгаха на няколко сантиметра над чаршафите и сякаш бавно очертаваха контурите на телцата на момиченцата.

Не бях сигурен какво правят, но ми се стори, че са привлечени от жизнената енергия на Николина и Левана и някак си ѝ се наслаждават.

Изглежда, не забелязваха, че сме влезли в стаята; сякаш бяха хипнотизирани от сияние, излъчващо се от момиченцата, което не виждах, но за тях беше ослепително.

Петият бодак пълзеше по пода на спалнята, движенията му бяха гъвкави като на всяко влечуго. Шмугна се под леглото на Левана, стори ми се, че се сви на кълбо, но след секунда изпълзя навън, промъкна се под леглото на другото момиченце и започна да се плъзга напред-назад като мятаща се змия, заснета на забавен кадър.

Неволно потръпнах — досетих се, че той следва дирите от стъпалата на момиченцата. Стори ми се, че видях как няколко пъти облиза килима със студения си тънък език.

Замръзнах на прага.

Виола прошепна:

— Не бой се, няма да ги събудиш. И двете спят дълбоко.

— Много са красиви — промълви Сторми.

Майката засия от гордост:

— Много добри деца са. — Изведнъж забеляза лицето ми, изкривено от отвращение, и стреснато попита: — Какво има?

Насилих се да се усмихна, но щом ме погледна, Сторми се досети какво става. Присви очи и огледа стаята, тънеща в сенки, вдигна очи към тавана, надявайки се да зърне свръхестествените същества, които виждах.

Четири бодаци, надвесени над леглата, които ритмично прокарваха ръце над заспалите деца, приличаха на свещеници от сатанинска секта или на ацтеки, подготвящи ритуала по жертвоприношение.

Тъй като не й отговорих веднага, Виола се разтревожи, че съм видял нещо лошо, и понечи да влезе в спалнята.

Хванах я за рамото и я задържах:

— Извинявай... бях се замислил. Всичко е наред. Само исках да се уверя, че момиченцата са в безопасност. Виждам, че има и решетки на прозорците.

— Децата знаят как да ги вдигат и спускат.

Едно от съществата, надвесено над леглото на Николина, сякаш излезе от транса и усети присъствието ни. Продължи да плъзга ръцете си, но движенията му се забавиха, вдигна главата си, наподобяваща глава на вълк, и се загледа в нас с ужасяващата настойчивост на слепец.

Не ми се искаше да оставя момиченцата сами с петте извънземни същества, но не можех да прогоня призраците.

Освен това бях разбрал, че бодаците усещат нашия свят с петте си сетива, но не могат да му въздействат. Не ги бях чувал да издават звуци, не бях виждал да преместят някой предмет, само пращинки, танцуващи във въздуха, съпровождаха преминаването им.

Бодакът прилича на ектоплазмата, която се появява по време на спиритически сеанс; той е същество, излязло от кошмарен сън.

Момичетата нямаше да пострадат. Не и тук. Още не.

Поне така се надявах.

Предполагах, че тези духове пътешественици, дошли в Пико Мундо, за да заемат местата на първия ред за кърваво представление, само се разнообразяваха в навечерието на великото събитие. Може би изпитваха удоволствие да наблюдават жертвите, преди да проехтят изстрелите, може би им беше забавно да наблюдават как невинни и нищо неподозиращи хора вървят към неизбежната смърт.

Престорих се, че не забелязвам ужасяващите „гости“, притиснах пръст до устните си, сякаш приканвах да не събудим децата, изведох от стаята двете жени. Притворих вратата, бодаците продължиха странния си ритуал, онзи на пода все така пълзеше и душеше.

Страхувах се някой да не ни последва, но стигнахме до входната врата, без да ни ескортират свръхестествени изчадия.

Обърнах се към Виола и макар че вече не бяхме в спалнята на децата, отново зашепнах:

— Да уточним нещо. Предупредих те утре да не ходиш на кино, обаче забраната се отнася и за момиченцата. Не ги изпращай и с друго. Нито на кино, нито където и да било.

Бръчки прорязаха гладкото ѝ чело:

— Защо? В съня ми мъничките ми ангелчета не бяха простреляни.

— Нито един пророчески сън не разкрива всичко, което ще се случи, а само отделни епизоди.

Вместо да се изплаши, тя пламна от гняв. Кимнах доволно. Комбинацията от страх и гняв щеше да подсили бдителността ѝ, да ѝ помогне да взема правилни решения през утрешния ден.

За да подсиля решителността ѝ, казах:

— Дори да беше видяла как стрелят по дъщеричките ти и как — боже опази! — ги убиват, твърде е възможно при събуждането съзнанието ти да е потиснало спомена.

Сторми сложи ръка на рамото ѝ:

— Все едно се включва защитен механизъм, нали разбираш?

— Тогава ще останем вкъщи и ще си устроим малко празненство — решително каза Виола.

— Страхувам се, че ще постъпиш неразумно.

— Защо? Не знам къде се разиграваше кошмарът, но със сигурност не беше тук.

— Спомни си какво ти обясних преди малко — различните пътища могат да те отведат към същата трагична съдба.

Не исках да ѝ кажа за бодаците в стаята на дъщеричките ѝ, защото това означаваше да разкрия най-съкровената си тайна. Само Тери, полицейският началник Портър, съпругата му и Малкият Ози донякъде знаеха истината за мен, единствено Сторми знаеше всичко.

Знаех, че ако прекалено много хора научат за свръхестествените ми способности, ще се превърна в сензация за медиите, някои хора ще ме мислят за откачалка, други — за нов месия. Каквото и да се случи, завинаги ще се сбогувам със спокойствието, животът ми ще стане ад.

— В съня ти не са те застреляли в дома ти. Но ако е писано да бъдеш убита в киното и си останеш вкъщи... може би съдбата ще те намери, където и да си. Малко вероятно е, но не и невъзможно.

— А в твоя сън хората ще загинат утре, така ли?

— Да. Затова ще бъда по-спокоен, ако вземем всички мерки пророческият ти кошмар да не се сбъдне. — Обърнах се и се огледах. Все още нито един бодак не ни беше последвал. Ще ми се да вярвам, че не могат да въздействат на нашия свят.

Въпреки това не исках да рискувам живота на момиченцата, затова снижих глас:

— Слушай внимателно. Първо, утре не ходете на кино, не стъпвайте и в закусувалнята. Второ, не оставайте тук.

— Къде живее сестра ти, Виола? — попита Сторми.

— На две пресечки от тук. На Марикопа Лейн.

— Утре сутринта ще дойда между девет и десет и ще донеса снимката на онзи тип — казах. — Ще ви заведе с момичетата при сестра ти.

— Не е необходимо, Од. И сами можем да отидем.

— Не, трябва да ви придружа — натъртих. Исках да се уверя, че бодаците няма да ги последват. Продължих шепнешком: — Не издавай плановете си пред децата. И не се обаждай на сестра си да я предупредиш, че тръгвате към дома ѝ. Може някой да чуе.

Тя озадачено се огледа — личеше, че е разтревожена, но и озадачена:

— Кой? Тук сме сами.

— Ами... някакви сили — отвърнах загадъчно. Ако бодаците научеха какво възнамерява да стори, смъртната ѝ присъда беше подписана. — Наистина ли вярваш, че имам някаква връзка с отвъдното?

Тя кимна. Широко отворените ѝ очи ме изплашиха, защото ми напомниха облещените очи на мъртвец.

— Тогава ми се подчинявай безпрекословно. Гледай да поспиш. Сутринта ще ви заведе при сестра ти. Утре вечерта всичко ще ни се струва само глупав кошмар. — Стараех се да говоря уверено, въпреки че ме глождеха страхове и съмнения; усмихнах се и я целунах по страната.

Виола прегърна първо мен, после Сторми и промълви:

— Вече не съм сама.

Навън ми се стори още по-горещо.

Луната бавно се издигна към звездите, отметна жълтите си воали и показа сребристото си лице — студено и безмилостно.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

До полунощ оставаше малко повече от час; страхувах се от настъпването на новия ден, през който можеше да загинат много невинни хора.

Паркирах мустанга до закусвалнята, изключих двигателя и фаровете. Сторми неочаквано попита:

— Ще напуснеш ли някога този град?

— Надявам се да не бъда от онези, които и след смъртта си блуждаят наоколо като горкичкия Том Джед.

— Питам дали ще си тръгнеш, докато си жив.

— Изтръпвам само като си го помисля.

— Защо?

— Светът извън Пико Мундо е голям и страшен.

— Е, не преувеличавай. Има градове, които са по-малки и по-спокойни от нашия.

— Мисълта ми е, че всичко ще бъде ново... непознато. Като имаш предвид с какво се сблъсквам ежедневно... не съм в състояние да възприемам нищо ново. Нови названия на улици, нови миризми, толкова много нови хора...

— Винаги съм мислила, че е прекрасно да живееш сред планини.

— Да свиквам с нов климат... — Поклатих глава. — Не е за мен.

— Добре де — настоя Сторми. — Нямах предвид завинаги да напуснем града, а да се разходим за ден-два. Можем да отидем до Вегас.

— Такава ли е идеята ти за по-малък и спокоен град? Бас държа, че там бъка от хиляди мъртъвци, които отказват да преминат в отвъдното.

— Защо?

— Хора, които са загубили всичките си пари на зарове или на рулетка, обикновено се връщат в хотела и си пръсват мозъка. — Потреперих. — Самоубийците винаги остават там, където са умрели. Страхуват се да се прехвърлят на друго място.

— Преувеличаваш, Оди. Като те слуша човек, ще си помисли, че всяка камериерка открива сутрин по дузина самоубийци, а не е така.

— Ами хората, убити от мафията, и зазидани в бетонните основи на новостроящите се хотели? Още не са приключили делата си на Земята, отгоре на всичко имат зъб на убийците си, затова витаят наоколо. Освен това не играя комар.

— Да не повярва човек, че си внук на Пърл Шугарс.

— Скъпата ми баба положи големи усилия да ме пристрасти към хазарта, но се боя, че я разочаровах.

— Научи те да играеш покер, нали?

— Да. Обаче залагахме само по няколко цента.

— Няма значение. Пак ги губиш.

— Не и когато играеш с баба Шугарс.

— Оставяла те е да печелиш, така ли? Колко мило!

— Искаше да участвам заедно с нея в междуградските турнири по покер. Често казваше: „Од, мечтая да остарее на път, не на люлеещия се стол на задната веранда на някой старчески дом, заобиколен от пръдливи бабички; искам да умра, докато играя карти, не от скука на бал на беззъби старци, които се опитват да танцуват ча-ча-ча, седнали на инвалидните колички“.

— Ако пътуваше с нея, всеки ден щеше да се сблъскаш с по нещо ново — отбеляза Сторми.

Въздъгнах:

— Вярно е. Но пък щяхме да се забавляваме страхотно. Баба Шугарс искаше да я придружавам, за да споделяме майтапите, и ако случайно умре, докато играе покер, да се погрижа другите играчи да не й вземат парите и да захвърлят трупа ѝ в пустинята.

— Разбирам защо не си се съгласил да пътуваш. Но по каква причина не играеш комар?

— Защото дори баба да не ми пускаше аванта, пак печелех.

— Заради... дарбата си ли?

— Да.

— Знаеш какви карти ще изтеглиш, така ли?

— О, не! Не е толкова драматично. Само чувствам кога ръката ми е по-силна отколкото на другите играчи. Усещането почти никога не ме подвежда.

— Аха, разбирам. Не ти е интересно, защото липсва хазартният елемент, тръпката.

— Именно. Все едно да „жънеш“ пари.

— Нещо като да крадеш, а?

— Не съм толкова закъсал за пари. И никога няма да закъсам, докато хората си падат по храна, приготвена на скара.

— Или докато имат крака.

— Да... ако реша да стана продавач на обувки.

— Избрах Вегас поради друга причина. Ще стигнем дотам за около три часа, а църквите, където се сключва брак, са отворени денонощно. Не се изискват медицински. До сутринта вече ще сме съпрузи.

Сърцето ми подскочи:

— Боже! Това е достатъчен стимул да предприема дори околосветско пътуване! Е, почти.

— Почти ли?

— Ако искаш, утре ще си направим изследванията, във вторник ще извадим разрешително за брак и в събота да се оженим. Така всичките ни приятели ще бъдат на сватбата. Много държа да присъстват, а ти?

— Да. Но повече искам да се оженим.

Целунах я и промърморих:

— Защо изведнъж толкова се разбърза?

Тъй като отдавна седяхме на тъмно, зрението ми се беше приспособило към мрака. Иначе нямаше да видя загрижеността в очите ѝ... всъщност изглеждаше повече разтревожена отколкото изплашена.

— Я се стегни! Всичко ще бъде наред.

Гласът ѝ дори не потрепери. Моето момиче е кораво, не плаче за щяло и нещяло. Ала в шепота ѝ долавях страха на жена, преследвана от призраци:

— Откакто седяхме край басейна с рибките и се появи онзи... — Тя не довърши изречението.

— Човека-гъба — казах.

— Да. Онзи маниак. Откакто го видях... се страхувам за теб. Мисълта ми е... винаги се страхувам да не ти се случи нещо лошо,

Оди, но си мълча, защото си прекалено затормозен и без някаква плачлива девойка непрекъснато да ти повтаря да се пазиш.

— Плачлива девойка ли?

— Пардон. Май се върнах към някой мой предишен живот през трийсетте. Така или иначе наистина не са ти притрябвали натякванията на истерична кучка.

— Хм, определението „плачлива девойка“ ми допаднаше много повече. Виж какво, смятам, че онзи тип е напълно смахнат — прилича на огромна бомба със закъснител, обаче ние с Портър знаем какво е намислил и ще обезвредим бомбата, преди да избухне.

— Не бъди толкова самоуверен, Оди, моля те! Прекалената самоувереност може да причини смъртта ти — не забравяй с какъв човек имаш работа.

— Няма да загина.

— Страхувам се за теб.

— Утре вечер Боб Робъртсън, или Човекът-гъба, ще бъде зад решетките — възможно е да причини зло някому или да го спрем, преди да дръпне спусъка, но при всяко положение с теб ще вечеряме заедно, ще обсъждаме плановете за сватбата, аз още ще бъда с два крака, две ръце и...

— Престани, не искам да те слушам повече!

— ... и на раменете ми ще бъде същата глупава глава...

— *Престани!*

— ... няма да бъда сляп, защото изпитвам необходимост да те гледам, нито глух, защото как ще обсъждаме сватбата, ако не те чувам. Няма да бъда и...

Сторми заби юмрук в гърдите ми:

— Не предизвиквай съдбата, мамка му!

Ударът не беше достатъчно силен, за да ми изкара въздуха. Покашлях се и заявих:

— Не ми пука, че предизвиквам съдбата. Изобщо не съм суеверен.

— Може би аз съм.

— Опитай се да го превъзмogneш.

Целунах я. Тя също ме целуна.

Колко прекрасен беше светът в този момент!

Прегърнах я и прошепнах:

— Глупавичката ми плачлива девойка! Може би Робъртсън е толкова откачен, че не става и за управител на мотел, но всъщност е най-обикновен престъпник. Бъди спокойна, ще се върна при теб цял и непокътнат.

— Миличкият ми Мечо Пух! — възкликна тя — понякога ме нарича така.

След като я поуспокоих, се почувствах като мъжествен шериф в старомоден каубойски филм, който с усмивка вдъхва кураж на дамите, и без да изцапа бялата си шапка, избива цели банди стрелци, върлуващи в градчето му.

Какъв глупак бях! Като си спомня нощта преди петнайсети август — ден на страдания и ужас, който ме промени завинаги, наивникът Од Томас ми се струва различен от човека, който съм сега — много по-самоуверен и изпълнен с надежди, но не толкова мъдър... дълбоко скърбя за него.

Осуалд Бун, моята муза и редактор, изрично ми заповяда да не се впускам в мрачни описания; заплаши, че ако не го послушам, ще стовари върху мен двестакилограмовия си задник и ще ме направи на пихтия. Пък и ако не го послушам, проклетият му котарак може да ме препикае.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато излязохме от мустанга, мракът, обгърнал очертанията на познатата алея, ми се стори по-дълбок от всякога.

Аварийната лампа над задния вход на закусвалнята бе запалена, ала вместо да намалява, тъмнината сякаш се кълбеше още по-напористо около нея.

Откритите стълби водеха до площадката на втория етаж, където се намираше апартаментът на Тери Стомбоу. Зад спуснатите завеси на прозорците се процеждаше светлина.

Когато стигнахме горе, Сторми посочи небето и каза:

— Касиопея.

Звезда по звезда, идентифицирах всички точки на съзвездието.

Според древногръцката митология Касиопея имала дъщеря на име Андромеда. Героят Персей спасил красивата девойка от страховитото морско чудовище, а сред другите му подвизи се откроява сразяването на Горгона Медуза.

Според мен Сторми Луелин, дъщеря на друга Касиопея, е не по-малка звезда от Андромеда и също заслужава да има съзвездие, кръстено на името ѝ. Аз обаче никога не съм убивал Горгони, нито пък се казвам Персей.

Когато похлопах, Тери веднага отвори вратата. Дадох ѝ ключовете за колата и тя настоя да влезем вътре за чаша кафе или едно малко питие преди лягане.

Пламъчетата на двете свещи танцуваха под прохладните струи от климатика, хвърляйки трепкащи отблясъци върху стените на кухнята. Малката чашка с бренди от праскови на карираната червено-бяла мушама говореше, че Тери бе седяла на масата, когато дойдохме.

Както винаги музиката, която си бе пуснала, беше на Елвис. Разпознах „Носи пръстена ми на верижка на врата си“.

Знаехме, че Тери ще очаква да я навестим, ето защо Сторми не бе останала да ме чака в подножието на стълбите.

Понякога шефката ми страда от безсъние. Дори когато сънят се спуска с лекота над нея, нощите са ужасно дълги.

Щом табелката „Затворено“ увисне на вратата на заведението в девет часа и след като и последният клиент си тръгне (което означава най-късно в десет), Тери си отваря бутилката на самотата — без значение дали е пила кафе без кофеин или нещо по-силно.

Съпругът ѝ Келси — нейната училищна любов — е мъртъв от девет години. Ракът му беше неумолим, ала той се бори до последно и на смъртта ѝ трябваша цели три години, докато го сломи.

Когато му откриха злокачествения тумор, той се закле, че няма да остави Тери сама. За съжаление волята му не бе достатъчна, за да спази обещанието си.

В последните години от живота му неизчерпаемото му чувство за хумор и тихата храброст, с които Келси водеше продължителната си смъртна схватка, накараха Тери, която го обичаше безумно, да се привърже още по-силно към него.

В известен смисъл той спази клетвата си никога да не я напусне, но призракът му не броди около закусвалнята или където и да е другаде в Пико Мундо. Той живее в съзнанието ѝ, а споменът за него е оставил незабравим отпечатък в душата ѝ.

След като минаха три или четири години от смъртта му, мъката ѝ улегна, превръщайки се в постоянна печал. Когато най-накрая привикна към болката от загубата, тя не изпита никакво желание да запълни празнотата, зейнала в сърцето ѝ. Дупката, която Келси бе оставил, ѝ носеше повече утеха от всяка кръпка, с която би могла да я прикрие.

Увлечението ѝ по Елвис, живота и музиката му, започна преди девет години, когато Тери бе на трийсет и две — по времето, когато си отиде съпругът ѝ.

Причините за интереса ѝ към Краля на рокендрола са многобройни. Ала няма никакво съмнение, че сред тях е и тази — докато се занимава с попълването на огромната си колекция от музика, спомени и биографични факти от живота на Елвис, шефката ми няма време да създаде връзка с жив мъж и така остава емоционално предана на починалия си съпруг.

Елвис Пресли е вратата, която тя затръшва пред евентуалните любовни авантюри. Сградата на неговия живот е планината, в която тя

се крие, непристъпното ѝ укрепление, нейният манастир.

Двамата със Сторми се разположихме на масата. Домакинята ни ловко ни отклони от четвъртия стол — този, на който бе седял Келси, докато беше жив.

Темата за предстоящата ни сватба бе повдигната още преди да се настаним на местата си. С брендите от праскови, което ни наля, Тери вдигна тост за продължителното ни щастие.

Всяка есен тя приготвя този еликсир от праскови — оставя ги да ферментират, след което вари сместа, прецежда я и я бутилира. Вкусът му е неустоим, а ефектът — най-голям в малки чашки.

По-късно, докато двамата със Сторми довършвахме втората си доза и Кралят пееше „Обичай ме нежно“, разказах на Тери как повозих Елвис в нейната кола. Отначало тя се развълнува, ала когато чу, че е ридал по време на пътуването, много се натъжи.

— И преди съм го виждал да плаче — заявих аз. — След смъртта си ми изглежда емоционално нестабилен. Ала никога преди не е бил толкова зле.

— Естествено — кимна ми тя. — За никого не е тайна защо се е чувствал така точно днес.

— За мен пък е тайна — заявих аз.

— Днес е четиринайсети август. В три и четиринайсет през нощта на четиринайсети август 1958 година умира майка му. Била е само на четирийсет и шест.

— Гладис — включи се и Сторми. — Казвала се е Гладис, нали?

Има филмова слава като тази, на която се радва Том Круз, рокзвездна слава като тази на Мик Джагър, литературна слава, политическа слава... Когато хора от различни поколения обаче си спомнят името на майка ти четвърт век след твоята смърт и близо половин столетие след нейната, това вече не е обикновена слава, а истинска легенда.

— Елвис е бил в армията — припомни си Тери. — На дванайсети август той хваща самолета за Мемфис, за да посети майка си на смъртния ѝ одър в болницата. Ала шестнайсети август също е лош ден за него.

— Защо?

— Тогава умира той — отвърна шефката ми.

— Самият Елвис? — попита Сторми.

— Да. 16 август 1977.

Пресуших и втората си чаша бренди от праскови.

Тери ми предложи бутилката.

Исках още, ала нямах нужда от повече. Покрих празната си чаша с длан и рекох:

— Елвис изглеждаше загрижен за мен.

— Какво искаш да кажеш? — вдигна вежди домакинята ни.

— Потупа ме по ръката. Все едно ми съчувстваше. Изглеждаше мрачен, сякаш изпитваше състрадание към мен... незнайно защо.

Това признание разтревожи Сторми.

— Не ми каза за това. Защо го премълча?

Свих рамене.

— Няма никакво значение. Това беше просто Елвис.

— Ако няма никакво значение — започна шефката ми, — защо го споменавах сега?

— За мен има значение — заяви Сторми. — Гладис умира на четиринайсети, а Елвис — на шестнайсети. На петнайсети — точно между тези две дати — този кучи син Робъртсън ще излезе да стреля по хората. *Утре.*

Тери се намръщи.

— Робъртсън?

— Човекът-гъба. Мъжът, заради когото взех колата ти — за да го открия.

— И откри ли го?

— Да. Живее в Кампс Енд.

— И?

— Шерифът и аз... по петите му сме.

— Този Робъртсън е като изрод от някой филм на ужасите, мутирал под влиянието на токсични отпадъци — каза Сторми на Тери. — Той ни подгони в „Сейнт Барт“ и когато му се изплъзнахме, се развилия из църквата.

Тери предложи на Сторми още бренди.

— Щял да започне да стреля по хората, така ли каза?

Сторми не си пада особено по алкохола, ала прие още една чашка.

— Натрапчивият сън на твоя готвач на аламинути най-накрая ще се сбъдне.

Сега Тери изглеждаше разтревожена.

— Мъртвите играчи на боулинг?

— Плюс още доста хора в киното — каза Сторми, след което гаврътна на един дъх съдържанието на чашката си.

— Тази работа има ли нещо общо със съня на Виола? — попита ме шефката ми.

— О, това е доста дълга история — рекох. — Стана бая късничко, а се чувствам като пребито псе.

— Да, има — каза Сторми.

— Трябва да се наспя — въздъхнах тежко. — Ще ти разкажа утре, Тери, щом всичко свърши.

Бутнах стола си назад и тъкмо щях да се изправя, когато Сторми ме сграбчи за китката и ме задържа на масата.

— А аз пък едва сега научавам, че самият Елвис Пресли е предупредил Оди, че ще умре утре.

— Нищо подобно — възразих аз. — Само ме потупа по рамото, а после, преди да излезе от колата, ме стисна за ръката.

— Стиснал те е за ръката? — попита моята приятелка с такъв тон, сякаш подобен жест можеше да се интерпретира единствено като израз на най-мрачна поличба.

— Голяма работа — свих рамене аз. — Просто хвана дясната ми китка с двете си ръце и я стисна два пъти...

— Два пъти!

— ... и отново ме погледна по онзи начин...

— Сякаш ти съчувства за нещо, а? — подхвърли Сторми.

Тери грабна шишето и предложи още бренди на приятелката ми.

Сложих длан над чашата ѝ.

— И двамата пихме достатъчно.

Тогава Сторми улови китката ми с две ръце, също както бе направил Елвис, и заговори бавно и отчетливо:

— Това, което е искал да ги каже, господин Голям мъжкар с медиумни способности, дето си въобразяваш, че си Батман, е, че майка му е умряла на четиринайсети август, той е умрял на шестнайсети август, а ти ще умреш на петнайсети — вие тримцата като един хеттрик на смъртта — ако не си *пазиш задника*.

— Не мисля, че е искал да ми каже това — поклатих глава аз.

— Моля? — присви очи годеницата ми. — Да не би да си мислиш, че ти се е *натискал*, а?

— Той вече не води любовен живот — вдигнах рамене аз. — Нали е мъртъв.

— Абсурд. — Тери поклати глава. — Елвис не е обратен.

— Никога не съм твърдял, че е — защитих се аз. — Сторми каза така.

— Залагам закусвалнята — заяви шефката ми — и лявата буза на задника си, че не е бил обратен.

Въздъгнах тежко.

— Това е най-шантавият разговор, който някога съм водил.

Обаче Тери явно не беше съгласна.

— Моля? Стотици пъти съм говорила с теб за *много* по-откачени неща.

— Аз също — подкрепи я приятелката ми. — Од Томас, ти просто си извор на шантави разговори.

— Направо гейзер — уточни Тери.

— Не аз, а животът *ми* — напомних им.

— Най-добре зарежи всичко — прояви загриженост шефката ми. — Нека Уайът Портър да се оправя с тази работа.

— *Смятам* да го оставя да направи точно това — заявих аз. — Все пак не съм полицай, а и не нося пистолет. Единственото, което мога да сторя, е да му дам някой друг съвет.

— И това не трябва да правиш — рече Сторми. — Стой настрана... само този път. И ела във Вегас с мен. Можем да заминем веднага.

Искаше ми се да ѝ доставя това удоволствие. Удоволствието за нея е и удоволствие за мен — в такива случаи птиците пеят по-сладко от обикновено, пчелите правят повече мед и целият свят ликува и се весели... или поне така изглежда от моята гледна точка.

Ала това, което *исках* да направя, и онова, което *трябваше* да направя, бяха две различни неща. Ето защо ѝ казах:

— Проблемът е в това, че аз съм определен да свърша тази работа и ако не го направя, ако избягам от проблема, той ще ме последва... по един или друг начин.

Вдигнах чашата си. Бях забравил, че е празна. Оставих я отново на масата.

— Когато имам точно определена мишена, моят парапсихически магнетизъм работи в две посоки. Мога да обикалям и да намеря този, когото трябва да открия... в този случай Робъртсън... или той ще бъде придърпан към мен, без значение дали го иска или не. Във втория случай имам по-малко контрол и е по-вероятно да бъда... ами, неприятно изненадан.

— Това е само предположение — каза Сторми.

— Нищо не мога да ти докажа, ала е вярно. Това е нещо, което знам и в червата си.

— Винаги съм смятала, че не разсъждаваш с главата си — отбеляза приятелката ми, а настоящата — и почти гневна — нотка бе изчезнала от тона ѝ, заменена от примирение и привързаност.

— Ако бях твоя майка — рече ми Тери, — хубавичко щях да ти издърпам ушите.

— Ако ти беше моя майка, изобщо нямаше да съм тук сега — заявих аз.

Това бяха двете най-важни за мен жени в целия свят; обичах всяка от тях по различен начин и ми беше адски трудно да откажа да постъпя така, както те искаха, макар и да знаех, че това е единственото правилно решение.

Пламъчетата на свещите озаряваха лицата им със златистото си сияние и двете ме наблюдаваха с една и съща загриженост, сякаш благодарение на женската си интуиция знаеха неща, които аз не можех да съзря дори и с помощта на шестото си чувство.

От уредбата гласът на Елвис напяваше „Самотна ли си тази нощ?“.

Погледнах часовника си.

— Вече сме петнайсети август.

Отново понечих да се изправа и този път Сторми не ме задържа, както бе направила преди — вместо това последва примера ми.

— Тери, май ще трябва да ме заместиш за първата смяна — обърнах се към домакинята ни, — или накарай Поук да дойде, ако няма нищо против.

— Нима не можеш да готвиш и същевременно да спасиш света?

— Не и ако искаш да не прегорят беконата. Съжалявам, че ти го казвам толкова късно.

Тя ни изпрати до вратата. Прегърна Сторми, после и мен. Перна ме лекичко по едното ухо и ми каза:

— Ако вдругиден не те заваря до тигана да обръщаш палачинките, ще те понижа до разливач на сода.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Според голямото електронно табло на „Банк ъф Америка“ температурата бе паднала до сравнително прохладните трийсет градуса след часа, в който метлите започват да летят.

Духаше слаб ветреца, който ту затихваше, ту се появяваше отново, сякаш механизмите на боговете на вятъра се бяха покрили с ръжда. Горещ и сух, ветреца се суетеше покрай фикусите, палмите и джакарандите^[1], шепнейки им съзаклятнически.

Улиците на Пико Мундо бяха тихи. Когато ветреца задържаше дъха си, можех да чуя цъкането на превключвателите в контролните кутии на светофарите, докато светлините на кръстовищата се сменяха от зелено към жълто и от жълто към червено.

Вървахме към апартамента на Сторми, целите нащрек — очаквахме всеки момент Боб Робъртсън да изскочи като човекче на пружинка я иззад някоя паркирана кола, я от някой тъмен вход.

Ала единствените признаци на движение, като изключим танца на целуваните от ветреца листа, бяха главоломните лупинги на прилепите, които гонеха рояк нощни пеперуди покрай сиянието на една улична лампа. Улисани в гонитбата, насекомите и преследвачите им се издигаха все по-нависоко — ако продължаваха в този дух, не след дълго щяха да отминат луната и дори съзвездията Касиопея.

Сторми живее на три преки от закусвалнята. Крачехме бързо, без да си говорим, сплели ръце.

Решението ми беше окончателно. Въпреки възраженията си приятелката ми съзнаваше не по-зле от мен, че нямам никакъв избор — просто трябваше да направя всичко, което мога, за да помогна на шерифа Портър да спре Робъртсън, преди касапницата, обсебила сънищата ми през последните три години, да се е случила в действителност.

Всичко, което можехме да си кажем по тази тема сега, щеше да бъде ненужно повторение на вече изречени неща. Освен това никой от

нас не се блазнеше от идеята да си бържим на улицата, сред мрака на застрашително приближаващата се зора.

Старата викторианска къща на два етажа бе разделена на четири апартамента. Сторми живее на приземния етаж вдясно.

Не очаквахме Робъртсън да ни дебне там. Въпреки че по някакъв начин той бе научил кой съм аз, от това не следваше, че би открил лесно къде живее Сторми.

Ако възнамеряваше да ме причака, най-вероятно щеше да го направи в апартамента ми над гаража на Розалия Санчес.

Благоразумието обаче ни караше да бъдем внимателни, докато пристъпяхме във фойето, а после и в апартамента. Вътре бе прохладно и ухаеше леко на праскови. Когато затворихме вратата, пустинята Мохаве остана далеч зад нас.

Приятелката ми разполагаше с три стаи, баня и кухня. След като запалихме осветлението, се насочихме директно към банята, където тя държеше своя 9-милиметров пистолет.

Сторми извади пълнителя, провери дали е зареден и го пхна обратно.

По принцип оръжията винаги са ми действали на нервите — без значение къде се намирам — ала не и когато са в ръцете на годеницата ми. Тя може да си седи, допряла пръст до бутона за взривяване на атомна бомба, а аз ще се чувствам в безопасност и даже ще си подремна.

Бързата проверка на прозорците разкри, че са затворени, както ги беше оставила.

Никакви чудовища не се криеха из килерите.

Докато приятелката ми си миеше зъбите и се преобличаше за лягане, се обадох в търговския център „Грийн Муун“ и изслушах записаното съобщение, което ме уведомяваше за услугите и цените. Отваряха в единнасет сутринта от четвъртък до неделя включително и в един следобед от понеделник до сряда.

Робъртсън можеше да влезе в залата за боулинг с мисълта за убийство най-рано в един следобед.

Двата мултиплекса с общо двацет зали привличаха зрители както от Пико Мундо, така и от околностите му. По телефона научих, че филмът, на който Виола възнамеряваше да заведе дъщерите си, се

прожектира в две от залите на единия мултиплекс. Запомних началния час на прожекциите — по-ранната беше от един и десет следобед.

После отметнах завивките, събух обувките си и се излегнах на тънкия чаршаф, очаквайки Сторми.

Тя бе украсила скромния си дом с евтини вещи от магазините на Армията на спасението, ала апартаментът ѝ не изглежда нито кичозно, нито бедняшки. Приятелката ми има изключителен талант за еkleктичен дизайн и е способна да съзρε магията в предмети, които другите хора смятат за стари, чудати или дори гротескни.

Лампиони с копринени абажури, украсени с ресни, столове в стил стикли с тумбести табуретки за крака, гравюри на Максфийлд Париш, пъстроцветни вази от панаирджийско стъкло и всевъзможни изящни джунджурийки — ярко опровержение на правилото, че миш-машът за нищо не става. Апартаментът на Сторми е най-приветливото и уютно жилище, в което съм влизал някога.

На това място времето сякаш е замръзнало.

Тук намирам покой и хармония. Забравям за грижите си и за всички проблеми, които имам с палачинките и полтъргайстите.

Тук съм в безопасност.

Тук знам съдбата си и съм доволен от нея.

Тук живее Сторми, а където живее тя, аз благоденствам.

Над леглото ѝ, сложена в рамка и зад стъкло, стои картичката от машината за предсказания: **СЪДБАТА ВИ Е ДА СТЕ ЗАЕДНО ЗАВИНАГИ.**

Преди четири години на главната алея на ежегодното провеждане панаир се мъдреше една безвкусна машинария, наречена Циганската мумия, която чакаше зад тъмния ъгъл на голямата шатра, пълна с необичайни игри и страховити атракции.

Съоръжението напомняше старомодна телефонна кабина и бе високо два метра и двайсет сантиметра. Горната му половина бе покрита със стъкло от трите страни.

В тази прозрачна част седеше дребничка женица, подобна на джудже и облечена като циганка. Цялата бе отрупана с лъскави дрънкулки, а на главата си носеше пъстроцветна забрадка. Възлестите ѝ, костеливи, съсухрени ръце почиваха на бедрата ѝ, а зеленото на ноктите ѝ приличаше не толкова на лак, колкото на плесен.

Гравираната плочка в краката ѝ твърдеше, че това е мумифицираният труп на циганка джудже. Благодарение на точните ѝ прогнози и предсказания славата ѝ плъзнала нашир и надлъж из Европа още през осемнайсети век.

Осеяната с петна кожа на лицето ѝ бе опъната като пергамент върху черепа ѝ. Клепачите ѝ бяха защити с черен конец, също както и устните ѝ.

Най-вероятно това не се дължеше на изкуството на Смъртта в полето на плътта, а на сръчността на някой художник, който добре е знаел как се борави с гипс, хартия и латекс.

Когато със Сторми се озовахме пред Циганската мумия, една друга двойка пусна двацента и пет цента в прореза. Жената се наведе към кръглата решетка в стъклото и зададе на висок глас въпроса си:

— Циганска мумия, кажи ни дали с Джони ще се радваме на дълъг и щастлив семеен живот?

Мъжът — очевидно Джони — натисна бутона с надпис „ОТГОВОР“ и една картичка се плъзна в медния улей. Той я взе и я прочете на глас:

— „Студеният вятър бушува, а всяка нощ сякаш продължава хиляда години.“

Нито Джони, нито неговата кандидат-съпруга сметнаха това за отговор на въпроса им, ето защо опитаха отново. На втората картичка пишеше: „Глупакът скача от скалата, ала езерото под него е замръзнало“.

Жената, убедена, че Циганската мумия не е чула добре въпроса ѝ, реши да го повтори:

— Дали с Джони ще се радваме на дълъг и щастлив семеен живот?

Ето какво бе написано на третата картичка: „Градината от болни дървета ражда отровни плодове“.

И на четвъртата: „Камъкът не може да засити гладния, нито пък пясъкът може да утоли жаждата на жадния“.

Обзета от безумно упорство, двойката пусна още четири монети по двацента и пет цента в съоръжението, търсейки изплъзващия се отговор. На петата картичка се скараха, а когато Джони започна да чете номер осем, студеният вятър, предсказан от първата картичка, вече духаше като хала помежду им.

След като Джони и неговата любима си тръгнаха, ние със Сторми решихме да изпробваме и нашия късмет с Циганската мумия. Една-единствена монетка ни донесе уверението, че ни е писано да бъдем заедно.

Когато приятелката ми разказва тази история, твърди, че след като ни дало онова, за което копнееше другата двойка, мумифицираното джудже намигнало.

Аз не видях подобно нещо. Не разбирам как едно зашито око може да изпълни такъв номер, без да скъса поне един шев. Въпреки това образът на намигащата мумия е изключително ярък в съзнанието ми.

Сега, докато чаках под сложената в остъклена рамка картичка, Сторми се приближи до леглото. Носеше обикновени бели памучни гащички и тениска от „Спондж Боб“.

Всички модели от каталога на „Виктория Сикрет“, с оскъдните си бикини и прозрачни сутиени, притежават само част от сексапила на Сторми, когато е облечена с ученически пликчета и най-обикновена тениска.

Тя легна на една страна и се сгуши до мен, отпусайки глава върху гърдите ми, за да чуе биенето на сърцето ми. Често обича да прави така, докато заспи. Аз съм лодкарят, на когото се доверява да я откара в царството на сънищата.

Известно време и двамата лежим безмълвни, след което тя ми казва:

— Ако ме искаш... вече съм готова.

Не съм светец. Използвал съм шофьорската си книжка, за да прониквам в домове, където не съм бил поканен. Отвръщам на насилието с насилие и никога не подавам другата си буза. Имал съм достатъчно нечисти помисли, за да унищожа целия озонов слой. Често съм говорил лоши неща за майка си.

Ала когато Сторми ми се предложи, си помислих за онова осиротяло момиченце, което светът познаваше като Бронуен — съвсем самичко и уплашено, само на седем години — осиновено и приютено на сигурно място, само за да разбере, че новият ѝ татко иска не дъщеря, а сексиграчка. Веднага си представих объркването, страха, унижението и срама ѝ.

Помислих си и за Пени Калисто, и за раковината, която ми даде. От лъскавото розово гърло на тази черупка бе дошъл гласът на чудовището, ръмжащо на езика на обезумялата похот.

Въпреки че не смесвах чистата си страст с извратените желания и брутален егоизъм на Харло Ландерсън, не можех да изтрия от паметта си тежкото му дишане и животинското грухтене.

— Остава съвсем малко до събота — казах на Сторми. — Ти ме научи да ценя красотата на очакването.

— Ами ако тази събота никога не настъпи?

— Ще имаме тази събота и хиляди други — уверих я аз.

— Имам нужда от теб — рече тя.

— Това нещо ново ли е?

— За бога, не.

— Нито пък за мен.

Прегърнах я. Тя отново се заслуша в сърцето ми. Косите ѝ падаха като гарванови пера върху лицето ми и почувствах как духът ми изведнъж се извисява.

Съвсем скоро тя вече шепнеше на някого, радостна, че го вижда в съня си. Лодкарят бе свършил работата си и Сторми се рееше на крилете на сънищата.

Измъкнах се от леглото, без да я събудя, завих я с чаршафа и тънкото одеяло през раменете и включих нощната ѝ лампа на най-ниската степен. Годеницата ми не обича да се буди на тъмно.

След като намъкнах обувките си, я целунах по челото и си тръгнах с 9-милиметровия пистолет, който лежеше на нощното шкафче.

Запалих лампите из целия апартамент, след което излязох във фойето на сградата и заключих вратата с ключа, който тя ми беше дала.

На входната врата на къщата има овално матирано стъкло. През него предната веранда изглеждаше замъглена и деформирана.

Приблжих се до дебелия полупрозрачна повърхност, за да видя по-ясно. Полицейски микробус без опознавателните знаци на силите на реда беше паркиран до бордюра на улицата.

Пазителите на закона в Пико Мундо рядко провеждат операции под прикритие, пък и разполагат само с две цивилни возила.

Обикновеният гражданин не би разпознал тези превозни средства. Заради помощта, която съм оказвал на шерифа в много случаи, често съм се возил в тях и познавам добре и двете.

Сред особеностите на белия микробус най-важна е неголямата антена за къси вълни, която стърчи от задната част на покрива му.

Не бях молил Уайът Портър да осигури полицейска закрила за Сторми; тя щеше да се ядоса заради явния подтекст, че не може да се грижи сама за себе си. Все пак приятелката ми имаше пистолет, сертификат за изкаран курс по самоотбрана... и гордост.

Опасността за нея — ако изобщо я застрашаваше нещо — зависеше единствено от това, дали съм при нея или не. Боб Робъртсън имаше вземане-даване само с мен.

В следващия момент нишката на логиката ме отведе до мисълта, че шериф Портър навярно осигуряваше закрила не за Сторми, а за мен.

Ала най-вероятно това не беше закрила, а наблюдение. Робъртсън ме бе проследил до къщата на Малкия Ози, след което отново ме беше открил в „Сейнт Барт“. Началникът на полицията навярно ме наглеждаше с надеждата, че Робъртсън отново ще надуши следите ми, за да може да го арестува за вандалщината в църквата.

Разбрах намеренията му, ала хич не ми харесваше да бъда използван като примамка, без предварително да ме попитат учтиво дали случайно имам нещо против да ми забият една кука отзад.

Освен това, понесъл отговорността на свръхестествената си дарба, понякога прибягвам до действия, на които полицията не гледа с добро око. Шерифът знаеше много добре това. Ако реагирах по типичния си импулсивен маниер, както бях подложен на полицейско наблюдение и защита, щях да затрудня сериозно Уайът Портър.

Вместо да изляза от главния вход, прекосих фойето и напуснах сградата през задната врата. Малък, осветен от сребристото сияние на луната двор водеше до гаража, събиращ четири коли, а до него имаше порта, която извеждаше на улицата.

Навярно полицаят в микробуса си мислеше, че наблюдава мен, ала без да го знае, пазеше Сторми. Така тя не можеше да ми се ядоса, тъй като не бях искал полицейска закрила за нея.

Бях изморен, но още не бях готов да си легна. Въпреки това поех към къщи.

Навярно Робъртсън ме чакаше и щеше да се опита да ме убие. Може би щях да оживея, да го надвия, да извикам шерифа и така да сложа край на всичко това.

Горещо се надявах на яростна схватка със задоволителен за мен изход.

[1] Дървесен вид от Бразилия с тъмна кора, нашарена от черни ивици. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Пустинята Мохаве бе спряла да диша. Мъртвите ѝ дробове вече не отделяха слабичкия ветреца, който ни съпътстваше със Сторми по пътя към апартамента ѝ.

По улички и алеи, по пътечката, разполовяваща някакъв запустял парцел, през една отходна тръба, пресъхнала от месеци, аз бързо вървах към къщи.

Бодаците бяха навсякъде.

Зърнах ги отдалеч — бяха една дузина или повече и се движеха дяволски бързо. Когато преминаваха през разни тъмни места, се виждаше само мигновено раздвижване на сенките, ала уличните лампи веднага разкриваха онова, което представляваха. Гъвковите им движения и застрашителната им стойка ме караха да си мисля за пантери, преследващи плячката си.

Двуетажната къща в стил осемнайсети век на Хемптън Уей беше като магнит за тях. Веднага се прехвърлих от другата страна на тротоара. Докато минавах пред постройката, забелязах двайтсет-трийсет мастиленочерни силуета — някои тъкмо пристигаха, а други напускаха къщата през цепнатините в рамките на прозорците и пролуките между вратите и касите.

На светлината от лампата на предната веранда един от тях се гърчеше и извиваше неистово, сякаш бе изпаднал в пристъп на безумие. После изведнъж се шумгна през ключалката на предната врата.

Други двама, напускащи къщата, се измъкнаха през комина на покрива, след което се спуснаха по стената с ловкостта на огромни паяци и излязоха на моравата отпред.

Тук живееше семейство Такуда — Кен, Микали и трите им деца. Всички прозорци бяха тъмни. Обитателите на дома спяха, без да подозират, че цяла глутница злонамерени духове, по-безшумни от хлебарки, са пропълзели в стаите им и ги наблюдават в съня им.

Можех само да предположа, че някой от семейство Такуда — или всичките — щеше да умре през този ден, и то в някакъв ужасен инцидент, след като толкова много бодаци се бяха стълпили тук.

Опитът ме бе научил, че тези духове често се събират, предвкушвайки някакъв предстоящ кошмар, какъвто беше случаят със старческия дом „Буена Виста“ преди земетресението. Сега обаче не вярвах, че семейство Такуда ще издъхнат в дома си, както и не очаквах, че Виола и дъщерите ѝ ще умрат в живописната ѝ къщичка.

Този път духовете не бяха съсредоточени на едно място. Бяха се разпръснали из целия град и от поведението им заключих, че посещават потенциалните жертви, преди да се скупчат на мястото, където ще се разиграе кръвопролитие. Нещо като предварително шоу.

Забързано се отдалечих от къщата на Такуда, без да се обръщам назад; и най-незначителната проява на любопитство от моя страна щеше да ги наведе на мисълта, че мога да ги виждам.

На Юкалитъс Уей други бодаци бяха обкръжили дома на Морис и Рейчъл Мелман.

Откакто Морис се пенсионира, след като дълги години бе директор на училищния инспекторат в Пико Мундо, той престана да се съпротивлява на биологичния си часовник и най-накрая се подчини на обстоятелството, че е нощна птица по природа. Той прекарваше тези тихи часове, занимавайки се с различните си хобита и интереси. Съпругата му Рейчъл спеше на горния етаж и всички стаи бяха тъмни, с изключение на прозорците на кабинета му.

Тъмните форми на духовете се виждаха покрай всички прозорци на приземния етаж. Изправените им силуети с изгърбени рамене непрекъснато сновяха около къщата, сякаш мирисът на предстоящата смърт бе пробудил у тях някаква хищна, неистова възбуда.

Необичайно високата степен на безшумната им активност определяше поведението им още откакто ги бях видял преди по-малко от двацет и четири часа. Зловещият им екстаз разпалваше лошите ми предчувствия.

По едно време дори вдигнах поглед към небето, очаквайки да ги зърна и между звездите. За щастие обаче луната не бе засенчена от призрачни криле и звездите блестяха необезпокоявани от Андромеда до Вулпекула.

Тъй като не притежават физическа маса, бодаците не би трябвало да се подчиняват на законите на гравитацията. Въпреки това обаче никога не ги бях виждал да летят. Макар и свръхестествени същества, те сякаш са обвързани от редица — но не и от всички — закони на физиката.

Когато стигнах до Мериголд Лейн, въздъхнах облекчено, че на улицата, където живеех, нямаше и следа от тези противни съдания.

Отминах мястото, където бях спрял Харло Ландерсън в неговия понтиак файърбърд 400. Колко лесно бе започнал денят ми...

След като убиецът й вече бе известен и задържан от полицията (което означаваше, че едва ли щеше да има възможността да посегне на други момичета), Пени Калисто се бе помирила с този свят и бе продължила нататък. Този успех ми даваше увереността, че мога да предотвратя или поне да намаля надвисналата кървава баня, привлякла десетки бодаци в нашия град.

Никакви лампи не светеха в дома на Розалия Санчес. Тя винаги си ляга рано, защото става още преди разсъмване, нетърпелива да види зората.

Реших да не минавам по алеята. Вместо това прекосих страничната ливада, притичвайки от дъб на дъб, отворил очите си на четири.

Когато се уверих, че нито Робъртсън, нито някой друг се е спотаил в двора, заобиколих гаража, където налетях на някакъв блажено заспал заек — животинчето така се стресна, че се шмугна покрай мен с бързината на куршум.

Започнах бавно да изкачвам външните стълби към апартамента си, като не изпусках от поглед прозорците над мен, нащрек и за най-незабележимото потрепване на щорите.

Ключът ми изщрака тихичко в механизма на бравата и аз отворих вратата.

Когато включих осветлението, първото нещо, което видях, беше оръжието. Пистолет.

При положение че шерифът Портър ми е приятел, а Сторми — моя годеница, щях да знам разликата между пистолет и револвер дори и ако майка ми бе пропуснала да ме образова по отношение на тънкостите около огнестрелните оръжия.

Пистолетът не просто бе изпуснат на пода — той сякаш бе оставен там с прецизността на бижутер, който полага диамантена огърлица върху подложката от черно кадифе. Оръжието бе поставено така, че светлината на лампата да подчертава изящно контурите му, придавайки му почти еротичен колорит. Който и да го беше оставил, без съмнение се надяваше, че аз няма да устоя на изкушението и ще го вдигна на секундата.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мебелите ми втора ръка (твърде изподраскани и разнебитени, за да покрият стандарта на магазините, откъдето пазаруваше Сторми), книгите ми с меки корици, грижливо подредени върху дървени полици, подпрени на тухли, рамкираните ми плакати на Квзимодо (в изпълнението на Чарлс Лафтън), Хамлет (в изпълнението на Мел Гибсън) и Извънземното от едноименния филм (трима измислени герои, с които се идентифицирах по различни причини), картоненият Елвис, който вечно се усмихваше...

От прага, където стоях, всичко изглеждаше както го бях оставил, когато тръгнах за работа вторник сутринта.

Вратата бе заключена и не показваше следи от влизане с взлом. Докато обикалях около сградата, не бях забелязал някой от прозорците да е счупен.

Сега се разкъсвах между желанието да оставя вратата отворена, за да си осигуря светкавична възможност за бягство, и да я заключа, за да попреча на някого да се промъкне зад гърба ми. След мъчителни колебания, които сякаш продължиха цяла вечност, тихичко затворих вратата и дръпнах резето.

С изключение на епизодичното чуруликане на някаква нощна птица, което достигаше до ушите ми през двата прозореца със спуснати щори (бях ги оставил отворени за проветряване), тишината бе толкова дълбока, че капката вода, която се откъсна от чешмата в кухненския бокс, издаде такова звучно „пльонк“, че щеше да спуга тъпанчетата ми.

Съзнавайки, че от мен се искаше да вдигна пистолета, аз не се поддадох на изкушението и прекрачих оръжието.

Един от плюсовете на това да живееш в гарсонiera — освен че креслото ти е на крачка от леглото, а леглото — на една ръка разстояние от хладилника — е, че търсенето на евентуален неканен гост отнема по-малко от минута. Кръвното ти налягане просто няма време да се повиши до такава степен, че да предизвика инфаркт или

инсулт, когато единственото, което трябва да направиш, е да надзърнеш зад канапето или в килера, за да елиминираш всички възможни скривалища.

Оставаше ми да погледна само в банята.

Вратата бе затворена. Когато излязох, не беше.

След като взимам душ, винаги я оставям отворена, защото банята има само едно мъничко прозорче, голямо колкото амбразура, а вентилаторът вдига шум като някой побъркан хевиметъл барабанист, като за сметка на това изобщо не проветрява помещението. Ако не оставя вратата отворена, съвсем скоро банята ще бъде окупирана от агресивна мутирала плесен с кръвожадни наклонности и вкус към човешка плът, а аз ще трябва да се къпя в кухненската мивка.

Откопчах клетъчния телефон от колана си и се замислих дали да не се обадя в полицията и да съобщя за незаконно проникване в дома ми.

Ако полицаите пристигнеха и не откриеха никого в банята, щях да изглеждам глупаво. Хрумнаха ми и сценарии, в които можеше да се окажа в доста по-лоша ситуация от това само да изглеждам глупаво.

Отново погледнах към пистолета на пода. В случай че някой го бе оставил там нарочно — за да го вдигна — *за какъв дявол този някой искаше да го взема?*

Оставих телефона на масичката за закуски, пристъпих към едната страна на вратата на банята и се заслушах внимателно. Единствените звуци бяха периодичното чуруликане на нощната птица и — след дълга пауза — повторното „пльонк“ на друга водна капка в кухненския умивалник.

Дръжката се завъртя без затруднения. Вратата се отвори навътре.

Някой бе оставил лампата включена.

Не обичам да хабя електричеството. Може да струва само центове, ала един готвач на аламинути, който се надява да се ожени, не може да си позволи да оставя лампите включени и музиката пусната, за да забавлява паяците и духовете, които могат да посетят жилището му в негово отсъствие.

С широко отворената си врата малката баня не предоставяше никакви скривалища за потенциалния натрапник, с изключение на ваната, скрита зад завеската на душа.

Винаги дърпам завеската, след като си взема душ, защото ако я оставя сбутана в единия край на релсата, няма да може да изсъхне добре в това непроветриво пространство. А плесените само това и чакат — да се настанят във влажните ѝ гънки.

След като съм излязъл във вторник сутринта, някой е дръпнал завеската настрани. Този човек — или някой друг — сега лежеше по корем във ваната.

Или беше паднал вътре, или бе хвърлен там, след като е умрял. Някой жив човек не може да лежи в такава неудобна поза, с лице, притиснато към отходния канал, и дясна ръка, изкривена зад гърба под ъгъл, който предполагаше изкълчено рамо или дори скъсани ставни връзки.

Пръстите на бледата ръка бяха сгърчени като ноктите на хищна птица. Бяха абсолютно неподвижни.

Върху далечния ръб на ваната се виждаше кърваво петно, засъхнало върху порцелана.

Когато кръвта е пролята в голямо количество, човек може да я помирише. Ако това е станало наскоро, миризмата ѝ не е противна, а фина, остра и ужасяваща. От мястото, където стоях, ноздрите ми не долавяха нищо такова.

Блестящата капчица течен сапун върху една от плочките на умивалника и пяната около канала свидетелстваха, че убиецът си е измил ръцете, след като си е свършил работата. Навярно е искал да премахне петната от кръв или пък да се отърве от издайническите барутни следи, уличаващи го в престъплението.

След като се е подсушил, е подхвърлил кърпата за ръце във ваната. Сега тя покриваше задната част от главата на жертвата.

Несъзнателно направих крачка назад и излязох от банята, минавайки от другата страна на отворената врата.

Сърцето ми държеше доста неподходящ ритъм за ефирната мелодия на нощната птица.

За пореден път погледнах към пистолета на килима. Инстинктивното ми нежелание да го докосна се бе оказало разумен ход, въпреки че все още не проумявах значението на онова, което се беше случило тук.

Клетъчният ми телефон лежеше на масичката за закуски, а стационарният беше на стената над нощното шкафче до леглото ми.

Прехвърлих в съзнанието си хората, на които можех да се обадя, и тези, на които трябваше да се обадя. Нито една от възможностите не ми харесваше.

За да получа по-добра представа за ситуацията, трябваше да видя лицето на мъртвеца.

Върнах се в банята и се надвесих над ваната. Като гледах да не докосвам сгърчените, зловещо изкривени пръсти, сграбчих трупа за дрехата му и след известно усилие успях да го завъртя на една страна, а после и по гръб.

Кърпата се свлече от лицето му.

Все още воднистосиви, ала лишени от характерния за тях израз на зловеща веселост, очите на Боб Робъртсън най-накрая изглеждаха фокусирани. Взорът им бе вперен нейде в далечината, сякаш в последния миг от съществуването си Човекът-гъба бе зърнал нещо далеч по-страховито и стряскащо от лицето на убиеца си.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

За един кратък миг имах усещането, че Човекът-гъба ще примигне, след което ще ме сграбчи и ще ме завлече във ваната заедно със себе си, за да ме разкъса със зъбите си, които му бяха служили толкова добре по време на кулинарната му оргия в закусвалнята на Тери.

Неочакваната му смърт изведнъж ме оставяше без заподозряно чудовище, поставяше под въпрос плановете ми и ме караше да се усъмня в правотата на намеренията си. Бях предположил, че Боб Робъртсън е маниакалният убиец, застрелял хората в натрапчивия ми сън, а не просто някаква си жертва. При положение че Човекът-гъба беше мъртъв, в този лабиринт за мен вече нямаше Минотавър, който да открия и унищожа.

Бе прострелян веднъж в гърдите от такова близко разстояние, че дулото на пистолета сигурно е било притиснато до тялото му. На ризата му се виждаше сиво-кафявият пръстен от изстрела.

Сърцето бе спряло мигновено и поради тази причина съвсем малко кръв бе изтекла от убития. Отново излязох от банята.

Понечих да затръшна вратата, когато внезапно бях осенен от предчувствието, че въпреки разкъсаното си сърце в този момент Робъртсън се изправя тихичко във ваната и замръзва неподвижно, за да ме изненада, когато се върна.

Той беше мъртъв и аз много добре знаех, че е мъртъв, ала въпреки това подобни ирационални страхове сякаш стягаха на възел нервите ми.

Ето защо оставих вратата на банята отворена, пристъпих в кухненския бокс и измих ръцете си на чешмата. След като ги подсуших с хартиени кърпи, ми се прииска отново да ги измия.

Макар че бях докосвал само дрехите на Робъртсън, имах чувството, че дланите ми миришат на смърт.

Пресегнах се към слушалката на домашния си телефон и за малко да я изтърва на земята. Ръцете ми трепереха.

Заслушах се в сигнала „свободно“.

Знаех номера на Уайът Портър. Нямахше нужда да го търся в указателя.

В крайна сметка върнах слушалката обратно на мястото ѝ, без да набера и една-единствена цифра.

Обстоятелствата бяха променили добрите ми отношения с шерифа. Един мъртвец очакваше да бъде открит в апартамента ми. Оръжието, което бе причинило смъртта му, също се намираше тук.

По-рано му бях разказал за срещата си с убития в „Сейнт Бартолому“. Шерифът знаеше, че бях проникнал незаконно в дома на Робъртсън вторник следобед, давайки му по този начин повод да се изправи срещу мен.

Ако пистолетът бе собственост на Човека-гъба, полицаите вероятно щяха да предположат, че той е дошъл тук, за да узнае какво съм правил у тях и навярно да ме заплаши. Те ще сметнат, че сме се скарали, че караницата е прераснала в схватка и че накрая съм го застрелял със собственото му оръжие при самоотбрана.

Няма да ме обвинят в убийство — било то предумишлено или не. Най-вероятно дори нямаше и да ме задържат в участъка, за да ме разпитат.

Ала ако пистолетът не беше на Робъртсън, щях сериозно да загазя.

Уайът Портър ме познаваше прекалено добре, за да повярва, че съм способен на хладнокръвно убийство, когато животът ми не е подложен на непосредствена заплаха. Като шериф той определяше политиката на полицейското управление и вземаше важни процедурни решения, но не бе единственото ченге в ръководството. Останалите можеха да не ме обявят толкова бързо за невинен при тези подозрителни обстоятелства и ако не за друго, то поне за пред хората, шериф Портър щеше да ме пъкне в някоя килия за ден-два, докато успее да разреши случая в моя полза.

В затвора щях да бъда на сигурно място, каквото и нещастие да сполетеше Пико Мундо, ала нямаше да мога да използвам дарбата си, за да предотвратя трагедията. Нямахше да мога да придружа Виола Пийбоди и дъщерите ѝ от дома им до къщата на сестра ѝ, където щяха да бъдат в безопасност. Нямахше как да накарам и семейство Такуда да променят плановете си, които имаха за сряда.

Надявах се да проследя бодаците до мястото на кръвопролитие то преди сряда следобед, когато щеше да се случи непоправимото. Тези злонамерени призраци щяха да се съберат там преди кървавата баня и аз се надявах да разполагам с достатъчно време, за да променя съдбите на всички онези, несъзнателно поели към предстоящата си смърт на това все още неизвестно място.

Одисей едва ли би намерил обратния път до Итака, ако беше окован във вериги.

Включвам тази литературна препратка, защото знам, че Малкият Ози ще бъде възхитен от дързостта ми да се сравнявам с този велик герой от Троянската война.

— Направи разказа си по-светъл, отколкото си мислиш, че трябва да е, по-светъл, отколкото си мислиш, че можеш да го направиш — инструктира ме той, преди да започна да пиша, — защото няма да откриеш истината за живота в болката, а само в надеждата.

Обещанието ми да спазя съвета му става все по-трудно за изпълнение, докато историята ми се движи неумолимо към часа на кръвопролитие то. Светлината се отдръпва от мен, а мракът се съгъстява. За да угодя на огромната си шестопръста муза, трябва от време на време да се осланям на трикове като този с Одисей.

След като реших, че при новосъздалите се обстоятелства не мога да се обърна за помощ към шериф Портър, изключих всички лампи в гарсоньерата си, с изключение на тази в банята. Не можех да понеса мисълта да бъда съвсем сам на тъмно с трупа, понеже усещах, че дори и да е мъртъв, Човекът-гъба още не ми е разкрил всичките си карти.

Обърнах гръб на банята и пристъпих към входната врата. Ориентирах се с лекота из пълната с всевъзможни боклуци стая, сякаш бях роден сляп и ме бяха отгледали в този апартамент. Когато се приближих до единия от прозорците, завъртях лостчето, за да разтворя леко щорите марка „Леволор“.

Вдясно от мен веднага изникнаха стълбите към гарсоньерата ми, нарязани на лентички от прорезите между щорите. Никой не се изкачваше към жилището ми.

Точно отпред се простираше улицата, ала високите дъбове ми пречеа да я огледам добре. Въпреки това през клоните се виждаше достатъчно от Мериголд Лейн, за да се уверя, че нито едно

подозрително превозно средство не е паркирало там след прибирането ми.

По всичко личеше, че никой не ме следи, ала бях сигурен, че онзи, който бе убил Боб Робъртсън, ще се завърне. Когато разбереше, че съм се прибрал и съм открил трупа, щеше да се опита да застреля и мен, нагласявайки нещата така, че двойното убийство да изглежда като убийство и самоубийство... или пък щеше да се обади анонимно в полицията, за да ме натика в затвора — нещо, което бях длъжен да избегна на всяка цена.

Мога да разпозная един капан още щом го зърна.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След като спуснах щорите, без да светвам лампите, се приближих до бюрото, което се намираше близо до леглото. В тази стая всичко можеше да бъде открито край бюрото — включително и канапето, и микровълновата фурна.

В горното чекмедже държах единствения си комплект резервни чаршафи. Открих го под сгънатите калъфки за възглавници.

Макар че ситуацията изискваше от мен да пожертвам хубавото си спално бельо, ми беше много трудно да се разделя с този чаршаф. Първокачественият памук никак не е евтин, а аз съм алергичен към много от синтетичните тъкани, които се използват напоследък.

Отидох в банята и разстлах чаршафа на пода.

След като беше мъртъв — и следователно безразличен към моите проблеми — от Робъртсън едва ли можеше да се очаква да улесни работата ми; доста се изненадах обаче, когато той се възпротиви на опитите ми да го измъкна от ваната. Това не беше активното противодействие на съзнателното противопоставяне, а пасивната съпротива на вкочаненото тяло.

Човекът-гъба бе станал по-вдървен и труден за пренасяне от купчина дъски, заковани една за друга под произволни ъгли от някой откачен дърводелец.

Неохотно сложих длан на лицето му. Беше по-студен, отколкото очаквах.

Навярно трябваше да премисля събитията от предишната вечер. Изглежда, бях направил някои заключения, които се бяха оказали погрешни.

За да науча истината, се налагаше да разгледам по-внимателно трупа му. Той лежеше по корем, когато го открих, ето защо реших да разкопчая ризата му, преди да го измъкна от ваната.

Както и очаквах, тази задача ме изпълни с отвращение и погнуса, ала онова, за което не бях подготвен, беше противното чувство на интимност, което едва не ме накара да повърна.

Пръстите ми бяха влажни от потта и хлъзгавите копчета, имитиращи перли, все ми се изплъзваха.

Погледнах към лицето на Робъртсън; бях сигурен, че взорът му вече не съзерцава неведомите мистерии на отвъдното, а е вперен в треперещите ми ръце. Естествено, изражението му на потрес и ужас ни най-малко не се беше променило и той продължаваше да се взира в някаква неизвестна точка отвъд булото, разделящо нашия свят от следващия.

Устните му бяха полуразтворени, сякаш с последния си дъх бе поздравил Смъртта или пък бе отправил някаква неизвестна молба към нея.

Видът на физиономията му изобщо не ми се отразяваше добре. Когато отместих поглед, си представих, че очите му веднага насочват вниманието си към упоритите копчета. Ако бях почувствал някакъв зловонен дъх под носа си, навярно щях да изкрещя, ала едва ли щях да бъда особено изненадан.

Никога досега не се бях страхувал толкова от някакъв си мъртвец. Все пак по-голямата част от неживите, с които си имах работа, бяха привидения и поради тази причина интимните ми отношения с биологичния аспект на смъртта ми бяха спестени.

В конкретния случай ме притесняваха не толкова миризмата и гледката на началния стадий на разложение, колкото физическите странности на мъртвеца и наподобяващото му гъба тяло, както и необичайният му интерес към мъченията, бруталните убийства, разчленяванията, обезглавяванията и канибализма.

Справих се с последното копче и разтворих ризата му.

Той не носеше потник и това ми позволи веднага да забележа уголемяващата се синина. След смъртта кръвта се оттича в най-ниските части на тялото, карайки ги да изглеждат като премазани от жесток побой. Точно това се беше случило с отпуснатия гръден кош на Човека-гъба и разлятото му шкембе — повърхността им бе осеяна с грозни тъмни петна.

Студенината на кожата му, мъртвешкото вкочаняване и уголемяващите се синини предполагаха, че той не беше умрял през последния час или два, а много по-рано. Топлият ми апартамент със сигурност бе ускорил процеса, но не и до такава степен.

Хрумна ми, че когато Робъртсън ми бе показал среден пръст в гробището на „Сейнт Барт“, докато го гледах от камбанарията, той вече не е бил жив човек, а привидение.

Опитах се да си спомня дали Сторми го беше видяла. Точно тогава тя се бе навела, за да събере сиренето и бисквитките от кошницата за пикник. Неволно я бях блъснал, разпилявайки ги по пътеката...

Не. Тя не бе забелязала Робъртсън. Когато се изправи и се надвеси през парапета, за да разгледа църковния двор, Човекът-гъба вече беше изчезнал.

По-късно, когато отворих вратата на църквата и за малко не се блъснах в Робъртсън, който изкачваше стълбите, годеницата ми се намираше зад мен. Веднага затръшнах портата и бързо изведох Сторми от преддверието, като прекосихме кораба на черквата и се насочихме към предната ѝ част.

Преди да отидем в „Сейнт Барт“, бях виждал Робъртсън два пъти край дома на Малкия Ози в „Джак Флатс“. Първия път той стоеше на тротоара пред къщата, а втория — в задния двор.

В нито един от тези случаи Ози не беше пряк свидетел, за да потвърди дали този посетител е реален, жив човек.

От висотата на местоположението си (перваза на прозореца) Страшният Честър бе забелязал мъжа пред оградата и бе реагирал остро на присъствието му. Това обаче не означаваше, че Човекът-гъба е бил от плът и кръв.

Много пъти съм ставал свидетел на това как кучета и котки реагират на близостта на духовете — въпреки че не виждат бодаците. Обикновено те приемат доста спокойно привиденията.

Враждебното отношение на Страшния Честър вероятно бе плод не толкова на обстоятелството, че Човекът-гъба беше призрак, колкото на зловещата му аура, която се излъчваше от него както приживе, така и след смъртта му.

Фактите говореха, че последния път, когато бях видял Робъртсън жив, е бил моментът, в който излезе от къщата си в Кампс Енд, малко преди да проникна вътре и да открия черната стая.

От този момент нататък Човекът-гъба ме преследваше и беше очевидно, че ми бе доста ядосан. Сякаш ме обвиняваше за смъртта си.

Макар че бе убит в моята гарсонiera, Робъртсън трябваше да знае, че не аз бях дръпнал спуська. Убиецът го бе застрелял от упор, което означаваше, че той със сигурност го е видял.

Що се отнася до това, какво са правили той и ексекюторът му в моя апартамент, нямах и най-бегла представа. Нуждаех се от повече време и по-спокойни обстоятелства, за да помисля.

Може би очаквате, че вбесеният му дух е бродил из банята и кухненския ми бокс, чакайки ме да се прибера вкъщи, изгарящ от нетърпение да ме заплаши, както бе направил в църквата. Грешите — не забравяйте, че тези измъчени души сноват из нашия свят, тъй като не могат да се примирят със смъртта си.

Според скромния ми опит последното, което *искат* те, е да се размотават покрай мъртвите си тела. Нищо не може да ви убеди по-силно в смъртта ви от гледката на вашия разлагащ се труп.

В присъствието на собствената им безжизнена плът духовете усещат още по-силно нуждата да напуснат този свят и да се отправят към следващия — принуда, на която иначе се опитват да устоят. Ето защо не беше изключено Робъртсън да посети лобното си място, ала едва след като трупа му е преместен и всички кървави петънца са изчистени.

Това ме устройваше идеално. Нямах никакво желание да се сблъскам и с шума, съпровождат посещение на вбесено привидение.

Вандализмът в ризницата на „Сейнт Бартоломю“ не беше дело на жив човек. Опустошението бе извършено от злонамерен и разгневен дух, разбеснял се като вкиснат полтъргайт.

В миналото бях изгубил стереоуредба, лампа, електронен радиочасовник, хубаво бар столче и няколко чинии заради ядосан призрак. Един готвач на аламинути не може да си позволи да се държи враждебно с такива същества.

Това е една от причините мебелите ми да са такива. Колкото по-малко имам, толкова по-малко мога да изгубя.

Както и да е, докато съзерцавах отпуснатия гръден кош на Робъртсън и разлятото му шкембе, направих тези заключения и се опитах да закопчаю ризата му, без да гледам към входната рана от куршума. Подобни гледки не са сред любимите ми.

Дупката в отпуснатите му, сивосинкави гърди беше малка, влажна и нацърбена. В нея имаше нещо особено, което не осъзнах веднага и върху което нямах никакво желание да разсъждавам по-задълбочено.

Отвращението, което лазеше по стените на стомаха ми, започна да пълзи все по-бързо, докато не се почувствах отново на четири години, когато боледувах от тежък грип и имах чувството, че ще умра от него.

Ала само като си помислих колко неща трябваше да свърша, без да пресъздавам онова историческо последно повръщане на Елвис, веднага се мобилизирах. Стиснах зъби, стегнах стомаха си и бодро закопчах и последните копчета от ризата на мъртвеца.

Въпреки че със сигурност знам за мъртъвците повече от съгражданите си, аз не съм специалист по съдебна медицина, поради което не можех да определя с точност часа, в който Робъртсън е умрял.

Гласът на логиката ми нашепваше, че това се е случило между пет и половина и седем и четирийсет и пет. През това време бях зает с претърсването на къщата в Кампс Енд и проучването на черната стая. После закарах Елвис на онова барбекю, а след това и до Баптистката църква, и накрая се върнах сам в дома на Малкия Ози.

Шерифът Портър и гостите му могат да потвърдят къде съм бил за определен интервал от този период, но никой съд няма да погледне благосклонно на твърдението, че алибито ми за останалата част от това време зависи от духа на Краля на рокендрола.

Изведнъж си дадох сметка колко съм уязвим... а времето изтичаше. Имах чувството, че на вратата ми всеки момент ще се почука и това най-вероятно щяха да бъдат ченгетата, дошли тук заради нечие анонимно обаждане.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Притеснението, граничещо с паника, внезапно ми даде нови сили. Изсумтях и изстрелях няколко цветисти псувни, на чийто фон измъкнах безжизненото тяло на Робъртсън от ваната и го стоварих върху чаршафа, който бях разстлал на пода.

Във ваната имаше съвсем малко кръв. Завъртях крана на душа и отмих петната по порцелана с гореща вода.

Никога повече нямаше да мога да се къпя в тази вана. Трябваше или да ходя мръсен през останалата част от живота си, или да си намеря ново жилище.

Когато прерових джобовете на панталоните на Робъртсън, и в двата намерих пачки банкноти — двацет стотачки в левия и двацет и три в десния. Определено не беше убит за пари.

Върнах банкнотите в джобовете му.

В портфейла му имаше още финикийски знаци. Натъпках и тези долари в джоба му, ала запазих портфейла с надеждата, че може да ми помогне да науча нещо повече за престъпните намерения на собственика му, когато имам време да се запозная по-подробно със съдържанието му.

Мъртвецът изгъркори обезпокоително, докато го увивах с чаршафа. Навярно някакви мехурчета, хрочки или кръв бълбукаха в гърлото му, създавайки впечатлението, че Човекът-гъба се оригваше.

Усуках добре краищата около главата и краката му, след което ги завързах колкото се може по-здраво с белите връзки, които свалих от един излишен чифт обувки.

Пакетът изглеждаше като огромен джойнт. Не, не си мислете, че взимам наркотици или пък пуша трева — какво да направя, като ми заприлича на собственоръчно свита цигара с марихуана?

Напомняше и пашкул. С гигантска ларва или какавида, скрита вътре, превръщаща се в нещо ново. Дори не исках да си я представям.

Използвах пластмасовото пликче от книжарницата вместо куфар и натъпках вътре дрехи, шампоан, четка за зъби, електрическа

самобръсначка, мобилен телефон, фенерче, ножици, пакетче дезинфекционни кърпички и шишенце антиацид — всичко, което ми трябваше за остатъка от нощта.

Извлякох трупа от банята и го задърпах през стаята си, приближавайки го до един от двата прозореца, гледащи на юг. Ако живеех в обикновена сграда с апартаменти и имах съседи на долния етаж, наемателите със сигурност щяха да свикат съвет, на който да забранят влаченето на трупове след десет вечерта.

Мъртвецът бе прекалено тежък, за да го нося. Можех да го претърколя надолу по стълбите, ала така щях не само да вдигна страшна тупурдия, но и да организирам незабравим спектакъл за всеки, който минаваше по улицата точно в този идиотски момент.

Пред прозореца имаше малка масичка с два стола. Преместих ги настрани, отворих прозореца, магнах мрежата против насекоми и се надвесих на перваза, умувайки над жизненоважния въпрос дали задният двор наистина не се вижда от съседните къщи.

Дъсчената ограда и големите канадски тополи скриваха мястото от любопитни очи. Дори и ако любопитните погледи на комшиите все пак успеяха да проникнат през гъсто преплетените клони, луната не светеше достатъчно ярко, че да може да се вярва на свидетелските им показания в съда.

Вдигнах от пода омотаното в чаршафа тяло и го проврях през отворения прозорец. Блъснах го с краката напред, защото независимо от това, че беше мъртъв, ми беше гадно да го пусна надолу с главата. Когато се подаде наполовина през прозореца, чаршафът се закачи на стърчащата глава на някакъв гвоздей, но аз успях да извъртя вързопа така, че гравитацията най-накрая да надделее.

Разстоянието от перваза на прозореца до земята беше не повече от три-четири метра. Нищо работа. Въпреки това трупът на Човека-гъба се стовари с такъв оглушителен, противен звук, че за миг си помислих, че всички са разбрали за мъртвеца, изсипан като чувал с картофи на земята.

Ала нито едно куче не излая. Никой не попита: „Чу ли нещо, Мод?“. Никой не каза: „Да, Клем, чух как Од Томас току-що изхвърли един труп през прозореца си“. Пико Мундо продължи да спи.

Като използвах хартиени кърпички, за да не оставя отпечатъци, вдигнах пистолета от килима, след което пъхнах и него в

пластмасовото пликче.

После отново влязох в банята, за да се уверя дали не съм пропуснал нещичко при почистването. По-късно трябваше да се погрижа по-старателно за евентуалните улики — да мина с прахосмукачка, за да премахна издйническите косми и влакнца, както и да избърша всяка повърхност, заличавайки отпечатъците на Боб Робъртсън...

Нямаше да помогна на убиеца да се размине с престъплението си. По всичко личеше, че той е хладнокръвен професионалист, който е твърде интелигентен и твърде предпазлив, че да остави отпечатъци или каквото и да е друго доказателство за присъствието си.

Погледнах към часовника си и това, което видях, ме изненада. Беше един и трийсет и осем. Очаквах нощта да *препусна* към деня. Смятах, че е два и половина или даже по-късно.

Въпреки това времето ми изтичаше. Часовникът ми бе електронен, но можех да чуя как възможностите ми за действие постепенно изтичакват, изгубвайки се безвъзвратно в миналото.

След като загасих осветлението в банята, отново се приближих до предния прозорец, повдигнах леко една от щорите и огледах улицата. Дори и да имаше някой буден, не можех да го забележа.

Грабнах торбичката, излязох навън и заключих предната врата след себе си. Докато слизах по стълбите, имах чувството, че ме зяпат като състезателка в конкурса „Мис Америка“, дефилираща по бански.

Разумът ми нашепваше, че никой не ме наблюдава, ала бремето на вината ми ме правеше параноик. Взирах се напрегнато в нощта, като гледах навсякъде, само не и в стълбите пред мен. Цяло чудо е, че не паднах и не си строших врата, оставяйки на ченгетата още един труп, над който да си блъскат главата.

Навярно се чудите защо ли се чувствах виновен, при положение че не аз бях убил Боб Робъртсън.

Ами, как да ви кажа, на мен малко ми трябва, за да изпитам чувство за вина. Понякога се чувствам отговорен за влаковите катастрофи в Джорджия, за терористичните актове в далечни градове, за някое торнадо в Канзас...

Една част от мен вярва, че ако работя по-активно върху дарбата си и я развивам, вместо само да я използвам ден след ден, ще бъда способен да помагам при залавянето на повече престъпници,

спасявайки по този начин по-голям брой невинни хора. Нещо повече — така ще предпазвам хората от всякакви бедствия, били те дело на природата или на човешка ръка, далеч отвъд пределите на Пико Мундо.

Същевременно прекрасно съзнавам, че случаят ми просто не е такъв. Знам, че ако се забъркам още по-сериозно със свръхестественото, това би означавало да изгубя представа за реалността и да поема по спиралата, на чието дъно ме очаква дебнещата лудост, след което няма да бъда от полза за никого. Въпреки всичко от време на време тази моя част накланя везните на същността ми и започва да ме съди несправедливо.

Разбирам защо вината толкова лесно се загнездва у мен. Причината се корени в майка ми и нейните оръжия.

Да познаваш структурата на своята психология не винаги означава, че ще можеш лесно да я пренаредиш. Залата на Неоснователната вина е част от моята душевна архитектура и аз се съмнявам, че някога ще бъда способен да обнова и освежа това помещение, особено като се има предвид колко странен и чудат е замъкът, в който се намира.

Най-накрая достигнах подножието на стълбите, без някой да се втурне напред, крещейки: „J'accuse!“. Тъкмо заобикалях гаража, когато изведнъж се заковах на място — пред погледа ми изплува близката къща, а мислите ми препуснаха към Розалия Санчес.

Възнамерявах да използвам нейния шевролет — по принцип тя го караше доста рядко — за да преместя тялото на Робъртсън, след което да върна колата обратно в гаража, без хазяйката ми да разбере. Макар и да не бях обръщал голямо внимание на часовете по математика в гимназията, отдавна се бях научил да запалвам кола единствено с помощта на жичките от скоростната кутия.

Притесненията ми за Розалия нямаха нищо общо с вероятността да ме види, докато се опитвам да се отърва от трупа — бях загрижен единствено за нейната безопасност.

Ако още един мъж, решен да извърши убийство, бе дошъл заедно с Робъртсън в гарсоньерата ми между пет и трийсет и седем и четирийсет и пет, тогава е било светло. Слънцето е припичало ярко над пустинята Мохаве.

Подозирах, че двамата мъже бяха дошли като съучастници, а Човекът-гъба най-вероятно си е мислил, че аз съм адресатът на лошите им намерения. Навярно е смятал, че ще ме причакат в собственото ми жилище и сигурно е бил доста изненадан, когато спътникът му е насочил пистолет към гърдите му.

След като Робъртсън е бил застрелян, а аз — натопен за убийството му, убиецът едва ли се е размотавал из гарсоньерата, улисан да пробва бельото ми и да дояжда храната от хладилника. Не, той по всяка вероятност си е омел веднага крушите оттук. Посред бял ден.

Ами ако си е помислил, че някой от близката къща може да го е видял как влиза с жертвата си, а излиза сам?

За да не рискува с нежелани свидетели, може да е почукал на задната врата на Розалия веднага след като е свършил с Човека-гъба. Една благовъзпитана вдовица, живееща съвсем сама, лесно може да бъде убита.

Всъщност ако той беше внимателен и предпазлив човек, най-вероятно би посетил Розалия, преди да доведе Боб Робъртсън тук. Би използвал същото оръжие и в двата случая, накисвайки ме за две убийства.

Съдейки по бързината и смелостта, с които е елиминирал привидния си съучастник, този непознат мъж определено беше внимателен и предпазлив... и не само това.

Къщата на Розалия бе притихнала. Прозорците бяха тъмни и единственото, което се виждаше в тях, бе призрачното лице на луната, отразяваща се в стъклото.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Поех към задната веранда на Розалия още преди да осъзная, че съм започнал да се движа. Направих няколко крачки и спрях.

Ако беше мъртва, не можех да сторя нищо. А ако убиецът на Робъртсън я беше посетил, едва ли я бе оставил жива.

До този момент бях възприемал Човека-гъба като убиец единак, душевен и нравствен изрод, който крои планове за кървава баня като всички онези уроди от внимателно подредените му папки.

Навярно в един момент е било точно така, ала после нещата са се променили. Робъртсън бе срещнал някого, който се е прехласвал от същите фантазии за дивашки кланета, и двамата се бяха слели в един звяр с две лица, две изпълнени с ненавист сърца и четири ръце, които да вършат дяволската работа.

Ключът висеше на стената в кабинета на Робъртсън, ала аз не му бях обърнал достатъчно внимание. Менсън, Маквей и Ата. Никой от тях не работеше сам. Всички те имаха партньори.

В папките се съдържаха истории за множество серийни убийци и психопати, които действаха сами, ала трите лица в неговия олтар бяха хората, открили значението на побратимяването на злодеите.

Социопатите често са параноици. Не изключвах възможността Робъртсън да е оборудвал дома си с миниатюрни, добре скрити видеокамери. Това нямаше да представлява никакъв проблем за него във финансово отношение.

Навярно е казал на приятеля си, че аз съм се навъртал из апартамента му. Партньорът му може да е решил, че той самият ще се окаже изложен на риск, ако връзката му с Робъртсън излезе наяве.

А може и слухтенето ми да е изнервило Човека-гъба — все пак до петнайсети август не оставаше почти никакво време. Току-виж му се приискало да отложи касапницата, която толкова внимателно са подготвяли.

Навярно психиясалата му дружка е била прекалено възбудена от мисълта за предстоящата кървава баня, за да се съгласи на подобна

отсрочка. Кой знае от колко време са замисляли този зловещ спектакъл — сигурно апетитът му вече е бил изострен до крайност и той просто не е могъл да издържи и ден повече без предвкушаното удоволствие.

Обърнах гръб на къщата на Розалия.

Ако влезех вътре и откриех, че тя е била убита като следствие от действията ми, се съмнявах, че ще имам сили да се отърва от тялото на Робъртсън. Самата мисъл да се сблъскам с трупа ѝ — „Од Томас, можеш ли да ме чуеш? Од Томас, можеш ли да ме видиш?“ — разклащаше пантите на разсъдъка ми и аз си давах сметка, че можех да рухна емоционално, а защо не и психически.

Съдбата на Виола Пийбоди и дъщерите ѝ зависеше от мен.

Незнаен брой хора, обречени да умрат в Пико Мундо преди следващия изгрев, можеха да бъдат спасени, ако ченгетата не ме хвърлеха зад решетките и ако успеях да науча часа и мястото на планираното зверство.

Изведнъж ми се стори, че магията неочаквано подчинява природните закони — имах чувството, че лунната светлина внезапно придобива тежест. Усещах бремето на лунните лъчи с всяка стъпка, която ме приближаваше към задната част на гаража — там, където ме очакваше трупът, увит с белия ми памучен чаршаф.

Вратата на гаража бе отключена. Тъмнината вътре бе просмукана с мириса на автомобилни гуми, двигателно масло, стара смазочна течност и дървен материал — дъските на полиците пукаха от жегите. Оставих вътре плика.

Съзнавайки, че денят ме бе изтощил както психически, така и физически, издърпах мъртвеца през прага и затворих вратата. Едва тогава започнах да опипвам стените за ключа за осветлението.

Големият гараж бе разделен на две отделения плюс домашна работилница, където можеше да се паркира и трета кола. Обикновено едното отделение беше празно, а шевролетът на Розалия бе паркиран до стената откъм дома ѝ.

Опитах се да отворя багажника, но се оказа заключен.

Побиха ме тръпки от мисълта да натоваря мъртвеца на задната седалка и да карам, докато той лежи зад мен.

През двайсетте си години съм виждал множество необичайни неща. Едно от най-странните беше призракът на президента Линдън Джонсън, който слизаше от един междуградски автобус на автогарата в

Пико Мундо. Той идваше от Портланд, щата Орегон, беше минал през Сан Франциско и Сакраменто и се бе качил на рейс за Финикс и Тъксън, за да отиде в Тексас. Понеже бе умрял в болница, бе с пижама, но нямаше чехли. Когато осъзна, че го виждам, някогашният американски президент ми хвърли кръвнишки поглед, след което свали долниците на пижамата си и ми се надупи.

Ала никога през живота си не бях виждал мъртвец, който да възкръсва, нито пък се бях сблъсквал с труп, съживен посредством магьосничество. Въпреки това мисълта да обърна гръб на Човека-гъба и да си карам спокойно из притихналия нощен град ме изпълваше с ужас.

От друга страна, бе абсолютно невъзможно да го курдисам на предната седалка, както го бях опаковал, и да шофирам с подобие на сто и трийсет килограмов джойнт от дясната ми страна.

Разполагането на мъртвеца на задната седалка изискваше мобилизирането на всички усилия на мускулите и стомаха ми. Имах чувството, че под своеобразния си пашкул Робъртсън е отпуснат, мек и... *зрее*.

Яркият спомен за нащърбената влажна дупка от куршума в гърдите му изплува в съзнанието ми — отпуснатата синкава плът около нея, тъмната слуз, която се процеждаше от отвора. Не бях надничал отблизо в раната и веднага бях отместил поглед, ала картината бе ярка като черно слънце в съзнанието ми.

Когато най-накрая натоварих трупа в колата и затворих вратата, потта шуртеше от мен така, сякаш някакъв великан ме изцеждаше като хавлиена кърпа. Трябва да отбележа и че се чувствах по същия начин.

Часът бе два след полунощ, а температурата навън бе паднала до ободряващите двайсет и седем градуса. Тук, в лишения от прозорци гараж обаче бе с четири градуса по-топло.

Мигнах няколко пъти, за да премахна потта от очите си и забърниках под таблото, за да извадя жиците, които ми трябваха. Само веднъж ме удари ток и двигателят се запали.

Докато се занимавах с шевролета, мъртвецът на задната седалка не помръдна нито веднъж.

Изгасих осветлението в гаража и сложих найлоновия плик на седалката до шофьора. След това се пяхнах зад волана и използвах

дистанционното, за да отворя предната врата на обширното помещение.

Докато бършех потта от лицето си с хартиените кърпички, които открих в жабката на колата, си дадох сметка, че изобщо не се бях замислял къде да изхвърля секретния си товар. Нито градското сметище, нито контейнерите на „Гудуил Индъстрис“ ми се струаха подходящи за целта.

Ако трупът на Робъртсън бъдеше открит скоро, шериф Портър щеше да има доста въпроси към мен, което от своя страна щеше да попречи на усилията ми да предотвратя трагедията, заплашваща Пико Мундо. Най-добре би било Човекът-гъба да се разлага мирно и тихо на някое скришно място през следващите двайсет и четири часа, преди някой да го намери и да изпищи на умряло.

Тогава се сетих за най-доброто скривалище — Църквата на шепнещата комета, бар „Без горнище“, книжарницата за възрастни и „Раят на хамбургерите“.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Църквата на шепнещата комета бе издигната преди повече от двайсет години върху обширна площ пустинна земя. Намираше се край междушатското шосе — на неколкостотин метра отвъд пределите на Пико Мундо.

Дори когато служеше като място за нетрадиционно богослужение, тя никак не приличаше на църква. Сега под ясното, обсипано със звезди нощно небе, главната сграда — която бе висока над шейсет метра и широка осемнайсет, имаше полуцилиндрична форма, прозорци като амбразури и бе покрита с гофрирани метални листове като огромна военнополова барака, изглеждаше като космически кораб, наполовина заровен в земята.

Разположени сред мъртви и умиращи дървета, скрити от петнистия камуфлаж на сенките и бледото лунно сияние, около нея се издигаха по-малки постройки, също напоящи военнополови бараки, които маркираха границите на святото място. Тези бараки бяха предназначени за истински вярващите.

Основателят на църквата — Сийзър Зед-младши, проповядваше, че получава прошепнати послания — главно насън, ала понякога и наяве — от интелигентни извънземни същества. Те пътували към Земята в космически кораб, намиращ се във вътрешността на комета. Тези извънземни били боговете, сътворили хората и всички животински видове на нашата планета.

Повечето хора в Пико Мундо предполагаха, че службите в Църквата на шепнещата комета някой ден щяха да кулминират в причастие, на което всички вярващи ще се самоубият, изпаднали в религиозен екстаз. Екстазът обаче се оказа от друго естество — чистотата на вярата на Сийзър Зед бе сериозно компрометирана, когато той и всичките му духовници бяха задържани и подведени под отговорност като най-големите производители и разпространители в световен мащаб на наркотика екстази.

След като Църквата на шепнещата комета престана да съществува, някаква си организация, наречена „Дружество за защита на Първата поправка на Конституцията ООД“ — или, другояче казано, най-голямата верига книжарници за възрастни, барове „Без горнище“, всевъзможни порносайтове и караоке коктейл клубове в Съединените щати — принуди окръг Маравила да ѝ даде разрешително за бизнес. Те преустроиха футуристичните сгради в безвкусен развлекателен парк със сексуална насоченост, замениха надписа на църквата с неонов и го разшириха, така че да се чете „ЦЪРКВАТА НА ШЕПНЕЩАТА КОМЕТА, БАР БЕЗ ГОРНИЩЕ, КНИЖАРНИЦА ЗА ВЪЗРАСТНИ И РАЯТ НА ХАМБУРГЕРИТЕ“.

Ако слуховете бяха верни, хамбургерите и пържените им картопки били страхотни, а обещанията за безплатно доливане на безалкохолните напитки винаги се спазвали. И все пак този развлекателен център никога не успя да привлече семействата с деца или младите двойки, които са от съществено значение за успеха на който и да е ресторант.

Обаче паркът, който бързо стана известен сред местното население като „Шепнещият хамбургер“, съвсем скоро реализира значителни приходи въпреки слабата посещаемост на „Рая на хамбургерите“. Барът „Без горнище“, книжарницата (в която всъщност нямаше нито една книга, ала за сметка на това рафтовете ѝ се огъваха под тежестта на хиляди видеокасети) и публичният дом (който не фигурираше в оригиналната молба за разрешително за бизнес) изляха цели океани от долари върху този пустинен оазис.

Адвокатите на корпорацията бяха големи професионалисти и успяваха да я измъкнат от всевъзможни неприятни ситуации. Най-накрая обаче „Шепнещият хамбургер“ се спука като дефектен презерватив, след като един надрусан до козирката гол клиент, натъпкан с порядъчно количество виагра, застреля три проститутки.

Едва тогава лъснаха всички неплатени данъци и незаконни приходи на развлекателния център. Имотът отново промени собственика си — поради неплатените глоби и такси „Шепнещият хамбургер“ премина към окръга. През последните пет години липсата на каквато и да е поддръжка и непрестанните усилия на пустинята да си възвърне отнетото бяха преобразили славния някога храм на извънземните богове в куп ръждясали развалини.

Църковните земи, които навремето представляваха истински тропически рай с идеално подрязани морави, най-различни разновидности палмови дървета, папрати, бамбук и грациозно виещи се лози, в момента не се различаваха много от заобикалящата ги пустиня. Краткотрайният дъждовен сезон на Мохаве не бе достатъчен, за да съхрани тази деликатна райска градина.

Изключих фаровете на шевролета още в момента, в който излязох на междуцатското шосе. Колата се носеше между злокобните сенки, хвърляни от мъртвите палмови дървета, а занемареният неравен път ме отведе до задната част на главната сграда, откъдето се насочих към дъговидно разположените военнополови барачки.

Не ми се искаше да оставя двигателя на колата включен, ала трябваше да направя това, в случай че се наложеше бързо да си оберат крушите отгук. Без ключове не можех да разчитам, че ще съумея да подкарам шевролета в кризисна ситуация.

Извадих фенерчето от джоба си и се заех да търся подходящо местенце, където да се отърва от неудобния труп. Мохаве отново бе започнала да диша. Ленив ветреца подухваше от изток — миришеше на сухо дърво, горещ пясък и на загадъчния дъх на пустинния живот.

Всяка от десетте военнополови бараки покрай църквата навремето бе помещавала по шейсетина членове на култа, които спяха на гъсто разположените койки като пушачи на опиум в някой старовремски вертеп. Когато църквата се бе превърнала в бордей с хамбургери, интериорът на помещенията бе реконструиран така, че да служи на нуждите на проститутките, даряващи клиентите си с онова, за което танцьорките в бар „Без горнище“ само загатваха.

През последвалите години — тоест откакто имотът бе занемарен и изоставен — водени от нездраво любопитство хора бяха избрали точно това място, за да освободят инстинкта си да рушат, в резултат на което основната сграда и постройките в съседство вече не ставаха за нищо. Вратите зееха отворени, а някои от тях дори се бяха откачили от ръждясалите си панти.

За моя изненада ключалката на третата барака, която проверих, се оказа достатъчно запазена, че да държи вратата затворена.

Не ми се искаше да оставям трупа на Човека-гъба на място, където койотите лесно да се доберат до него. Вярно, че Боб Робъртсън беше чудовище — продължавах да съм твърдо убеден в това. Ала

независимо от всичко, което беше извършил — или щеше да стори — просто не можех да предам тленните му останки на недостойната участ, от която баба Шугарс например толкова се страхуваше — да издъхне по време на игра на покер с коравосърдечни играчи около себе си.

Може би койотите не ядяха мърша. Може би поглъщаха само онова, което те самите са убили.

Ала в пустинята живееха повече същества, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Повечето от тях с удоволствие щяха да се възползват от угощението, което трупът на Робъртсън им предлагаше.

След като приближих максимално шевролета до избраната постройка — на около три метра от вратата — имах нужда от минута, през която да се овладеея, за да мога да се отърва от мъртвеца. После реших, че две хапчета за стомах също няма да ми бъдат излишни, и ги глътнах на бърза ръка.

Докато се връщах от града, Боб Робъртсън нито веднъж не ме попита: „Стигнахме ли?“. Независимо от това и противно на всякаква логика аз продължавах да не му вярвам, че ще си остане мъртъв.

Да го измъкна от колата се оказа по-лесно от това да го напъхам там — като изключим момента, когато огромното му желеподобно туловище потрепна под чаршафа. Тогава ми се стори, че дърпам чувал, пълен с десетки живи змии.

След като го завлякох до вратата на бараката, която бях отворил и застопорил с фенерчето, се спрях да избърша потта от челото си — и в същия миг зърнах жълтите очи. Ниско над земята, на около седем-осем метра от мен, те се вираха в мен с несъмнен глад.

Веднага грабнах фенерчето и лъчът му освети точно онова, от което се страхувах — койот, промъкнал се тук от пустинята, търсещ нещо за ядене из изоставените сгради. Едър, жилав и мускулист, със заострена челюст и ръбеста глава, той не беше толкова зъл по природа като повечето човешки същества, ала в този момент изглеждаше като демон, излязъл от дверите на Ада.

Светлината ни най-малко не го изплаши, което свидетелстваше, че хищникът бе опасно самоуверен в присъствието на хора — както и че навярно не беше сам. Отместих рязко лъча и разкрих присъствието и на втори прегърбен звяр — той се намираше вдясно от първия.

До неотдавна койотите рядко нападаха деца, а възрастни — почти никога. Ала откакто хората започнаха да изземват ловните им райони, застроявайки пустинята, тези четириноги станаха значително по-дръзки и агресивни. През последните пет години в Калифорния бяха регистрирани няколко случая, в които дебнещите хищници се бяха нахвърляли на възрастни хора.

Двамата красавци пред мен изобщо не ме смятаха за опасен — възприемаха ме само като вкусна мръвка.

Светкавично огледах наоколо, търсейки подходящ камък, и сграбчих парче гранит, отчупило се от тротоара. Запратих го по първия хищник, ала снарядът ми изтрополи върху асфалта на около петнайсет сантиметра встрани от целта, след което се изтърколи в мрака.

Койотът потрепна при удара и направи няколко крачки настрана, но не избяга. Спътникът му последва неговия пример и не напусна полесражението.

Шумът от двигателя на колата, който ни най-малко не притесняваше животните, ме изпълваше с безпокойство. „Шепнещият хамбургер“ беше изолиран район; наблизко едва ли имаше някой, който да се поинтересува какво прави колата ми на това място. Ала ако на територията му имаше и други натрапници, тогава шумът на мотора можеше да им позволи да се прокраднат покрай мен, без да ги чуя.

Не можех да направя две неща едновременно. Първо трябваше да се отърва от трупа, а после да мисля за койотите.

Когато се върнах, хищниците бяха изчезнали. Навярно бяха поели по следите на някой заек или друга лесна плячка.

Примъкнах омотания мъртвец през прага на бараката и затворих вратата.

Коридорът покрай едната стена на постройката ми предлагаше баня и четири стаи. Всяка от тези стаи навремето бе служила като работно място на някоя от проститутките.

Светлината от фенерчето ми разкри прах, паяжини, две празни бирени бутилки, десетки мъртви пчели...

След всичките тези години във въздуха продължаваше да се усеща мирисът на ароматизирани свещи, тамян, парфюм и най-различни благоуханни мазила. Под тази смесица се долавяше киселата воня от урината на животните, посещаващи това място.

Мебелите отдавна бяха изнесени и единствено огледалата по тавана подсказваха къде се бяха намирали леглата. Стените бяха боядисани в яркорозово.

Всяка стая имаше по две малки прозорчета, наподобяващи амбразури. Стъклата на повечето бяха натрошени от въздушните пушки на хлапетата.

В четвъртото помещение и двата прозореца бяха непокътнати. Тук нито един от по-големите хищници не би могъл да се добере до трупа.

Едната от връзките за обувки се скъса. Долният край на пашкула увисна и левият крак на Робъртсън се показва навън.

Замислих се дали не трябваше да си взема връзките и чаршафа. Въпреки че бяха стоки за масова употреба, теоретично можеха да свържат убития с мен. После обаче си казах, че подобни артикули се продаваха в толкова много магазини из цяла Америка, че едва ли биха послужили като сериозни улики.

В съзнанието ми отново изплува образът на входната рана от куршума, последван от гласа на майка ми: „Искаш ли да дръпнеш спусъка вместо мен? Искаш ли да дръпнеш спусъка?“.

Имам доста богат опит в прогонването на определени спомени от детството си. Мога бързо да намаля гласа ѝ от шепот до пълна тишина.

Ала да се отърва от яркия образ на дупката, през която куршумът бе проникнал в гръдния кош на Човека-гъба, не се оказа толкова лесно. Този влажен отвор пулсираше трескаво в паметта ми, сякаш мъртвото сърце на убития биеше ритмично под него.

Когато разтворих ризата на Робъртсън в банята, за да разгледам разпространяващата се синина, и зърнах дупката в мъртвата му плът, сякаш нещо ме накара да я огледам по-внимателно. Отвратен от нездравия си импулс — и изплашен от него, понеже този интерес свидетелстваше, че съм бил извратен от майка си по начини, за които изобщо не бях подозирал — в крайна сметка успях да устоя на изкушението и веднага отместих поглед, закопчавайки дрехата на убития.

Сега, докато стоях до Робъртсън и се занимавах с връзката за обувки, се опитах да прогоня спомена за ризата над сълзящата рана, обаче тя продължаваше да пулсира пред очите ми.

В този миг подутият труп изхвърли серия газове, които се отрониха като тежки въздишки от разтворените му устни под памучния чаршаф.

Неспособен да издържа и една секунда повече в компанията на мъртвеца, скочих рязко на крака, осветих стените на розовата стая с фенерчето и вече бях притичал през половината коридор, когато осъзнах, че съм оставил вратата отворена. Върнах се и я затворих, защитавайки по този начин тялото на Човека-гъба от евентуалните зверове, копнеещи да се нахранят с мъртвата му плът.

Използвах края на фланелката си и избърсах всички дръжки на вратите на помещенията, в които бях влизал. После, тътрейки крака върху следите от стъпките си, размазах дебелия слой прах по пода, с надеждата че няма да оставя ясни отпечатьци от подметките си.

Когато отворих външната врата, лъчът на фенерчето ми освети блестящите очи на трите койота, които ме чакаха, застанали между шевролета и бараката.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

С жилестите си крака, мършави хълбоци и тесни муцуни койотите изглеждаха създадени за светкавични и свирепи атаки, ала въпреки това, дори когато те наблюдават с хищен блясък в очите, във вида им има нещо кучешко. Някои хора ги наричат прерийни вълци, но тези четириноги са далеч от очарованието и грацията на вълците и определено приличат повече на кучетата с прекалено дългите за телата си крака и несъразмерно големите си уши.

Трите хищника пред мен изглеждаха не толкова заплашително настроени, колкото озадачени — ако бях разчел правилно напрегнатата им стойка и потрепването на ноздрите им. Големите им уши бяха щръкнали и единият от тях килна главата си към мен, сякаш ме намираще за доста озадачаващ — трябва да призная, че не само койотите ме възприемат по този начин.

Два от тях стояха точно пред автомобила — на около четири метра от бараката, а третият чакаше между мен и вратата откъм мястото до шофьора.

Изкрещях колкото сила имах — бях чувал, че внезапният силен шум стряска койотите и ги кара да побегнат. Двата помръднаха, но не отстъпиха на повече от пет сантиметра.

Задушен в собствената си пот, имах чувството, че мириша като солена, ала доста апетитна вечеря.

Отстъпих крачка назад и те не се нахвърлиха върху мен, което означаваше, че дързостта им още не беше прераснала в абсолютна увереност, че могат да ме победят. Прекрачих прага и затворих вратата помежду ни.

В далечния край на коридора имаше и друга врата, водеща навън, ала ако излезех оттам, щях да се окажа прекалено далеч от шевролета. Не можех да се надявам, че ще успея да заобиколя сградата и да се добера до колата, без трите братовчеда на Кумчо Вълчо да ме подушат и да връхлетят отгоре ми. Много ми беше любопитно дали тогава ушите им щяха да продължават да ми се струват смешни.

В случай че изчаках до сутринта, можех и да им се изплъзна, тъй като койотите по принцип са си нощни хищници, а и навярно бяха доста гладни, за да останат тук и да ме чакат. Стрелката показваше, че резервоарът на шевролета е пълен наполовина — това означаваше, че двигателят можеше да продължи да си боботи, ала със сигурност щеше да се прегрее, преди горивото да свърши, и да направи колата безполезна.

Пък и батериите на фенерчето ми едва ли щяха да издържат повече от час. Въпреки всичките ми храбри дрънканици за това, че не се боя от неизвестното, за нищо на света не бих останал в тъмната като в рог барака в компанията на мъртвец.

При положение че няма върху какво да съсредоточа погледа си, мислите ми веднага ще се насочат към раната от куршума. Ще бъда убеден, че и най-тихият повей на нощния ветрец, шепнещ в счупения прозорец, всъщност свидетелства за измъкването на Боб Робъртсън от неговия пашкул.

Заех се да потърся нещо, което да хвърля по хищниците. Като изключим обувките на мъртвеца (които трябваше да събуя), единственото, което можеше да ми свърши работа, бяха две празни бирени бутилки.

Взех ги и се върнах при вратата. Изключих фенерчето, пяхнах го под колана на дънките си и изчаках няколко минути, давайки шанс на мира, докато зрението ми се адаптираше към тъмнината.

Отворих вратата с надеждата, че враговете ми са си тръгнали, ала останах разочарован. И трите звяра си стояха точно там, където си бяха — два пред автомобила и един до предната дясна гума.

На дневна светлина козината им сигурно изглеждаше жълто-кафява, изпъстрена с черни петънца, ала сега зверовете имаха тъмносивия оттенък на старо сребро. В очите им се отразяваше студената лунна светлина и в тях гореше пламъкът на безумието.

Специалистите съветват при среща със зло куче да не гледате животното директно в очите. Така отправяте предизвикателство, което песът приема на мига.

Ако вместо куче имате койот, изкушен от хранителната ви стойност, и слушате съветите на специалистите, ще си отидете скоропостижно. Липсата на зрителен контакт ще бъде разчетена като слабост, което само ще подчертае, че сте подходяща плячка; в такъв

случай по-добре направо да му се поднесете в чиния с двойна порция картофи, прекарани през Ада.

Погледнах в очите водача на глутницата и ударих едното шише в металната каса на вратата, после я фраснах по-силно и я счупих. Гърлото на бутилката остана в ръката ми — страховит инструмент с остри и назъбени краища.

Е, не беше идеалното оръжие, с което да се изправиш срещу противник със зъбатите челюсти на отколешен хищник, ала определено беше по-добро от голите ми ръце.

Целта на тази демонстрация на самоувереност беше да ги предизвикам, така че койотите да се усъмнят за малко в моята уязвимост. Трябваше ми само три- или четирисекундно колебание от тяхна страна, за да успея да се добера до отворената задна врата на шевролета.

Оставих вратата да се затвори зад гърба ми и пристъпих към водача на глутницата.

Той веднага оголи острите си зъби. Ниско, гърлено ръмжене ме предупреди да отстъпя.

Пренебрегвайки предупреждението, аз направих още една крачка напред и с внезапно завъртане на китката си запратих по него непокътнатата бирена бутилка. Тя цапардоса водача право по муцуната, отскочи и се разби на паважа пред краката му.

Стреснат, звярът спря да ръмжи. Той се премести към предницата на колата — без да отстъпва, но и без да се приближава към мен. Просто се престрояваше, така че тримата койоти да образуват обединен фронт срещу бъдещата вечеря.

Това действие имаше доста благоприятен ефект за плячката им — по този начин пред мен се отваряше директен, неохраняван път към отворената задна врата на колата. За нещастие концентрацията върху бягството ми щеше да отвлече вниманието ми от глутницата.

В момента, в който хукнех към шевролета, те щяха да се юрнат след мен. Разстоянието между моя милост и хищниците не беше по-голямо от това между мен и отворената врата — а те бяха далеч по-бързи от евентуалната си вечеря (разбирай мен).

Като държах счупената бутилка пред себе си и я размахвах във въздуха със заплашителни резки движения, започнах бавно да се

придвижвам странично към боботеция автомобил, възприемайки всеки сантиметър като истински триумф.

Два от хищниците ме наблюдаваха с явно любопитство — главите им бяха вирнати, устите — отворени, а езиците — провиснали. Въпреки интереса си обаче те бяха нащрек за всяка възможност за нападение, която можех да им предоставя. Преместили тежестта на телата си върху задните си крака, койотите бяха готови всеки момент да се изстрелят напред с мълниеносна бързина.

Стойката на водача им ме безпокоеше повече от поведението на спътниците му. Наклонил глава, прилепил уши до черепа си, оголил зъби, ала без да изплезва езика си, той се взираше съсредоточено в мен, а очите му пламтяха под ниското чело.

Предните му лапи бяха притиснати толкова силно към настилката, че дори и на лунната светлина се забелязваше напрежението в тях. Звярът сякаш бе забил дълбоко ноктите си в земята.

Въпреки че продължавах да ги наблюдавам, те вече не се намираха право пред мен, а вдясно, докато отворената врата на колата беше от лявата ми страна.

Свирепото им ръмжене не изопваше толкова нервите ми, колкото затаенят им дъх и безмълвното им очакване.

Когато бях на половината път до шевролета, прецених, че вече бих могъл да рискувам и да се хвърля към колата, възнамерявайки да затръшна вратата точно навреме, за да избегна силните им челюсти.

Тогава чух сподавеното ръмжене от лявата си страна.

Глутницата вече наброяваше четири животни — и четвъртият койот ми отрязваше пътя към задната част на колата. Звярът стоеше точно между мен и отворената врата.

Усещайки движението от дясната си страна, отново насочих вниманието си към трите хищника. Те бяха използвали краткото ми разсейване, за да скъсят дистанцията помежду ни.

Лунните лъчи осветиха сребрилата слюнка, която се проточи от муцуната на водача на глутницата.

Вляво от мен ниското ръмжене на четвъртия койот стана още по-силно, извисявайки се до боботенето на двигателя на шевролета. Новопоявилият се звяр представляваше истинска машина за убиване, изваяна от плът и кръв; сега работеше на празен ход, ала всеки миг

можеше да превключи на високи обороти. С периферното си зрение забелязах, че в момента се прокрадваше точно към мен.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Вратата на бараката се намираше на обезкуражаващо разстояние зад мен. Преди да успея да я достигна, водачът на глутницата щеше да е впил зъби във врата ми, а другите щяха да ръфат краката ми, опитвайки се да ме повалят на земята.

Имах чувството, че счупената бирена бутилка в ръката ми е крехка и несигурна — оръжие, с което не можех да направя нищо друго, освен да прережа собственото си гърло.

Съдейки по внезапното напрежение, което усетих в пикочния си мехур, тези хищници щяха да получат мариновано месо, преди още да са успели да ме захапят...

... ала точно тогава противният гастроним от лявата ми страна сподави ръмженето си и излая неуверено.

Страховитото трио вдясно от мен реагира в същия момент, а заплашителното държание на зверовете бе заменено от учудване. Койотите надигнаха телата си, наостриха уши и направиха крачка назад.

Внезапната промяна в поведението на зверовете, толкова рязка и необяснима, можеше да се дължи само на появата на личния ми ангел хранител, спуснал се от небесата, за да ме спаси от неизбежното изкормване.

Стоях вцепенен и замаян, страхувайки се, че ако помръдна, ще разруша магията. Тогава осъзнах, че вниманието на хищниците се бе насочило към нещо зад мен.

Обърнах глава настрани и за мое изумление видях, че спасителят ми е хубава, макар и немного слаба млада жена с разрошени руси коси и изящни черти. Тя стоеше зад мен само по оскъдни гащички, поръбени с дантелки, а нежните ѝ ръце бяха скръстени пред гърдите.

Гладката ѝ бледа кожа сякаш сияеше на лунната светлина. Берилувосините ѝ очи — досущ бистри езера — бяха като прозорци, разкриващи толкова дълбока скръб, че ми бе достатъчен само един

поглед, за да разбере за принадлежността ѝ към обществото на мъртъвците, ненамерили покой след смъртта.

Самотният койот от лявата ми страна се бе снишил до земята, забравил както за глада, така и за агресивните си намерения. Хищникът я гледаше като куче, което чака любимият му господар да го погали и да му каже нещо хубаво, с което да изрази привързаността си.

Зверовете вдясно не бяха така смирени като четвъртия койот, ала също бяха смаяни от появата на привидението. Макар и да не се бяха снишили, те дишаха тежко и непрекъснато се облизваха — два признака на нервен стрес при всеки родственик на кучетата. Когато жената пристъпи напред към колата, те заотстъпваха боязливо назад.

Непознатата достигна колата и се обърна към мен. Усмивката ѝ представляваше преобърнат полумесец на скръбта.

Наведох се и оставих тихичко счупената бутилка на земята, след което се изправих, изпълнен с уважение към сетивността на койотите. Както изглеждаше, тези хищници отдаваха по-голямо значение на необичайното и смайващото, отколкото на храната.

Когато се доближих до шевролета, затворих зеещата задна врата и отворих предната.

Непознатата ме гледаше тържествено, сякаш тя също бе развълнувана дълбоко от онова, което бе видяла години след смъртта си, както бях развълнуван и аз, виждайки я в чистилището на собствения ѝ свят.

Прелестна като роза, разцъфтяла и същевременно таяща обещания, тя е била на не повече от осемнайсет години, когато е умряла — прекалено млада, за да понесе бремето на оковите на този свят, прекалено млада, за да издържи дългото страдание в самота.

Навярно е била една от трите проститутки, застреляни от онзи психически нестабилен мъж преди пет години — в инцидента, довел до затварянето на „Шепнещият хамбургер“ завинаги. Работата ѝ сигурно я беше закалила, ала като дух беше нежна и плаха.

Трогнат от нейната уязвимост и от суровото наказание, което тя самата си беше наложила, ѝ подадох ръка.

Вместо да поеме дланта ми обаче, тя наклони скромно глава. След кратко колебание раздели ръцете си и ги отпусна покрай тялото си, разкривайки бюста си — и двете тъмни дупки от куршуми, загрозяващи съвършената кожа между гърдите ѝ.

Тъй като се съмнявах, че има някаква недовършена работа на това запустяло място, и понеже животът ѝ очевидно е бил твърде тежък, за да обича този свят и да не желае да го напусне, предположих, че неохотата ѝ да продължи напред се дължеше на страха от онова, което я очакваше по-нататък... навярно се боеше от някакво наказание.

— Не се страхувай — казах ѝ аз. — Не си била някакво чудовище през живота си, нали? Просто си била самотна, объркана, сломена — като всички нас, които минаваме по този път.

Девојката бавно надигна глава.

— Навярно си била слаба и глупава, ала мнозина са такива. И аз съм такъв.

Погледите ни отново се срещнаха. Сега скръбта ѝ ми се стори още по-дълбока — остра като болка и продължителна като печал.

— И аз съм такъв — повторих. — Но когато умра, ще продължа нататък, както трябва да сториш и ти, без да се боиш.

Направи ми впечатление, че девојката носеше белезите си не като някаква божествена стигма, а сякаш самият Сатана я бе дамгосал, проклинайки я завинаги... което не беше вярно.

— Нямам никаква идея какво представлява, ала знам, че там те очаква по-добър живот, лишен от нещастията, които си преживяла тук — продължих. — Място, където да принадлежиш... и където ще бъдеш обичана.

От изражението ѝ разбрах, че копнежът да бъде обичана е бил само лелеяна надежда, която никога не е била реализирана в краткия ѝ, злочест живот. Нелеката ѝ съдба от първия ѝ плач до изстрела, който бе сложил край на живота ѝ, бе ограбил фантазиите ѝ и сега тя бе неспособна да съзре света отвъд нашия, където любовта е сбъдната мечта.

Тя вдигна ръце и отново ги скръсти пред гърдите си, скривайки както бюста, така и раните си.

— Не се страхувай — промълвих аз.

Усмивката, която озари устните ѝ, пак излъчваше стаена печал, ала сега в нея се долавяше и нещо енигматично. Не можех да кажа дали думите ми ѝ бяха донесли утеха, или не.

Искаше ми се да бъда по-убедителен във вярата си и докато се чудех защо не съм, се пъгнах зад волана на шевролета. Никак не ми се искаше да я оставям тук сред мъртвите палми и ръждясалите

военнополеви бараки — лишена от всякаква надежда, тъй както бе лишена и от физическо тяло.

Ала времето минаваше и луната и всички съзвездия се движеха неустоймо из небето като стрелки по циферблата на часовник. Само след няколко часа Пико Мундо щеше да бъде връхлетян от нещо ужасно, което трябваше да спра на всяка цена.

Запалих двигателя и потеглих. Докато се отдалечавах, често хвърлях поглед в огледалото за обратно виждане. Тя стоеше там, обляна от лунна светлина, а усмирените койоти лежаха в краката ѝ, сякаш девойката бе богинята на лова Артемида — господарка на луната и на всички нейни създания... Фигурата ѝ ставаше все по-малка и по-малка, ала, изглежда, още не бе готова да се прибере у дома си в Олимп.

Върнах се от Църквата на шепнещата комета в Пико Мундо, ала вместо да се чувствам доволен, задето се бях отървал от трупа на един застрелян непознат, се сблъсках с ужасната новина за застрелян приятел.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Само ако знаех името или даже лицето на онзи, когото трябваше да издиря, щях да предприема серия парапсихологически проучвания, преравяйки цялото Пико Мундо, докато шестото ми чувство не ме свържеше с него. Човекът, който бе убил Боб Робъртсън и който изгаряше от нетърпение да убие и други на следващия ден, си оставаше неизвестен за мен, и докато продължавах да търся мистериозния фантом, щях само да хабя силите и времето си.

Градът спеше, ала демоните му бяха будни. Бодаците бродеха по улиците му, по-многобройни и страховити от койотите, предвкусвайки екстаза от бъдещото кръвопролитие.

Минах покрай няколко къщи, където тези живи сенки се бяха скупчили, водени от зловещото си любопитство. Опитвах се да запомня всеки от обкръжените от привиденията домове, защото смятах, че хората, които живееха там, ще бъдат убити между изгрев и залез-слънце.

Макар и малко в сравнение с големите селища, нашето градче се е разраснало значително на фона на онова, което представляваше някога. В окръга живееха половин милион души, а в Пико Мундо — четирийсет хиляди. Бях се срещал със съвсем малка част от тях.

Повечето от къщите, около които се бяха събрали бодаците, принадлежаха на хора, които не познавах. Нямах време да се срещна с всички, нито пък хранех безумните надежди, че те ще ми повярват до такава степен, че да променят плановете си за сряда. Виола Пийбоди бе изключение от правилото.

Замислих се дали пък да не посетя тези от хората, които познавах, и да ги помоля да ми изброят всички места, където възнамерявах да ходят идния следобед. Ако имах късмет, може би по този начин щях да открия общото между тях — това трябваше да бъде сцената на бъдещата трагедия.

Приятелите ми бяха много малко. Познатите ми не знаеха за свръхестествената ми дарба и се отнасяха към мен като към безобиден

ексцентрик, така че надали щяха да бъдат особено изненадани от неочакваното ми посещение или странните ми въпроси.

Ала ако започнех да събирам тази информация в присъствието на бодаците, веднага щях да възбудя подозренията им. А набия ли им се веднъж на очи, необичайната ми същност бързо ще бъде разкрита.

Спомням си онова шестгодишно английско момченце, което говореше за бодаците — и бе премазано до стената на бетонна сграда от изгубилия управление камион. Ударът беше толкова силен, че част от бетонните блокчета се бяха откъртили от стената, разкривайки стоманените ребра, около които бяха зазидани.

Въпреки че шофьорът, млад мъж на двайсет и осем години, беше в чудесно здраве, аутопсията разкри, че внезапно е получил масивен, фатален сърдечен удар, докато е бил зад волана.

Навярно сърцето му е спряло точно в момента, когато е превалял билото на хълма, в подножието на който е стояло шестгодишното момченце. Полицейският анализ на катастрофата показва, че страничният наклон на възвишението в съчетание с напречно разположената улица долу, би трябвало да отнесе лишения от управление камион далеч от детето — на около девет метра встрани от бетонната стена, където се беше врязал. Очевидно по време на спускането по хълма тялото на мъртвия шофьор бе клюмнало над волана, завъртайки го така, че да насочи превозното средство към невръстното хлапе.

Знам повече за загадките на вселената от тези от вас, които не виждат бродещите мъртъвци, ала смисълът на битието продължава да е загадка за мен. Въпреки това има едно нещо, което съм научил въз основа на опита си — мога да заявя със сигурност, че съвпадения не съществуват.

Онова, което физиците ни казват за макрокосмоса, е валидно и за микрокосмоса — дори в хаоса има ред, стремеж и странно значение, което помага — но и често пречи — на нашите лутания в търсене на смисъла.

В крайна сметка не спрях пред нито една от къщите, обкръжени от бодаците, нито пък събудих спящите, за да им задам неотложните си въпроси. Някъде, незнайно къде, привидно здрав шофьор и огромен камион се нуждаеха само от своевременен мозъчен аневризъм и

внезапен дефект на спирачките, за да връхлетят мълниеносно върху мен.

Вместо това завих към дома на шериф Портър, чудейки се дали трябва да го събудя в безбожно ранния час — три след полунощ.

През изминалите години само два пъти бях смущавал съня му. В първия случай бях целият изкалян и мокър до кости, а зад мен подрънкваше прилично дългата верига, с която едни не особено приятни хора ме бяха завързали към двама мъртъвци, след което ме бяха хвърлили в езерото Мало Суерте. А втория път, когато го събудих, просто бе настъпил кризисен момент, изискващ неговата намеса.

Сегашната криза още не ни беше връхлетяла, ала се задаваше на хоризонта. Прецених, че Уайът Портър трябва да разбере, че Боб Робъртсън не беше някакъв си вълк единак, а работеше в комбина.

Предстоеше ми трудна задача. Трябваше да поднеса тази информация убедително, ала без да разкрия, че всъщност съм намерил Робъртсън мъртъв в банята ми, след което, нарушавайки хладнокръвно множество закони, бях опаковал трупа и го бях захвърлил на такова място, че да премахна всички улики, водещи към мен.

Когато свърнах зад ъгъла и потеглих по уличката, където живееше шерифът, бях изненадан да видя, че въпреки късния час прозорците на няколко от къщите светеха, а домът на Уайът бе най-осветеният от всички.

Четири полицейски коли бяха спрели пред къщата му. Личеше си, че бяха паркирали набързо — всички бяха застанали под остри ъгли спрямо тротоара. Сигналната лампа на единия от автомобилите още се въртеше на покрива му.

На предната морава под светлината на ритмичните синьо алени отблясъци бяха застанали петима полицаи, улигани в разговор. Стойките им подсказваха, че се успокояват един друг.

Възнамерявах да паркирам от другата страна на улицата. Щях да му звънна по телефона, и то едва след като измислех достатъчно правдоподобна история, в която да не се споменава и думичка за усилията ми да създам таксиметрова фирма, специализирана в превоз на мъртъвци.

Сърцето ми изведнъж се сви. Спрях шевролета на улицата до една от патрулките и изгасих фаровете, ала оставих двигателя

включен, надявайки се никое от ченгетата да не се приближи достатъчно до автомобила, за да види, че ключовете не са на таблото.

Познавах добре всички полицаи на моравата. Затичах се към тях и те се обърнаха, гледайки ме изненадано.

Сони Уекслър — най-високият, най-якият и най-деликатният в речево отношение от тях — изведнъж протегна мускулестата си ръка, сякаш за да ме възпре да не се шмугна покрай него и да вляза в къщата.

— Стой, хлапе! От криминалния отдел още не са свършили.

До този момент не бях забелязал Изи Малданадо на предната веранда. Той бе застанал на колене и очевидно се занимаваше с нещо важно, ала от мястото си не можех да кажа точно какво. След малко се изправи и се протегна, за да раздвижи кръста си.

Изи работи за криминалната лаборатория в Полицейското управление на окръг Маравила, което извършва услуги и за полицията на Пико Мундо. Когато трупът на Боб Робъртсън бъдеше открит, най-вероятно Изи щеше да бъде служителят, който педантично трябваше да събере всички възможни доказателства.

Въпреки че ужасно ми се искаше да разбера какво се е случило тук, не можех да промълвя и дума. Не можех да преглътна. Някаква лепкава буца сякаш бе запушила гърлото ми.

Знаех си, че този проблем е изцяло на нервна почва, ала въпреки това, докато се опитвах безуспешно да премахна препятствието в гърлото си, се сетих за Гънтър Ълстейн — обичан учител по музика и диригент на оркестъра на гимназията в Пико Мундо, който страдаше от проблеми с преглъщането. За няколко седмици положението му внезапно се влоши и преди още да бъде диагностициран, ракът на хранопровода плъзна из целия му ларинкс.

Тъй като не можеше да преглъща, теглото му мълниеносно се стопи. Отначало го лекуваха с облъчване, а впоследствие решиха да отрежат хранопровода му, създавайки нов от дебелото му черво. Облъчването обаче не доведе до нищо и човекът умря преди операцията.

Измършавял и съсухрен, Гъни Ълстейн можеше да бъде забелязан през последните си дни в люлеещия се стол на предната веранда на къщата, която собственоръчно беше построил. Съпругата му Мери, с която бяха женени от трийсет години, още живее там.

През последните седмици от живота си той изгуби и способността си да говори. Искаше му се да каже толкова много неща на Мери — как тя винаги бе стимулирала най-доброто от него, колко я обичаше — но не можеше да изрази на хартия дълбочината на чувствата си. Сега той броди печален и горчиво съжалява, задето не е могъл да ѝ каже всички тези неща, хранейки напразните надежди, че като призрак все ще намери някакъв начин да ѝ проговори.

Туморът на ларинкса би бил истинска благословия, ако ми попречеше да попитам Сони Уекслър:

— Какво се е случило?

— Мислех, че знаеш — отвърна ми той. — Когато те видях, си казах, че сигурно заради това си дошъл. Шерифът е бил прострелян.

Джизъс Бустамант, друг полицай, процеди ядосано:

— Преди около час някакво шибано копеле е гръмнало шефа три пъти в гърдите, както си е стоял на верандата!

Стомахът ми се преобърна, после още веднъж и още веднъж, почти в такт с редуващите се алени и сини отблясъци на въртящата се лампа, а буцата в гърлото ми стана още по-голяма и горчива.

Сигурно съм пребледнял и съм се олюлял, защото коленете ми изведнъж се разтрепериха. Джизъс ме улови за раменете, за да не падна, а Сони Уекслър побърза да ми каже:

— Спокойно, хлапе, спокойно, шерифът е жив. Може да е зле, но е жив — а той не се предава лесно.

— В момента е под грижите на лекарите — каза Били Мъндей, чието рождено петно с цвят на портвайн, заемащо една трета от лицето му, блестеше мистериозно в мрака, придавайки му вид на някакъв шаман. — Ще се оправи... трябва да се оправи. Иначе какво ще правим без него?

— Той не се предава лесно — повтори Сони.

— В коя болница е? — попитах.

— В Окръжната.

Веднага се втурнах към шевролета, който бях оставил на улицата.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Сега повечето нови болници в Калифорния приличат на взети под наем офиси, които продават преоценени килими или бизнес оборудване на едро. Невзрачната архитектура не внушава увереността, че хората между тези стени са в състояние да лекуват.

Окръжната болница бе най-старото болнично заведение в региона и имаше впечатляващ двоен портал с колони от варовик и корниз, обрамчващ цялата сграда. Стига ти само един поглед, за да разбереш, че тук работят лекари и медицински сестри, а не някакви търговски чиновници.

Главното фоайе имаше покрит с шуплест варовик под, вместо с някакъв евтин килим, а бюрото на служителя от регистратурата бе украсено с изящни колони, наподобяващи вестителския жезъл на Хермес.

Ала преди да успее да се приближи до това бюро, пътят ми беше препречен от Алис Нори — ветеранка с десетгодишна служба в Полицейското управление на Пико Мундо — чиято задача беше да държи репортерите и неупълномощените посетители далеч от шерифа.

— Той е в хирургията, Од. Ще трябва да остане там за известно време.

— Къде е госпожа Портър?

— Карла е в чакалнята на спешното. Ще го закарат там веднага след като приключат с него в операционната.

Интензивното отделение се намиреше на четвъртия етаж. С тон, който недвусмислено показваше, че Алис трябва да ме арестува, ако иска да ме спре, казах:

— Качвам се горе, мадам.

— Няма нужда да тръгваш с рогата напред срещу значката ми, Од. Името ти фигурира в краткия списък, който Карла ми даде.

Качих се с асансьора до втория етаж, където се намиреше операционната.

Намирането на стаята, която ми трябваше, се оказа фасулска работа. Рафъс Картър бе застанал на пост пред вратата — облечен в униформа и достатъчно едър, че да накара и освирепял бик да се замисли, преди да го нападне.

Докато се приближавах към флуоресцентния надпис, той сложи дясната си ръка върху дръжката на пистолета в кобура си.

Като забеляза реакцията ми, каза:

— Не се обиждай, Од, но не съм нащрек само когато Карла минава по този коридор.

— Смяташ ли, че е бил застрелян от някого, когото е познавал?

— Напълно е възможно, което означава, че сигурно и аз познавам кучия син.

— Много ли е зле?

— Много.

— Уайът не се предава лесно — казах, повтаряйки мантрата на Сони Уекслър.

— Дано да е така — кимна ми Рафъс.

Отново се качих в асансьора. Когато кабината минаваше между третия и четвъртия етаж, изведнъж натиснах бутона „СТОП“.

Цялото ми тяло трепереше неконтролируемо, изцеждайки всичките ми сили. Краката ми не ме държаха повече и аз се плъзнах по стената и седнах на пода.

В живота, както казва Сторми, не е важно колко бързо бягаш, нито пък дали го правиш грациозно или не. Единственото, което има значение, е издръжливостта ти — способността да останеш на краката си, да не се предадеш и да продължаваш да се бъхтиш напред, каквото и да става.

Все пак според нейната космология този живот е като новобрански лагер. Ако не успееш да преодолееш всички препятствия и рани, които ти нанася, не можеш да преминеш на следващото ниво, което тя нарича „служба“, или да достигнеш до третия етап от живота си, който според нея ще бъде изпълнен с такива наслади, пред които бледнее дори купа шоколадов сладолед с кокосов сироп.

Ала независимо от яростта, с която духат ветровете на късмета, или от бремето на житейските неслоди, Сторми винаги остава на крака, казано метафорично; за разлика от нея аз имам нужда от време на време да поспра за миг, ако искам да продължа нататък.

Исках да възвърна самообладанието си, да съм спокоен, хладнокръвен, силен и изпълнен с позитивна енергия, когато отида при Карла. Тя имаше нужда от подкрепа, а не от сълзи на състрадание или скръб.

След две или три минути вече бях спокоен и макар че бях успял да възвърна само *донякъде* самообладанието си, прецених, че ми бе достатъчно. Изправих се на крака и натиснах бутона за четвъртия етаж. Асансьорът продължи своя ход.

Унилата и потискаща чакалня, която се намираше в дъното на коридора близо до реанимацията, имаше бледосиви стени, а подът ѝ бе покрит с винилови плочи, изпъстрени със сиво-черни петънца и тъмнокафяви столове, предназначени за близките на пациентите. Атмосферата на това място сякаш крещеше: *смърт!* Някой трябваше да перне хубавичко по темето главния декоратор на болницата.

Сестрата на шерифа Айлийн Нюфийлд седеше в единия ъгъл — очите ѝ бяха зачервени от плач и тя не спираше да мачка бродираната кърпичка в ръцете си.

До нея се намираше Джейк Хълкуист и ѝ шепнеше някакви утешаващи слова. Той беше най-добрият приятел на Уайът Портър. И двамата бяха започнали да работят в полицията в една и съща година.

Джейк не беше с униформа — носеше панталони в сивокафеникав цвят и тениска, която висеше над колана му. Връзките на спортните му обувки бяха развързани. Косата му стърчеше като на таралеж, сякаш не бе имал никакво време да се среши, след като беше научил новината.

Що се отнася до Карла, тя изглеждаше така, както бе изглеждала винаги — свежа, красива и самоуверена.

Очите ѝ бяха ясни — не беше плакала. Първо беше съпруга на полицай, а после — жена; нямаше да заплаче, докато Уайът се бореше за живота си, понеже духовно тя също се сражаваше редом с него.

В мига, в който пристъпих през отворената врата, Карла се приближи до мен, прегърна ме и каза:

— Работата се прецака, нали така, Оди? Не биха ли се изразили точно така хората на твоята възраст за онова, което се случи?

— Прецака се — съгласих се аз. — Напълно.

Чувствителна към емоционалното състояние на Айлийн, Карла ме поведе по коридора, за да можем да си поговорим.

— Обадиха му се на личния му номер за извънредни случаи малко преди два през нощта.

— Кой? Кой му се обади?

— Не знам. В просъница чух как телефонът звънна и се надигнах, ала той ми каза да продължа да спя, защото всичко било наред.

— Колко души имат този номер?

— Не са много. Уайът не отиде до гардероба, за да се облече — излезе от спалнята по пижама, ето защо си помислих, че става въпрос за нещо, което ще може да разреши и от къщи. Отново заспах... докато изстрелите не ме събудиха.

— Кога стана това?

— До десетина минути след обаждането. Най-вероятно е отворил предната врата за някого, когото е очаквал...

— Някой, когото е познавал.

— ... и го простреляха четири пъти.

— Четири? Чух за три изстрела в гърдите.

— Три пъти в гърдите — потвърди тя — и един в главата.

При новината за изстрела в главата изпитах неистова нужда да се плъзна по стената и отново да седна на пода.

Като видя ефекта, който думите й произведоха върху мен, Карла побърза да каже:

— Мозъкът не е засегнат. Куршумът в главата е нанесъл най-малко поражения от всички изстрели. — Съпругата на шерифа се насили да се усмихне. — Уайът има да се шегува за това, не мислиш ли?

— Най-вероятно вече си го мисли.

— Направо мога да си го представя как заявява, че ако искаш да пръснеш мозъка на Уайът Портър, трябва да го гръмнеш в задника.

— Би било типично в негов стил — съгласих се аз.

— Може би си мислят, че са си свършили добре работата, след като са го повалили, ала стрелецът или е изтървал нервите си, или се е разсеял. Куршумът само е одраскал скалпа му.

Аз мислех другояче.

— Може да не са искали да го убият.

Карла сякаш не чу думите ми.

— Когато набрах деветстотин и единайсет и успях да сляза долу с пистолета си, от нападателя нямаше и следа.

Представих си я как слиза безстрашно по стълбите, здраво стиснала оръжието в двете си ръце, и как се приближава към предната врата, готова да убие мъжа, застрелял съпруга ѝ. Истинска лъвица. Също като Сторми.

— Уайът лежеше на земята и беше почти в безсъзнание, когато го открих.

По коридора от страната на асансьорите се появи медицинска сестра, облечена в зелено. Изражението, изписано на лицето ѝ, сякаш заявяваше: „Моля ви, не убивайте вестносеца!“.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сестрата от хирургията се казваше Джена Спинели — познавах я още от гимназията, която бяхме завършили и двамата. Девојката беше една година по-голяма от мене, спокойните ѝ сиви очи бяха изпъстрени със синьо, а ръцете ѝ сякаш бяха създадени, за да свири на пиано.

Известията, които донесе, не бяха нито толкова мрачни, колкото се опасявах, нито пък толкова хубави, колкото ми се искаше. Жизнените показатели на шерифа бяха стабилни, макар и не достатъчно добри. Единият му бял дроб беше засегнат, но положението не беше непоправимо и вътрешните му органи не бяха пострадали фатално.

Бяха предприети операции и според главния хирург на екипа Уайът Портър трябвало да остане още минимум час и половина — два в реанимацията.

— Сигурни сме, че организъмът му ще понесе добре оперативната намеса — заяви Джена. — А след това ще трябва да предотвратим възникването на постоперативни усложнения.

Карла отиде в чакалнята на интензивното да съобщи тези неща на зълва си и на Джейк Хълкуист. Когато останах сам с Джена, я попитах:

— И двата ли чука размаха, или скри единия зад гърба си?

— Казах всичко, което знам, Оди. Никога не скриваме лошите новини от съпругата. Казваме ги веднага и без заобикалки.

— Лоша работа, а?

— Много лоша — съгласи се сестрата. — Знам, че си близък с него.

— Така е.

— Мисля, че всичко ще мине благополучно — каза Джена. — Не само в хирургията — когато го изпишем, ще може да си отиде вкъщи съвсем самичък.

— Но няма гаранция.

— Има ли изобщо някога? Вътре в него е истинска каша. Но не е и наполовина толкова зле, колкото си мислехме, когато го сложихме на масата — преди още да го отворим. Вероятността да оцелееш след три огнестрелни рани в гърдите е едно на хиляда. Той е невероятен късметлия.

— Ако това е късмет, по-добре никога да не ходи във Вегас.

Тя протегна показалеца си и дръпна надолу единия от долните ми клепачи, разглеждайки окото ми.

— Изглеждаш ми изтощен, Оди.

— Имах напрегнат ден. Нали знаеш — закуската започва много рано в „Пико Мундо Грил“.

— Онзи ден бях там с две приятелки. Ти сготви обяда ни.

— Сериозно? Понякога нещата около печката са толкова напечени, че нямам време да се огледам и да видя кой е дошъл.

— Определено имаш талант.

— Благодаря ти — казах. — Много мило от твоя страна.

— Чух, че баща ти продава онези парцели на Луната.

— Да, но тя и без това не е особено подходяща за отдих. Няма въздух.

— Изобщо не си като баща си.

— Че кой би искал да е като него?

— Повечето мъже.

— Мисля, че не си права.

— Знаеш ли какво? Според мен трябва да даваш уроци по готварство.

— Че аз предимно пържа.

— Веднага бих се записала.

— Готвенето ми никак не е здравословно.

— Все ще трябва да умрем от нещо. Още ли си с Бронуен?

— Сторми. Да. То ни е предопределено.

— Откъде знаеш?

— Имаме съвпадащи си рождени петна.

— Имаш предвид онова, което си е татуирала, за да съвпадне с твоето?

— Татуирала? Не. Съвсем истинско е. Ще се женим.

— О — преглътна сестрата. — Не знаех за това.

— Това е голямата новина.

— Само почакай момичетата да разберат — усмихна се Джена.

— Кой момичета?

— Всички.

Смисълът на разговора нещо ми убягваше, ето защо казах:

— Виж сега. Мръсен съм, имам нужда от баня, но не искам да напускам болницата, докато шерифът Портър не напусне хирургията без опасност за живота му. Има ли възможност да си взема един душ някъде тук?

— Ще попитам главната сестра на етажа. Все ще ти намерим нещичко.

— Имам дрехи за преобличане в колата.

— Тогава иди да ги вземеш. После попитай за стаята на сестрите. Ще ти уредя всичко.

Докато Джена се обръщаше, неочаквано изтърсих:

— Ходила ли си някога на уроци по пиано?

— Моля? — вдигна вежди тя. — В продължение на години. Но защо питаш?

— Ръцете ти са толкова красиви. Обзалагам се, че свириш божествено.

Тя ми хвърли поглед, който не можах да разгадая — сребристите снежинки в сивите ѝ очи бяха изпълнени с тайни. После каза:

— Вярно ли е онова за сватбата?

— Абсолютно — кимнах, изпълнен с гордост, че Сторми ще се омъжи за мен. — Ще бъде в събота. Ако можех да напусна града, щяхме да отидем във Вегас и да се оженим още преди разсъмване.

— Някои хора са големи късметлии — въздъхна Джена Спинели. — По-големи късметлии дори и от шерифа Портър, който диша след три рани в гърдите.

Предположих, че тя ме смята за щастливец заради предстоящия ми брак със Сторми, ето защо добавих:

— Явно съдбата ми дължи доста след онези каши с баща ми и майка ми.

Изражението на сестрата бе непроницаемо.

— Обади ми се, ако все пак решиш да даваш уроци по готварство. Сигурна съм, че си истинска турбина с бъркалката.

— С бъркалката? — озадачено попитах аз. — Е, вярно е, че когато правя бъркани яйца, нямам равен на себе си, но тайната при

палачинките и гофретите е да приготвиш тестото, а всичко останало може да се обобщи с три думи — пържене, пържене и пържене.

Тя се усмихна, поклати глава и се отдалечи по коридора, а аз се почувствах толкова озадачен, както по време на някой бейзболен мач в гимназията, когато ми подаваха перфектна топка, а аз замахвах над нея, без дори да я докосна. А бях най-добрият при статичните удари.

Забързах към колата на Розалия, която ме чакаше на паркинга. Извадих пистолета от плика и го пъхнах под седалката на шофьора.

Когато отидох в отделението на сестрите на четвъртия етаж с багажа си, те вече ме очакваха. Въпреки че грижите за болните и умиращите едва ли са особено приятни, и четирите сестри от нощната смяна ми се усмихваха и очевидно бяха доста развеселени от нещо.

Освен обичайните болнични стаи, предназначени за един или няколко души, четвъртият етаж предлагаше и луксозни апартаменти, които по нищо не отстъпваха на първокласните хотели. Боядисани в топли цветове, те включваха комфортно обзавеждане, бездарни картини в изящни рамки, малки хладилници и чудесни бани, където нищо не липсваше.

Така по-заможните пациенти, чиито здравни застраховки покриваха тези разходи, можеха да избягат от угнетяващата болнична атмосфера. Лекарите смятаха, че тези апартаменти ускорявали възстановяването, и аз съм сигурен, че е така — въпреки ужасните картини на галеони с издути платна и котенца, пулещи се сред маргаритки.

Любезните девойки ме снабдиха с пълен комплект кърпи и ми позволиха да използвам банята в едно от тези луксозни кътчета. Картините бяха подчинени на цирковата тема — клоуни с балони, тъжно гледащи лъвове, красива въжеиграчка с розов слънчобран. Глътнах две таблетки, за да успокоя стомаха си.

Ала след като се избърснах, изкъпах и измих косата си с шампоан и си сложих чисти дрехи, все още се чувствах така, все едно съм бил прекаран през парен ваялк — имах усещането, че съм сплескан като лист хартия.

Разположих се в едно кресло и се заех да разглеждам съдържанието на портфейла, който бях задигнал от трупа на Робъртсън. Кредитни карти, шофьорска книжка, читателска карта от библиотеката...

Единственото по-особено нещо беше обикновената черна пластмасова карта, върху чиято повърхност се открояваха серия релефни точки. Когато наклоних картата под ъгъл, те се открииха съвсем ясно пред погледа ми. Изглеждаха ето така:

Тези точки бяха изпъкнали от едната страна на картата и вдлъбнати от другата. Макар че бе напълно възможно да представляват някакъв вид кодирани данни, предназначени за разчитане от специална машина, предположих, че става въпрос за специалната азбука за слепци, известна като Брайлово писмо.

Като се имаше предвид, че Човекът-гъба не беше сляп, не можех да си представя защо му е трябвало да разнася някакъв текст, написан със средствата на Брайловата азбука.

Не бях в състояние да проумея защо и някой сляп човек би носил подобно нещо в портфейла си.

Седях си в креслото и бавно прокарах палеца си по точките, след което ги опипах и с показалеца си. За мен те не представляваха нищо повече от неразгадаеми грапавини в пластмасата, ала колкото повече ги опознавах, толкова по-силно ставаше безпокойството ми.

Продължих да ги галя с върховете на пръстите си, като си представях, че съм сляп, с надеждата шестото ми чувство да ми подсказва ако не смисъла на думите, изписани от точките, то поне предназначението на картата.

Беше много късно. Луната потъна отвъд прозорците, а мракът сякаш се сгъсти и се прегрупира за отчаяна съпротива срещу кървавата зора.

Не трябваше да заспивам. Не се осмелявах да заспя. Ала заспах.

Сънищата ми бяха изпълнени с огнестрелни оръжия, бавно движещи се куршуми прорязваха прозрачни тунели във въздуха, а койоти оголваха черните си пластмасови зъби, осеяни с неведоми конфигурации от точки, които за малко да разчета с треперещите си пръсти. Сълзящата рана в синкавия гръден кош на Робъртсън се отвори пред мен, като че ли беше черна дупка, а аз — астронавт в открития

космос — и ме засмука с непреодолимата си гравитация в своите дълбини, повличайки ме към забвението.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Успях да дремна само час, преди една от сестрите да ме събуди. Шерифът Портър бил преместен от хирургията в реанимацията.

През прозореца се виждаха черни хълмове, които се издигаха към черното небе, обсипано със сребристи Брайлови точки. Слънцето продължаваше да лежи на час разстояние под източния хоризонт.

Взех торбата с мръсните си дрехи и поех по коридора, където се намираше чакалнята на реанимацията.

Джейк Хълкуист и сестрата на Уайът продължаваха да седят там. Никой от тях не беше виждал през живота си нещо подобно на черната пластмасова карта.

След по-малко от минута една сестра и санитар излязоха от коридора, бутайки количката, където лежеше шерифът. Карла Портър вървеше отстрани и държеше ръката на съпруга си.

Когато минаха покрай нас, забелязах, че Уайът Портър е в безсъзнание. Беше доста блед, а устните му изглеждаха повече сиви, отколкото розови.

Сестрата дърпаше, а санитарят буташе количката, която прекараха през двойните врати на реанимацията. Карла ги последва, като ни заяви, че не се очаквало съпругът ѝ да се върне в съзнание още поне няколко часа.

Този, който бе убил Робъртсън, бе застрелял и шерифа. Не можех да го докажа, ала ако човек не вярва в съвпаденията, то две огнестрелни атаки с цел убийство в промеждутък от няколко часа в тихо градче като Пико Мундо със сигурност са свързани като сиамски близнаци.

Чудех се дали онзи, който се е обадил по личния телефон на шерифа, се е опитал да имитира гласа ми... дали се е идентифицирал като мен, търсейки съвет, молейки да се срещнат пред вратата на къщата му. Може би се е надявал, че шерифът не само ще се хване на въдицата, но и ще спомене името ми пред жена си, преди да излезе от спалнята.

Щом се е постарал да ме накисне за едно убийство, защо за сигурно да не ме натопи и за две?

Въпреки че се молах Уайът Портър да се възстанови бързо, се притеснявах от онова, което можеше да каже, когато дойдеше в съзнание.

Алибито ми за времето на стрелбата се заключаваше в следното — бях зает с укриването на труп в една от бараките на Църквата на шепнещата комета. Това обяснение едва ли щеше да ми спечели симпатиите на който и да е адвокат, дори и въпросният труп да бъде открит.

Разпитах и сестрите от отделението на четвъртия етаж, ала нито една от тях не знаеше какво представлява предметът, който бях открил в портфейла на Човека-гъба.

На третия етаж имах повече късмет. Там една бледа и луничава сестра с вид на умопобъркана тъкмо проверяваше дали съдържанието на чашите с хапчета съответства с предписаното на пациентите в един дълъг списък. Тя взе мистериозния пластмасов четириъгълник, разгледа го от двете страни и рече:

— Това е карта за медитация.

— Моля?

— По принцип ги правят без изпъкналите точки — вместо тях слагат разни религиозни символи като кръстове или изображения на Дева Мария.

— Тогава това тук е...

— Ако искате да произнесете стандартна молитва като „Отче наш“ или „Пресвета Дево“, само трябва да придвижите пръста си от символ на символ.

— Значи това е някаква удобна форма на броеница, която можеш да си носиш в портфейла, така ли?

— Да. Точно така — отговори тя, докато плъзгаше пръста си напред-назад по релефните точки. После добави: — Не само християните използват такива неща. Всъщност те бяха използвани за пръв път от последователите на Ню Ейдж движението.

— Не думайте.

— Виждала съм ги да носят камбанки, статуетки на Буда, знаци на мира, кучета или котки, в случай че искат да насочат медитативната

си енергия към борбата за правата на животните, или дори мънички глобуси, когато искат да медитират за по-чиста околна среда.

— Това тук за слепи хора ли е?

— Не. Ни най-малко.

Тя допря картата до челото си, сякаш беше екстрасенс, който се опитва да прочете съдържанието на сгънат лист хартия, поставен в запечатан плик.

Нямах никаква представа защо прави това, ала реших да не питам.

След като отново проследи точките с пръст, сестрата ми каза:

— Четвърт от картите са написани на Брайловото писмо. Допирате пръста си до точките и медитирате на всяка буква.

— Супер. Но какво е значението им?

Показалецът ѝ продължи да се плъзга по картата, а лицето ѝ започна да се смръщва толкова бавно, сякаш беше образ от полароидна снимка.

— Не мога да чета Брайловата азбука — вдигна рамене луничавата жена. — Обаче усещам някои неща — различавам някакви вдъхновяващи думи. Един вид мантра, чрез която да фокусирате енергията си. Текстът трябва да е напечатан на опаковката, в която е била картата.

— Не разполагам с опаковката.

— Можете да си поръчате и специален текст лично за вас — нещо като ваша собствена мантра, която да е... абе, каквото ви хрумне. Това е първата черна карта, която виждам.

— В какъв цвят са по принцип? — попитах.

— Бели, златни, сребърни, сини (за благото на небето), зелени (ако ще се молите за опазването на околната среда)...

Процесът по намръщването най-накрая бе приключил. Сестрата ми върна картата, след което се взря с явно отвращение в пръстите си.

— Къде казахте, че сте намерили това? — попита с властен тон.

— Долу във фоайето на пода — излъгах аз.

Сестрата бръкна под бюрото си и извади туба с гел-дезинфектант. Изстиска малко върху лявата си длан, след което остави тубичката и затърка енергично двете си ръце, сякаш се боеше да не би картата да е заразена с опасен вирус.

— Ако бях на ваше място, щях да се отърва от този предмет — каза, докато триеше дланите си. — И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Беше сложила толкова много гел, че усещах острия мирис на етиловия спирт директно в ноздрите си.

— Защо? — попитах.

— Излъчва отрицателна енергия. Лоша аура. Ще ви навлече неприятности.

Зачудих се кое ли училище за медицински сестри беше завършила.

— Ще я изхвърля в боклука — обещах.

Луничките по лицето ѝ сякаш бяха станали по-ярки, досущ като зрънца лютив червен пипер.

— Не я изхвърляйте тук.

— Добре — съгласих се. — Няма.

— Нито пък където и да е в болницата — продължи сестрата. — Идете в пустинята, където не живее никой, карайте бързо и я хвърлете през прозореца, та вятърът да я отнесе.

— Това звучи доста добре.

Ръцете ѝ вече бяха сухи и стерилизирани. Намръщената ѝ гримаса се бе изпарила заедно с почистващия гел. Жената се усмихна.

— Надявам се, че съм успяла да ви помогна.

— Бяхте невероятна — усмихнах ѝ се в отговор аз.

Взех черната карта и напуснах болницата, изгубвайки се в чезнещата нощ, ала не се насочих към пустинята.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сградата на радио Кей Пи Ем Си — гласът на долината Маравила — се намира на главната улица, в самото сърце на Пико Мундо. Тя представлява триетажна тухлена постройка в джорджиански стил, а от двете ѝ страни се издигат викториански къщи, където се помещават адвокатската кантора на „Кнакър & Хискъс“ и пекарната „Добър ден“.

В този безбожно ранен час прозорците на пекарната светеха. Когато излязох от шевролета, ме лъхна уханието на току-що изпечен хляб, кифли с канела и лимонов щрудел.

Никакви бодаци не се мяркаха наблизо.

Първите два етажа на сградата на радиото са заети от кабинети. Студиата се намират на третия етаж.

Стан „Спанки“ Лъфмандър беше дежурният тонрежисьор. Хари Биймис, който незнайно как бе успял да оцелее в радиобизнеса, без да се сдобие с прякор, бе продуцентът на „Цяла нощ с Шеймъс Кокоболо“.

Започнах да им правя физиономии през тройно изолирания прозорец между коридора на третия етаж и електронното им убежище.

Те първо ми заявиха с красноречиви жестове, че трябва да се съвкупя със себе си, след което ми намигнаха и ми показаха знака „окей“. Кимнах и продължих по коридора към вратата на кабинката на студиото.

От високоговорителя в коридора, макар и тихичко, се чуваше „Перлен наниз“ на безсмъртния Глен Милър — тавата, която Шеймъс беше пуснал в момента.

Музиката идваше от компактдиск, ала по време на шоуто си Шеймъс използва жаргон от 30-те и 40-те години на миналия век.

Хари Биймис го беше предупредил, така че когато влязох в кабинката, Шеймъс си свали слушалките, погледна лампичката на ефира и ми каза:

— Хей, Магъоснико, добре дошъл в *мое*то Пико Мундо!

За Шеймъс съм Магъосника от Од, или само Магъосника... за по-кратко.

— Защо не миришеш на шампоан от праскови? — попита ме той.

— Защото единственият сапун, който ми попадна под ръка, бе някакъв неароматизиран дезинфектант.

Той се намръщи.

— Не сте скъсали с богинята, нали?

— Тепърва започваме — уверих го аз.

— Радвам се да го чуя.

Тапицираните стени смекчаваха гласовете ни и ги заглаждаха.

Лещите на тъмните му очила имаха син цвят, а кожата му беше толкова черна, че се синееше.

Протегнах се и оставих пред него картата за медитация, шляпвайки я звучно на бюрото му, за да провокирам интереса му.

Той изобщо не я удостои с вниманието си.

— Възнамерявах да мина през закусвалнята след края на шоуто и да си поръчам някое инфарктно блюдо от пържена шунка с лук и картофено пюре.

Докато заобикалях острова на микрофоните и се разполагах на стола пред него, му казах:

— Тази сутрин няма да готвя. Имам почивен ден.

— Какво правиш, когато имаш почивен ден — излизаш навън и се шляеш покрай магазина за гуми?

— Мислех си дали да не отида да поиграя боулинг.

— Ти си един маниакален купонджия, Магъоснико. Не знам как изобщо те търпи твоята дама.

Песента на Милър свърши и Шеймъс се наведе към микрофона, изстрелвайки няколко умело импровизирани реплики, след което започна да припява от „Скок в един часа“ на Бени Гудман и „Хващай влака, без да чакаш“ на Дюк Елингтън.

Обичам да слушам Шеймъс и когато е в ефир, и когато не е. Той има глас, на фона на който Бари Уайт и Джеймс Ърл Джоунс звучат като циркаджийски музиканти с ангина. За радиофеновете си Шеймъс е Кадифения глас.

От един до шест през нощта всеки ден, с изключение на неделя, Шеймъс пуска онова, което нарича „музиката, която ни спечели

голямата война“, и разказва истории за нощния живот на тази праисторическа епоха.

През останалите деветнайсет часа от деня Кей Пи Ем Си се въздържа от музиката, наблягайки на говоренето. Ръководството с радост би предпочело да елиминира изцяло тези пет часа от най-неслушаемото време, ала радиолицензът им ги задължава да обслужват гражданите двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

Тази ситуация дава на Шеймъс свободата да прави каквото си поиска, а това, което искаше той, бе да потопи себе си и страдащите си от безсъние слушатели в славната ера на биг бендите. В онези дни, както обичаше да казва той, музиката била *истинска*, а животът почивал върху истината, разума и добрата воля.

Когато за пръв път чух тези думи, изразих изненадата си, че намира един доста противоречив период за толкова привлекателен. Отговорът му гласеше:

— Аз съм чернокож, сляп, доста интелигентен и чувствителен. *Нито една* епоха не би била лесна за мен. Тогава поне културата е била *култура* и е имала *стил*.

Сега Шеймъс каза на слушателите си:

— Затворете очи, представете си Дюк в характерния му бял смокинг и се качете заедно с мен, Шеймъс Кокоболо, на влака за Харлем.

Майка му го бе кръстила Шеймъс, защото искала синът ѝ да стане детектив от полицията. Когато на три години момченцето загубило зрението си, мечтаната кариера на пазител на закона пропаднала завинаги като вариант. Фамилията му идваше от баща му, който бил чистокръвен жител на Ямайка.

Той вдигна черната пластмасова карта между палеца и показалеца на дясната си ръка и ми рече:

— Да не би някоя изумително тъпа банка да ти е дала кредитна карта?

— Надявах се ти да ми кажеш какво представлява.

Радиоводещият плъзна показалеца си по повърхността ѝ, но без да чете надписа — явно се опитваше само да определи същността му.

— Ох, Магьоснико, нима си мислиш, че се нуждая от медитация, когато имам Каунт Бейси, Сачмо и Арти Шоу?

— Значи знаеш какво представлява.

— През последните две години съм получил поне дузина такива неща, всичките с различни вдъхновяващи мисли, сякаш слепците не могат да танцуват и затова трябва да медитират. Без да се обиждаш, Магьоснико, но те смятах за твърде готин, че да вземеш да ми пробутваш разни пластмасови фантастични духовни глупости като това, и сега съм малко притеснен за теб.

— Няма защо. Изобщо не ти я давам — просто искам да разбера какво е написано там.

— Радвам се да го чуя. Но защо си толкова любопитен?

— Такъв съм си по рождение.

— Започнах да схващам. Не е моя работа. — Той прочете картата с показалеца си и рече: — Бащата на лъжите.

— „Бащата на лозите“?

— *Лъжите*. Неистините.

Фразата ми звучеше позната, ала поради някаква причина не можех да схвана смисъла ѝ — навярно защото просто не исках.

— Дяволът — каза Шеймъс. — Бащата на лъжите, Отецът на Злото, Негово Сатанинско Величество. За какво става дума, Магьоснико? Да не би старомодната религия на „Сейнт Барт“ да ти е станала толкова скучна напоследък, че да се нуждаеш от полъх на сяра, за да развълнуваш душата си?

— Картата не е моя.

— А чия е?

— Една сестра от окръжната болница ми каза да натисна здраво газта, да отида в пустинята и да я хвърля през прозореца, та да може вятърът да я отнесе.

— За един приятен младеж, който си изкарва честно прехраната с бъркалка в ръка, май се срещаш с доста смахнати хора.

Той побутна картата към мен по островчето на микрофона.

Надигнах се от стола си.

— Не оставяй тази Брайлова сяра тук — каза.

— Нали беше само някаква си пластмасова фантастична духовна глупост... — подметнах.

Двойните ми отражения се взираха в мен от тъмносините стъкла на очилата му.

— Някога познавах един практикуващ сатанист. Той твърдеше, че мрази майка си, но навярно я е обичал. Ченгетата намериха отрязаната ѝ глава във фризера в запечатана найлонова торбичка с цветчета от роза, за да се запази свежа.

Взех картата за медитация. Стори ми се ледена.

— Благодаря ти за помощта, Шеймъс.

— Внимавай, Магьоснико. Интересни ексцентрични приятели не се намират лесно. Ако внезапно умреш, ще ми липсваш.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато най-накрая се зазори, слънцето разряза тъмния хоризонт като наточеното острие на палач.

Някъде в Пико Мундо бъдещият масов убиец навярно наблюдаваше изгрева, докато зареждаше карабината си.

Паркирах на алеята и загасих двигателя. Не можех да чакам повече, за да науча дали човекът, застрелял Боб Робъртсън, е убил и Розалия Санчес. Въпреки това изминаха две или три минути, преди да събера достатъчно кураж, за да изляза от колата.

Нощните птици бяха утихнали. От утринните врани също нямаше и следа, а по принцип бяха доста активни на разсъмване.

Докато изкачвах стъпалата на задната веранда, видях, че мрежата против насекоми е спусната, но вратата бе отворена. Кухненските прозорци бяха тъмни.

Надзърнах през мрежата. Розалия седеше на масата, а ръцете ѝ бяха склучени около чаша с кафе. Изглеждаше жива.

Понякога външният вид заблуждава. Ами ако мъртвото ѝ тяло чакаше да бъде открито в някоя от стаите, а това бе само нейният призрак, обгърнал с длани чашата, която тя е оставила, за да отвори на убиеца си миналата нощ?

Не можех да помириша прясно свареното кафе.

Замислих се, че всеки път, когато хазяйката ми ме чакаше да се прибера и да ѝ кажа, че все още я виждам, лампите бяха запалени. Никога преди не я бях виждал да седи в тъмното.

Тя ме погледна и се усмихна, когато влязох в кухнята.

Втренчих се в нея, без да мога да промълвя и дума, защото се боях, че имам насреща си привидение, което не може да ми отговори.

— Добро утро, Од Томас.

Страховете ми веднага ме напуснаха ведно с въздишката на облекчение, която издадох.

— Вие сте жива.

— Естествено, че съм жива. Знам, че не приличам на онова малко момиченце, което бях, ала се надявам, че не изглеждам умряла.

— Исках да кажа, че ви виждам. Виждам ви.

— Да, знам. Двама полицаи ми го казаха, така че не трябваше да те чакам да се прибереш.

— Полицаи?

— Винаги е добре да узнаеш по-рано. Изгасих лампата и се наслаждавах на разпъпващата се зора. — Тя вдигна чашата си. — Какво ще кажеш за малко ябълков сок, Од Томас?

— Не, благодаря ви. Не споменахте ли някакви полицаи?

— Бяха приятни момчета.

— Кога беше това?

— Преди четирийсетина минути. Притеснявах се за теб.

— Притеснявали са се... защо?

— Рекоха, че получили съобщение за стрелба от твоя апартамент. Не е ли нелепо, Од Томас? Казах им, че не съм чула нищичко.

Бях сигурен, че обаждането, съобщаващо за изстрела, е било анонимно, защото най-вероятно е било дело на убиеца на Боб Робъртсън.

Госпожа Санчес продължи:

— Попитах ги по какво ли би стрелял в твоя апартамент. Нямах мишки... — вдигна рамене хазяйката ми, след което отпи от ябълковия си сок. — Нямах мишки, нали?

— Нямам, мадам.

— Въпреки това искаха да огледат. Бяха загрижени за теб. Приятни момчета. Избърсах си краката, преди да влязат. Не докоснаха нищичко.

— Искате да кажете, че сте ги пуснали да влязат?

След като отпи от сока, Розалия ми рече:

— Ами, нали бяха полицаи, а и се притеснявах за теб... Почувствах се много по-добре, когато се увериха, че не си си прострелял крака или нещо подобно.

Не можете да си представите колко доволен се чувствах, задето не се тутках с трупа на Робъртсън, а се отървах от него веднага, след като го намерих.

— Од Томас, снощи изобщо не дойде да опиташ от сладките, които изпекох за теб. С парченца шоколад и орехи. Любимите ти.

Тогава забелязах пълната със сладки чиния, която стоеше на масата.

— Благодаря ви, мадам. Вашите сладки са най-хубавите. — Вдигнах чинията. — Чудех се... дали мога да заема колата ви за малко?

— Не слезе ли от нея току-що?

По бузите ми изби такава червенина, на фона на която изгревът навярно бледнееше.

— Да, мадам.

— Е, ами тогава значи вече си я взел — каза тя без следа от ирония. — Няма нужда да ме питаш два пъти.

Взех ключовете от поставката с форма на прасенце над хладилника.

— Благодаря ви, госпожо Санчес. Вие сте толкова добра към мен.

— Ти си страхотно момче, Од Томас. Толкова ми напомняш за племенника ми Марко. През септември ще станат три години, откакто е невидим.

Марко, заедно с цялото си семейство, се намираше в единия от самолетите, които се врязаха в Световния търговски център.

— Продължавам да си мисля, че той отново ще стане видим някой ден, но вече мина толкова време... — продължи хазяйката ми. — Да не си посмял да станеш невидим, Од Томас.

Понякога Розалия Санчес ми къса сърцето.

— Няма — уверих я.

Щом се наведох и я целунах по челото, тя положи длан върху главата ми и задържа лицето ми до своето.

— Обещай ми, че няма да станеш невидим.

— Обещавам ви, мадам. Заклевам се пред Господа.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато паркирах шевролета пред апартамента на Сторми, полицейския микробус вече го нямаше.

Това само доказваше, че ченгетата не охраняваха нея. Както и подозирах, те наблюдаваха сградата, в случай че Боб Робъртсън тръгне по дирите ми. Когато се появих пред дома на шерифа Портър след стрелбата, полицаите са разбрали, че вече не съм при Сторми и са се махнали оттук.

Човекът-гъба бе изпаднал в безкраен сън, наглеждан от призрака на млада проститутка, ала неговият убиец и доскорошен партньор все още беше на свобода. Вторият социопат не би трябвало да има причина да се занимава със Сторми; освен това тя имаше 9-милиметров пистолет и непоколебима воля да го използва.

Отново си представих раната на Робъртсън, ала сега не можех да отместя поглед или да затворя очите си, както бях направил в банята. Нещо по-лошо — въображението ми прехвърли образа на смъртоносната дупка от синкавата плът на мъртвия Робъртсън към Сторми, при което си помислих и за младата жена, която ме беше спасила от койотите — как стоеше пред Църквата на шепнещата комета, скръстила свенливо ръце пред обезобразените си от куршумите гърди.

Изведнъж се втурнах напред. Взех стълбите на един дъх и изскочих на верандата. Блъснах рязко вратата с матираното стъкло.

Засуетих се с ключа, изтървах го, наведох се и светкавично го улових във въздуха, когато отскочи от облицования с паркет под, след което отключих вратата на апартамента ѝ.

От всекидневната видях, че Сторми е в кухнята, и веднага отидох при нея.

Тя стоеше пред плота за рязане, който се намираще встрани от умивалника, и белеше един грейпфрут с малко ножче. Част от отделените семена блестяха върху дървената повърхност.

— Защо си толкова напрегнат? — попита ме тя, след като привърши с плода и остави ножа на поставката.

— Помислих си, че си мъртва.

— След като не съм, искаш ли да закусиш?

За малко да ѝ кажа, че някой е прострелял шерифа.

Ала вместо това ѝ рекох:

— Ако взимах наркотици, бих се изкефил максимално на амфетаминов омлет с три чаши черно кафе. Почти не съм спал. Трябва да остана буден и да проясня мислите си.

— Имам понички с шоколадова глазура.

— Това е едно добро начало.

Седнахме на кухненската маса; тя с нейния грейпфрут, а аз — с кутията понички и бутилка пепси с максимум захар и кофеин.

— Защо си мислил, че съм умряла? — попита ме приятелката ми.

Тя и без това се тревожеше за мен, ето защо не исках да напомпам тревогата ѝ до точката на избухване.

Ако ѝ кажех за шерифа, щеше да се наложи да ѝ разкажа и за трупа на Боб Робъртсън във ваната ми, и как вече е бил мъртъв, когато го видях в двора на църквата. А също и за случилото се в Църквата на шепнещата комета... и за сатанинската карта за медитация.

Сторми щеше да поиска да бъде до мен, докато свърши всичко. Да вземе пистолета си и да ме прикрива. Не можех да ѝ позволя да се изложи на такъв риск.

Въздъгнах и поклатих глава.

— Не знам. Навсякъде виждам бодаци. Цели пълчища. Каквото и да се случи, ще бъде страшно. Изплашен съм.

Тя размаха предупредително лъжицата си към мен.

— Не си и помисляй да ми кажеш да си остана вкъщи днес.

— Бих искал днес да си останеш вкъщи.

— Какво ти казах току-що?

— Каквото ти казах току-що.

Изгледахме се безмълвно, докато ядяхме грейпфрут и шоколадова поничка.

— Днес ще си остана вкъщи — започна Сторми след малко, — ако и ти останеш тук през целия ден.

— Вече говорихме за това. Не мога да допусна хората да умрат, ако има начин да предотвратят това.

— Аз пък нямам намерение да остана дори един-единствен ден затворена в клетка само защото някъде навън се разхождал тигър.

Отпих от пепсито. Искаше ми се да имам няколко таблетки кофеин. Искаше ми се да имам стимуланти, с които да прочиствам главата си всеки път, когато сънят започваше да спуска пелената си над мен. Искаше ми се да бъда като другите хора, които нямат свръхестествени способности, и единственото ми бреме да бъдат последиците от онова, което шоколадовите понички биха могли да ми причинят.

— По-опасен е от тигър — изрекох.

— Не ми пука дори да е по-опасен и от тиранозавър. Искам да живея живота си и нямам никакво време за губене, ако държа да имам собствен магазин за сладолед след четири години.

— Бъди реалистка. Един ден без работа няма да ти попречи да осъществиш мечтата си.

— Всеки ден, в който работя върху нея, е моята мечта. Процесът, а не крайната цел — това е важното.

— Защо изобщо се опитвам да споря с теб? Винаги губя.

— Ти си един изключителен човек на действието, миличък. За какво ти е да можеш и да спориш?

— Аз съм изключителен човек на действието и страхотен готвач на аламинути.

— Идеалният съпруг.

— Ще си взема още една поничка.

С пълното съзнание, че ми предлага отстъпка, която не бих могъл да не приема, Сторми се усмихна и рече:

— Виж какво ще ти кажа — взимам си един почивен ден и идвам с теб. Няма да се отделя и за секунда — където и да отидеш, ще те следвам неотлъчно.

Мястото, където трябваше да отида, беше при човека, убил Боб Робъртсън... който сега навярно се подготвяше да осъществи касапницата, замислена от двамата. С мен Сторми изобщо нямаше да бъде в безопасност.

— Не — възразих. — По-добре да продължиш да работиш върху мечтата си. Опаковай тези фунийки, смеси тези млечни шейкове и стани най-добрият производител на сладолед. Ако човек не е

последователен и се предава лесно, няма да осъществи дори и най-незначителните си мечти.

— Сам ли го измисли това, Од, или го чу отнякъде?

— Не се ли сецаш? Цитирах теб.

Тя нежно ми се усмихна.

— По-умен си, отколкото изглеждаш.

— Налага се. Къде ще отидеш в обедната си почивка?

— Познаваш ме — нося си обяд от къщи. По-евтино е и най-важното е, че мога да остана на работното си място.

— Не променяй решението си. Не се приближавай нито до залата за боулинг, нито до киното, нито до нищо.

— А до игрището за голф?

— Не.

— До някое миниатюрно игрищенце за голф?

— Говоря съвсем сериозно.

— До някоя игрална зала?

— Спомняш ли си онзи стар филм, „Обществен враг“? — попитах.

— Не мога ли да отида в някой увеселителен парк?

— Джеймс Кагни закусва с мутресата си...

— Не съм ничия мутреса.

— ... и когато тя го вбесява, ѝ завира половината грейпфрут в лицето.

— И тя сигурно го кастрира? Защото точно това бих направила аз с ножчето си за грейпфрут.

— „Обществен враг“ е направен през 1931. По онова време не можеш да покажеш кастриране на екрана.

— Колко незряло е било изкуството в онези дни! Сега сме толкова просветени. Искаш ли половината грейпфрут, та да си приготвя ножчето?

— Просто искам да кажа, че те обичам и се притеснявам за теб.

— И аз те обичам, миличък. Затова ти обещавам да не ходя да обядвам на миниигрището за голф. Ще го направя в „Бърк & Бейли“. И ако разсипя солта, незабавно ще хвърля една щипка зад рамото си. По дяволите, ще хвърля цялата солница.

— Благодаря ти. Аз обаче продължавам да обмислям идеята за грейпфрута в лицето.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Около къщата на семейство Такуда на Хемптън Уей не се забелязваха никакви бодаци. А предната нощ тук буквално гъмжеше от тях.

Докато паркирах пред дома им, вратата на гаража се вдигна и Кен Такуда излезе със своя линкълн навигейтър.

Когато тръгнах по алеята, той спря автомобила и смъкна стъклото на прозореца.

— Добро утро, господин Томас — рече.

Това е единственият човек от познатите ми, който се обръща толкова официално към мен.

— Добро утро и на вас, господине. Прекрасна утрин, нали?

— *Великолепна* утрин — заяви той. — Невероятен ден, като всеки друг ден, пълен с неизброими възможности.

Доктор Такуда е преподавател в тукашния факултет на Калифорнийския университет. Специалността му е американска литература на двайсети век.

Като се има предвид фактът, че модерната и съвременната литература, която се изучава в повечето университети, е доста мрачна, цинична, болезнена, песимистична и мизантропска, а и създателите ѝ най-често са самоубийци, които рано или късно слагат край на живота си с помощта на алкохол, дрога или пушки, професор Такуда е удивително светла личност.

— Имам нужда от съвет относно бъдещето си — излъгах. — Мисля си дали в крайна сметка няма да е добре да се запиша в колеж, да защита докторат и да се отдам на академична кариера като вас.

Когато сияйното му азиатско лице възвърна обичайния си смугъл цвят, той ми заяви:

— Вижте, господин Томас, колкото и да ценя образованието, не бих могъл с чиста съвест да ви препоръчам университетска кариера в някоя друга област освен точните науки. Останалата част от академията представлява истинска клоака на безумието, омразата,

завистта и личния интерес. В момента, в който изтекат двайсет и петте години, необходими ми за пенсия, се махам оттам и започвам да пиша романи като Ози Буун.

— Но вие винаги изглеждате толкова щастлив...

— В търбуха на Левиатан^[1], господин Томас, можете да направите две неща — да се поддадете на отчаянието и да загинете или да запазите силата на духа си и да издържите. — Той се усмихна лъчезарно.

Това не беше отговорът, който очаквах, ала продължих с току-що скалъпената си лъжа, опитвайки се да науча повече за плановете му за деня и съответно за мястото, където другарчето на Робъртсън щеше да нанесе удара си.

— Въпреки това бих искал да поговоря по-обстойно с вас за тези неща...

— В света има твърде малко скромни готвачи на аламинути и твърде много егоистични професори, ала щом държите толкова, ще поговорим. Само се обадете в университета и попитайте за моя кабинет. Асистентът ми ще уговори срещата.

— Надявах се да можем да поговорим тази сутрин, господине.

— Сега? На какво се дължи тази внезапна жажда за академична кариера?

— Трябва да помисля по-сериозно за бъдещето си. В събота се женя.

— Навярно за госпожица Бронуен Луелин?

— Да, господине.

— Господин Томас, удава ви се рядката възможност за пълно блаженство и само ще отровите живота си, ако се захванете с академията или с търговия на наркотици. Тази сутрин имам часове, след което ме чакат две студентски конференции. После ще обядвам и ще гледам един филм със семейството си, затова се боя, че най-рано утре ще можем да обсъдим този ваш саморазрушителен импулс.

— Къде ще обядвате? В закусвалнята ли?

— Ще оставим децата да изберат. Все пак е техният ден.

— Кой филм ще гледате?

— На онзи за кучето и извънземния.

— Недейте — казах, въпреки че не го бях гледал. — Нищо не струва.

— Голям хит е.

— Не струва — повторих.

— Критиците го харесаха — добави той.

— Рандъл Джаръл беше казал, че изкуството е вечно, а критиците са едnodневки.

— Обадете се в кабинета ми, господин Томас. Ще поговорим утре.

След тези думи професорът вдигна стъклото, изкара линкълна на заден ход от алеята и пое към университета и към срещата със Смъртта, която го очакваше по някое време през деня.

[1] Библейско морско чудовище, което не бива да се буди. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Петгодишната Николина Пийбоди носеше розови маратонки, розови шорти и розова тениска. Розовият ѝ часовник имаше розова каишка и розова муцунка на прасенце върху циферблата.

— Когато стана достатъчно голяма, за да си купувам дрехи — ми заяви тя, — няма да нося нищо друго освен розово, розово, розово всеки ден, цяла година, завинаги!

Левана Пийбоди, която съвсем скоро трябваше да навърши седем, я стрелна с поглед и заяви:

— Всички ще си мислят, че си проститутка.

В същия момент Виола Пийбоди влезе в дневната с поднос в ръце, под чийто прозрачен похлупак се виждаше празничната торта, и каза:

— Левана! Току-що изрече лоша дума! Само да започнеш да говориш като хулиганка и ще ти спра джобните за две седмици!

— Какво е проститутка? — попита Николина.

— Жена, която носи розово и се целува с мъже за пари — важно заяви по-голямата сестра.

Когато пое тортата от Виола, тя рече:

— Само да взема книжките им, и сме готови.

Бях огледал набързо къщата. В нито един от ъглите не дебнеха бодаци.

— Значи ако целувам мъжете безплатно, пак ще мога да нося розово, без да съм проститутка.

— Ако целуваш мъжете безплатно, значи си курва — заключи по-голямото момиче.

— Левана, престани! — скара ѝ се майка ѝ.

— Но, мамо — каза Левана, — тя трябва да опознае света рано или късно.

Като забеляза усмивката, с която ги наблюдавах, и набързо я интерпретира с обезпокоителна за петгодишно момиченце прозорливост, Николина възрази на така си:

— Ти изобщо не знаеш какво е да си курва, а само си въобразяваш!

— Напротив. Много добре знам — натърти самодоволно Левана.

Момичетата тръгнаха пред мен по алеята към колата на госпожа Санчес, която бе паркирана до бордюра.

Щом заключи вратите, Виола ни последва. Остави кутията с книжките им на задната седалка при дъщерите си, след което се настани на предната седалка. Подадох ѝ тортата и затворих вратата.

Сутринта беше типична за Мохаве — ослепителна и знойна. Небето, този обърнат наопаки син казан, изливаше върху нас горещата си отвара.

Слънцето едва се бе издигнало над източния хоризонт и всички сенки се протягаха на запад, сякаш копнееха за нощта, която ги бе изоставила. Единственото нещо, което помръдваше сред застиналия въздух на улицата, беше моята сянка.

Ако наблизко имаше някакви свръхестествени същества, изобщо не се виждаха.

Докато се качвах в колата, Николина каза:

— И без това нямам никакво намерение да целувам разни мъже. Само мама, Левана и леля Шарлийн.

— Ще искаш да целуваш мъжете, когато станеш по-голяма — предрече ѝ сестра ѝ.

— Няма.

— Ще искаш.

— Няма пък — отсече твърдо Николина. — Само теб, мама и леля Шарлийн. О, да, и Чийвърс.

— Чийвърс е момче — изтъкна така ѝ, докато поемах към дома на Шарлийн.

По-малката се изкиска.

— Чийвърс е мечка.

— Но е мъжка мечка.

— Той е *плюшен*.

— Но пак е момче — спореше Левана. — Видя ли, вече си започнала — искаш да целуваш мъже.

— Но не съм курва — възрази Николина. — Ще стана кучешки доктор.

— Те се наричат ветеринари и не носят розово, розово, розово, всеки ден, цяла година, завинаги.

— Голяма работа. Аз ще съм първата.

— Ами... — замисли се сестра й, — ако имах болно куче, а ти си розов ветеринар, сигурно щях да го доведа при тебе, защото знам, че ще го излекуваш.

Бях избрал заобиколен маршрут и непрекъснато поглеждах в огледалото за обратно виждане. Така изминахме шест преки и се озовахме на две пресечки от Марикопа Лейн.

Дадох на Виола мобилния си телефон и тя се обади на сестра си, за да й каже, че води момичетата на гости.

Спретнатата къщичка на Марикопа Лейн бе покрита със снежнобели застъпващи се дъски и имаше синьо-лилави прозорци. На синята веранда — този своеобразен социален център на съседските взаимоотношения — се виждаха четири люлеещи се стола (в единия от които седеше домакинята) и люлка.

Когато паркирахме на алеята й, Шарлийн веднага стана от мястото си. Тя бе едра жена с възхитителна усмивка и перфектен глас за певица на госпъл, каквато всъщност и беше.

Един златен ретрийвър — Поси — се надигна от верандата, размахвайки възторжено разкошната си опашка. Въодушевен от появата на момичетата, той остана на мястото си, възпрян единствено от заповедта на господарката си.

Занесох тортата в кухнята, където вежливо отказах предложената ми от Шарлийн студена лимонада, ябълков сладкиш с канела, три вида сладки и домашно приготвени карамелизирани бонбони с фъстъчено масло.

Легнал по гръб, прегънал покорно предните си лапи, Поси умоляваше да бъде почесан по корема, което двете момичета направиха с голямо удоволствие.

Клекнах и останах така достатъчно дълго време, докато пожелаей честит рожден ден на Левана. После прегърнах всяко от момиченцата.

Изглеждаха ми ужасно малки и крехки. Толкова малко трябваше, за да бъдат пречупени и изтръгнати от този свят. Уязвимостта им ме плашеше.

Виола ме придружи до предната веранда, където ми каза:

— Щеше да ми донесеш снимка на мъжа, от когото да се пазя.

— Няма смисъл. Той... няма го на снимката.

Големите ѝ очи бяха изпълнени с доверие, което не заслужавах.

— Од, кажи ми честно — продължаваш ли да виждаш смъртта в мен?

Не знаех какво ще последва, ала въпреки че пустинният ден бе оставил ярко впечатление върху ретината ми, над шестото ми чувство се бе възцарил буреносен мрак, зареден с неизбежния грохот на гръмотевиците. Промяната в плановете им, отлагането на киното и обяда в „Пико Мундо Грил“ навярно бяха достатъчни, за да предотвратят гибелта им. Навярно.

— Сега сте в безопасност. И ти, и момичетата.

Очите ѝ потърсиха моите и аз не посмях да отместя поглед.

— Ами ти, Од? Каквото и да е онова, което се задава... има ли сигурно място, където да се скриеш, докато бурята отmine?

Усмигнах се пресилено.

— Нали помниш, че знам всичко за Това, дето е Отвъд?

Тя продължи да ме гледа в очите още известно време, след което обви ръце около мен. Прегърнахме се силно.

Не попитах Виола дали е *видяла* смъртта в мен. Чернокожата жена никога не е твърдяла, че притежава пророчески способности... ала въпреки това се страхувах да не ми каже „да“.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Дълго след като звуците на „Цяла нощ с Шеймъс Кокоболо“ бяха изчезнали от ефира и напевите на Глен Милър бяха напуснали стратосферата, отправяйки се към далечните планети, без да имам под ръка нито един диск на Елвис, с който да се утеша, аз обикалях улиците на Пико Мундо в безмълвието на ранната утрин, чудейки се къде ли бяха изчезнали всички бодаци.

Спрях на една бензиностанция, за да напълня резервоара и да отида до тоалетната. Лицето, което ме погледна от надрасканото огледало над умивалника, беше лице на преследван човек — изпито и с хлътнали очи.

От магазинчето в съседство си купих бутилка пепси и шишенце кофеинови таблетки ноу-доуз.

С химическата помощ на ноу-доуз, колата и въглехидратите в сладките, които госпожа Санчес ми беше дала, навярно щях да остана буден. Дали обаче можех да мисля достатъчно ясно в подобно състояние, щеше да си проличи едва когато куршумите започнеха да свистят.

Без име или физиономия, които да приложа към съучастника на Робъртсън, парапсихическият ми магнетизъм нямаше да ме отведе до целта ми. Можех да си карам така до утре сутринта, без да открива нищо съществено.

Изведнъж ми хрумна нещо и се отправих към Кампс Енд.

Миналата нощ шерифът бе поставил дома на Човека-гъба под наблюдение, ала постът очевидно беше изтеглен. След като Уайът Портър бе прострелян и цялото полицейско управление бе в шок, някой бе решил да пренасочи ресурсите другаде.

Внезапно осъзнах, че не беше задължително да бъда натопен и за покушението върху шерифа. Приятелчето на Робъртсън сигурно искаше да елиминира Уайът Портър, за да предизвика смут и дезорганизация в Полицейското управление на Пико Мундо, така че

ченгетата да не могат да реагират адекватно на кризата, която щеше да настъпи.

Вместо да паркирам по-далеч от постройката, както бях направил предния път, оставих колата точно пред жълтата къщурка с избелялата синя врата, след което слязох от шевролета и решително се запътих към навеса.

Шофьорската ми книжка отново изпълни предназначението си, като буквално ми отвори вратата към жилището на Човека-гъба.

Влязох в кухнята и за минута застинах на прага, наострил уши. Бръмченето на хладилника. Тихото пукане и проскърцване, възвестяващи разширяването на старите дъски под влиянието на настъпващата жега на новия ден.

Инстинктът ми прошепна, че съм сам.

Веднага отидох в подредения кабинет. Този път помещението не приличаше на сборен пункт за десетки бодаци.

От стената над шкафовете с папките Маквей, Менсън и Ата сякаш ме наблюдаваха с нескрита неприязън.

Претършувах чекмеджетата на бюрото още веднъж, търсейки имена. При предишното си посещение бях сметнал, че малкият бележник с адресите едва ли ще ми бъде от полза, ала този път го прелистих с явен интерес.

Телефтерчето съдържаше по-малко от четирийсетина имена и адреси. Нито едно не ми говореше нещо.

Не прегледах банковите разписки, но се загледах в тях, мислейки си за онези петдесет и осем хиляди долара в брой, които Робъртсън бе изтеглил през изминалите два месеца. В джобовете на панталоните му имаше повече от четири хиляди, когато открих тялото му в банята си.

Ако си богат социопат и хобито ти е да организираш прецизно замислени масови убийства, колко ли голям цирк на кървищата би могъл да си купиш с петдесет и четири хиляди долара?

Въпреки че не бях спал, главата ме цепеше от кофеиновите хапчета, а и захарта от сладките и шоколадовата поничка ми бе разбъркала стомаха, веднага можех да отговоря на този въпрос — доста голям. Би могъл да си купиш цирк на смъртта с три арени — куршуми, експлозивни и отровен газ... Почти всичко без атомна бомба.

Някъде в къщата се затвори врата. Но не с трясък, а бавно и внимателно — сякаш човекът не искаше да бъде чул.

Светкавично се приближих до отворената врата на кабинета, движейки се безшумно като тигър. После излязох в коридора.

Не се виждаше никакъв натрапник. Като изключим мен. Вратите на банята и спалнята зееха отворени, както си бяха.

Вратата на дрешника в спалнята бе плъзгаща се. Тя не би могла да издаде звука, който бях чул.

Съзнавайки, че смъртта често е награда както за безразсъдните, така и за страхливите, бързо се вмъкнах в дневната. Беше пуста.

Летящата врата към кухнята не би могла да издаде звука, който бях чул, а входната врата бе затворена, както я бях оставил.

В предния ляв ъгъл на дневната имаше дрешник. Проверих съдържанието му и не намерих нищо друго освен две якета, няколко затворени картонени кутии и чадър.

Отидох в кухнята. Празно.

Навярно бях чул как натрапникът си *тръгва*. Това означаваше, че в къщата е имало някой, когато пристигнах, и че този някой се бе измъкнал в мига, в който е бил сигурен, че няма да го спипам.

Капки пот избиха по челото ми. Няколко се спуснаха по гърба ми и стигнаха чак до опашната ми кост.

Утринната жега не беше единствената причина за изпотяването ми.

Върнах се в кабинета и включих компютъра. Прегледах програмите на Робъртсън, прерових различните директории и намерих цяла библиотека мръсотии, които бе свалил от Интернет. Купища садистично порно. Детско порно. Както и много файлове за серийни убийци, ритуални осакатявания и сатанински церемонии.

Нищо от това обаче не ме насочи към неговия съучастник — във всеки случай не и достатъчно бързо, че да ми помогне да се справя навреме със ситуацията. Изключих компютъра.

Ако имах от онзи гел-дезинфектант, който сестрата бе използвала в болницата, щях да изстискам половин туба върху ръцете си.

По време на последното ми посещение в къщурката бях предприел светкавично претърсване, което приключи, когато направих достатъчно смуцаващи открития, които да мога да представя на шерифа. Въпреки че секундите се нижеха с обезпокоителна скорост, този път реших да направя по-сериозен оглед, благодарен, че къщата е малка.

В едно от чекмеджетата на високия скрин в спалнята намерих няколко ножа с различна големина и дизайн. Върху остриетата на първите три-четири оръжия, които разгледах, имаше гравирани надписи на латински.

Макар че не знам латински, усещах, че смисълът на написаното ще бъде не по-малко отвратителен от остротата на всеки от кинжалите.

Друг нож бе покрит с йероглифи от дръжката до острия си връх. Тези пиктограми ми изглеждаха още по-неразбираеми и от латинския, въпреки че разпознах някои стилизирани образи — пламъци, соколи, вълци, змии, скорпиони...

Издърпах и второто чекмедже и открих масивен сребърен бокал, гравирани със скверни изображения. Полиран. Хладен и приятен на допир.

Този нечестив съд представляваше мерзка гавра с чашата за причастия, в която се налива осветеното вино на католическите литургии. Орнаментираните дръжки бяха във формата на преобърнати разпятия — Христос бе застанал с главата надолу. По ръба на бокала се виждаха надписи на латински, а по-надолу повърхността ѝ бе гравирани с изображения на голи мъже и жени, участници в най-различни сексуални извращения.

В същото чекмедже се натъкнах и на лакирана в черно дарохранителница, украсена с порнографски рисунки. Върху стените и капачето на кутийката мъже и жени задоволяваха похотта си не само един с друг, но и с чакали, хиени, козли и змии.

В обикновените църкви в подобни дарохранителници се съхранява нафората — неквасеният хляб за причастията. В тази кутийка имаше нещо като катраненочерни бисквити, покрити с алени петънца.

Нафората излъчва нежен, приятен аромат, докато съдържанието на тази дарохранителница миришеше отвратително. Противният коктейл сякаш се състоеше от три съставки — неизвестна за мен билка, изгорели клечки и повръщано.

Скринът криеше и други сатанински принадлежности, ала тези ми бяха достатъчно.

Не можех да си представя как възрастен човек може да вземе на сериозно всички тези холивудски клишета и глуповати ритуали на напудрения сатанизъм. Ако си на четиринайсет години и в тялото ти

бушуват най-различни хормони, да; повечето тийнейджъри свързват сатанинските церемонии не толкова с култа към рогатия, колкото със сексуалните оргии и обезчестяванията на девствени съученички, за които могат само да си мечтаят. Но възрастен човек... Дори социопати като Боб Робъртсън и незнайният му приятел, колкото и да са се чалнали на тема брутално насилие, трябваше да притежават известна яснота на разсъдъка си, за да съзрат абсурдния характер на тези хелоуински игрички.

Върнах всички неща по местата им и затворих чекмеджетата.

Изведнъж някакво потропване сепна слуха ми. Няколко бързи похлопвания, сякаш някой искаше разрешение да влезе.

Погледнах през прозореца на спалнята, като едва ли не очаквах да зърна нечие лице, долепено до стъклото — навярно съсед. Ала видях само ослепително жаркия пустинен ден, сенките на дърветата и кафявия заден двор.

Потропването се повтори — също толкова тихо, както и преди. Този път обаче бе доста по-продължително — цяла серия похлопвания, които продължиха между петнайсет и двавет секунди.

Върнах се в дневната, приближих се до прозореца до входната врата и внимателно отместих мръсните завеси. Никой не чакаше на площадката отвън.

Шевролетът на госпожа Санчес бе единственото превозно средство, паркирано до бордюра. Мързеливото куче, което се влачеше по улицата предния ден, сега отново се шляеше насам-натам, привело глава по-ниско от опашката си.

Спомних си каква врява бяха вдигнали враните на покрива при предното ми посещение, ето защо се отдалечих от прозореца и се загледах в тавана.

След като измина цяла минута, без да чуя нищичко, пристъпих в кухнята. Старият линолеум проскърцваше тихичко под стъпките ми.

В кухнята едва ли щях да намеря информация за съучастника на Робъртсън, ала въпреки това претършувах всички шкафове и чекмеджета. Повечето бяха празни — намерих само няколко чинии, прибори и дузина чаши.

Приближих се до хладилника, защото после Сторми щеше да ме пита дали този път съм се сетил да проверя за отрязани глави. Когато отворих вратата, видях бира, безалкохолно, парче консервирана шунка

върху една чиния, половинка ягодов пай, плюс обичайните стелажи и подправки.

До ягодовия пай открих кутийка с четири черни свещи, дълги по двайсетина сантиметра. Може би ги съхраняваше в хладилника, защото на друго място щяха да се разтопят от жегата в тази къщурка без климатик.

До свещите имаше буркан без етикет, пълен с нещо като извадени зъби. По-внимателният оглед потвърди предположението ми — десетки кътници, резци, предни и кучешки зъби. Човешки зъби. Достатъчно, за да напълнят поне пет или шест усти.

За един дълъг миг останах загледан в буркана, опитвайки се да си представя как ли Човекът-гъба се е сдобил с тази странна колекция. Когато реших, че не ми се мисли повече, затворих вратата.

Не бях проверил камерата. Чувствах се задължен да надзърна и там.

Тя се намираше под хладилника. Когато отворих вратичката и измъкнах чекмеджето, оттам се издигна облак студена мъгла.

Двете ярки жълто-розови кутии ми бяха добре познати — сладоледът на „Бърк & Бейли“, който Робъртсън си беше купил миналия следобед. В едната имаше лешников с кленов сироп, а в другата — портокалов с шоколадов сироп.

Освен тях в камерата се виждаха и около десет непрозрачни пластмасови кутии с червени капаци, по чиито размери и форма съдех, че сигурно служат за съхраняване на недоизядена лазаня. Нямах да ги отворя, ако на най-горните не бяха залепени етикети, надписани на ръка: „ХЕДЪР ДЖОНСЪН“ и „ДЖЕЙМС ДИЪРФИЙЛД“.

В крайна сметка нали търсех най-вече имена.

Когато преместих горните две кутии, видях още имена на капаци под тях: ЛИЗА БЕЛМОНТ, АЛИСА РОДРИГЕС, БЕНДЖАМИН НЕЙДЪР...

Започнах с Хедър Джонсън. Отместих червения похлупак и намерих две женски гърди.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сувенири. Трофеи. Неща, които да стимулират въображението и да изпълват с трепет сърцето през самотните дълги нощи.

Изгървах кутията обратно в камерата, сякаш бе опарила ръцете ми, след което скочих на крака и ритнах чекмеджето. То се затвори с трясък.

Сигурно съм се отдалечил от хладилника и съм прекосил кухнята, но разбрах, че съм отишъл пред умивалника едва когато се озовах там. Облегнат на кухненския плот и надвесен над мивката, аз се опитвах с всички сили да се противопоставя на импулса, който ме караше да повърна шоколадовата поничка и сладките на Розалия Санчес.

През живота си съм виждал ужасни неща. Някои са били много по-страшни от съдържанието на кутията с червения капак. Натрупаният опит обаче не ме е имунизирал срещу ужаса и човешката жестокост продължава да ме отвращава и да подкосява коленете ми.

Страшно ми се искаше да измия ръцете си и да облея лицето си със студена вода, ала предпочитах да не докосвам чешмата на Робъртсън. Призляваше ми при мисълта да използвам сапуна му.

Още девет такива кутии ме чакаха в камерата на хладилника му. Някой друг трябваше да ги отвори. Изобщо не бях любопитен за останалата част от гротескната му колекция.

В папката, която носеше неговото име, Човекът-гъба не бе сложил нищо друго освен листче от календар с датата петнайсети август, с което според мен искаше да каже, че кариерата му на масов убиец започва на този ден. Кутиите в камерата обаче предполагаха, че тази папка вече трябваше да е доста дебела.

Отново се облях в пот — гореща на челото ми, ледена по гърба ми. Само дето се бях къпал в болницата.

Погледнах часовника си — 10:02.

Залата за боулинг нямаше да отвори до един следобед. Първата прожекция на нашумелия филм за кучета и извънземни започваше

също в един часа.

Ако пророческият ми сън не беше лъжлив, разполагах с не повече от три часа, за да разкрия самоличността на партньора на Робъртсън и да го спра.

Измъкнах мобилния телефон от колана си, отворих го, издърпах антената и го включих. Изчаках да се появи логото на производителя и се заслушах в електронната мелодия.

Шерифът Портър навярно още не бе дошъл в съзнание. Дори и да се е свестил, сигурно е замаян от продължителния ефект на упойката, морфина (или каквото там бяха използвали) и болката. Най-вероятно нямаше да има нито силата, нито съзнанието да даде инструкции на своите подчинени.

До една или друга степен познавах всички ченгета от Полицейското управление на Пико Мундо. Ала никой не знаеше за паранормалните ми способности, нито пък ми беше толкова близък приятел като шерифа Портър.

Замислих се какво ли би станало, ако извикам полицаите в тази къща. Да предположим, че им покажа скритото в камерата и ги накарам да използват всички възможни начини, за да узнаят името на другарчето на Робъртсън. В най-добрия случай щяха да им трябват часове, за да възприемат ситуацията. И тъй като не притежаваха моето шесто чувство, никак нямаше да ми е лесно да ги убедя, че имаме по-малко от три часа на разположение.

Щяха да ме задържат тук, докато проучат ситуацията. Най-вероятно биха ме третирали като не по-малко заподозрян от Робъртсън, тъй като бях проникнал в дома му незаконно. От къде на къде да са сигурни, че не съм накълцал тези телесни части сам, слагайки ги в десет пластмасови кутии, за да натопя Човека-гъба?

А в случай че откриеха трупа на Боб Робъртсън и шерифът — да не дава господ — не издържеше следоперативните усложнения, най-вероятно щях да бъда арестуван и обвинен в убийство.

Изключих телефона.

Без име, върху което да концентрирам паранормалната си дарба, и без човек, към когото да се обърна за помощ, се бях фраснал с всичка сила в стената, а жестокият сблъсък бе разклатил зъбите ми.

В този момент дочух силно изтрополяване на пода на една от стаите — това не беше нито затръшване на врата, нито пък някакво

похлопване — след което нещо издрънча, сякаш се бе счупило.

Реагирах толкова бързо, че няхах време да мисля за безопасността си. Втурнах се към летящата врата, докато се опитвах да закопчая в движение телефона си за колана. Изтървах го, ала не се наведох да го вдигна, блъснах вратичките и влетях в дневната.

Един лампион лежеше съборен на пода. Керамичната му основа се беше счупила.

Когато отворих входната врата и видях, че на площадката и ливадата няма никого, я затръшнах силно. Звукът отекна из къщата и изведнъж се почувствах много приятно след продължителното прокраждане. Гневът ми беше укротен.

Тръгнах по коридора, търсейки натрапника. Спалня, килер, кабинет, килер, баня. Никаква жива душа.

Едва ли враните на покрива бяха съборили лампиона. Нито пък някакво внезапно течение. Да не говорим за земетресение.

Когато се върнах в кухнята, за да вдигна мобилния си телефон от земята и да се разкарам най-накрая отгук, Робъртсън вече беше там и ме очакваше.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

За мъртвец, който вече няма вземане-даване с нашия свят, Човекът-гъба бе необичайно свиреп — имах чувството, че е също толкова разярен, както когато го наблюдавах от камбанарията на „Сейнт Барт“. Въпреки тромавия му вид гъбовидното му тяло изглеждаше могъщо и силно, а отпуснатите черти на подпухналото му лице бяха изострени и напрегнати от сляпата ярост.

Ризата му изглеждаше непокътната — не виждах нито дупка от куршум, нито следи от изгаряне. За разлика от Том Джед, който размахваше откъснатата си ръка в „Светът на гумите“, Робъртсън сякаш не приемаше собствената си смърт и предпочиташе да не се перчи със смъртоносната си рана, също както Пени Калисто показваше белезите от удушаването си само в присъствието на нейния убиец Харло Ландерсън.

Човекът-гъба сновеше разярен из кухнята, вперил пламтящия си взор в мен. Очите му излъчваха такава злоба и бяс, каквато не бях зърнал дори и в очите на койтотете от Църквата на шепнещата комета.

Когато бях поел по дирите му, несъзнателно го бях превърнал в пречка за неговия съучастник, ала в крайна сметка не аз го бях убил. Явно омразата, която изпитваше към мен, надхвърляше онова, което чувстваше към убиеца си; иначе едва ли щеше да се навърта тук.

От фурната до хладилника, после до умивалника и отново до фурната, Човекът-гъба не спираше да снове из кухнята като разгневен звяр. Наведох се и спокойно вдигнах мобилния си телефон от пода. Мъртъв, той не ме притесняваше толкова — съвсем друго си беше онзи път в двора на „Сейнт Барт“, когато си мислех, че е жив.

Докато закопчавах телефона на колана си, Робъртсън изведнъж се приближи и огромното му туловище се извиси застрашително пред мен. Очите му бяха сиви като мръсен лед, разтапящ се под пламъка на яростта му.

Посрещнах смело погледа му, без да отклоня очи. Опитът ме беше научил, че в подобни случаи не е особено мъдро да даваш израз

на страха си.

Погледното отблизо, подпухналото му лице наистина приличаше страшно много на гъба. На някаква тлъста, месеста гъба. Обезкървените му устни се отдръпнаха настрани и разкриха зъби, които явно не се бяха срещали особено често с четката за зъби приживе.

Той се протегна напред и обгърна тила ми с дясната си длан.

Ръката на Пени Калисто беше суха и топла. Тази на Робъртсън бе влажна и студена. Това не беше истинска длан, разбира се, а само част от някакво привидение, която единствено аз можех да почувствам; характерът на подобни докосвания обаче често разкрива истинската същност на душата.

Въпреки че не се отдръпнах от този призрачен контакт, потръпнах при мисълта как този изрод си играе с десетте замразени сувенира. Едва ли му бе достатъчно само да ги съзерцава в захлас. Навярно ги размразяваше от време на време, за да увеличи удоволствието си от докосванията и да извика в съзнанието си яркия спомен за всяко убийство, докато щипе, милва, гали и целува скъпите си трофеи.

Нито един призрак обаче, колкото и да е злонамерен, не би могъл да направи нещо лошо на човек с докосването си. Това е нашият свят, а не техният. Ударите им минават през телата ни, а ухапванията им не могат да разкъсат плътта ни.

Когато осъзна, че не може да ме уплаши, Човекът-гъба остави врата ми на мира. Нечовешката му ярост се удвои и утрои, а чертите на лицето му се изкривиха в страховита маска.

Има само един начин някои духове да навредят на живите. Ако са отдали душите си на жестокостта до такава степен, че злонамереността им се е превърнала в неизкоренима свирепост, те са способни да концентрират енергията на демоничната си ярост, насочвайки я към неодушевените предмети.

Наричаме подобни привидения полтъргаисти. Веднъж заради едно такова същество се простих с чисто новата си стереоуредба и изящния плакет, с който ме бяха наградил в гимназията, задето спечелих конкурса по творческо писане, журиран от Малкия Ози.

Също както бе направил в ризницата на „Сейнт Барт“, сега разяреният дух на Робъртсън се разбесня из някогашната си кухня. От

ръцете му струяха енергийни потоци, които не бяха невидими за мен, а въздухът трептеше под въздействието им — гледката ми напомни концентричните кръгове, набраздяващи гладката водна повърхност след падането на камък.

Врати на шкафове се отваряха и затваряха с трясък, блъскайки се все по-шумно и по-шумно, а данданията им бе по-безсмислена и от брътвежа на ораторстващи политици. Чинии изригваха от полиците и прорязваха въздуха, свистейки като дискове, хвърлени от олимпийски състезатели.

Наведох се, за да избегна една стъклена чаша, която се взриви във вратичката на фурната, пръсвайки се на остри парчета. Последва я истинска канонада от кухненски съдове, ала за щастие повечето попадения бяха далеч от мен.

Понеже буквално преливат от сляпа ярост, полтъргайстите често са лишени от самообладание и обикновено трудно улучват. Повечето пъти, когато нараняват хората, това се дължи най-вече на случайността. Случайно или не обаче, обезглавяването представлява достатъчно сериозен проблем, че да го отмина с лека ръка.

Насърчаван от дървените аплодисменти на вратичките на шкафовете, Робъртсън пренасочи енергийните си струи към двата стола около масата. Те в миг затанцуваха вихрено по линолеума, като се блъскаха един в друг.

Изведнъж четирите вентила на газовата фурна се отвъртяха, без да са били докоснати от човешка ръка, и четири синкави пламъка лумнаха нагоре, озарявайки мрачното помещение с прозрачното си сияние.

Играта бе започнала да загрубява. Май трябваше вече да се омитам оттук.

Едно чекмедже се изстреля навън и кухнята бе засипана от истински картеч от домакински прибори, сякаш десетки гладни призраци се бяха нахвърлили с ножове, вилици и лъжици върху невидимата си храна.

В мига, в който видях как тези предмети политат към мен — те минаваха *през* тялото на Човека-гъба, без да окажат въздействие на ектоплазмената му форма — веднага се обърнах и прикрих лицето си с ръце. Летящите прибори ме връхлетяха неудържимо, сякаш бях

изключително мощен магнит. Една вилица проби защитата ми и ме одраска по челото, след което се заплете в косата ми.

Едва когато този дъжд от неръждаема стомана издрънча на пода до краката ми, се осмелих да отместя ръце.

Подобно на грозен трол, наслаждаващ се на някакви дисхармонични трели, които само той можеше да чуе, Робъртсън се мяташе, кривеше и размахваше ръце, съскайки и крещейки от ярост, ала без да издаде звук.

Тогава горното отделение на старичкия хладилник зейна и оттам полетяха кеновете с бира и безалкохолно, последвани от чинията с шунка и ягодовия пай. Целият хладилник се разтресе из основи, а някои от кутиите се отвориха и от тях изригнаха истински гейзери от бира и сода.

Приведен под свирепия обстрел, се запътих към входната врата, ритайки търкалящите се в краката ми кутии и разпилени домакински прибори.

Внезапно чух някакъв страховит тътен зад гърба си, който ме предупреди за светкавичното приближаване на грозящата ме смърт.

Отскочих наляво, ала се подхлъзнах на бирената пяна и някаква прегъната лъжица и паднах на земята.

Въпреки внушителната си маса и зловещото тегло на замразените телесни части, които продължаваха да лежат в камерата, старият хладилник прелетя покрай мен и се вряза в стената, напуквайки мазилката.

Светкавично се изправих на крака и се хвърлих навън към сянката на вехтия навес, затръшвайки вратата зад гърба си.

Шумът вътре продължаваше.

Не очаквах изтерзаният призрак на Робъртсън да ме последва — не и веднага. Веднъж поддал се на беса на разрушението, полтъргайстът обикновено вилнее като обезумял, докато не се изтощи напълно, след което отново започва да се лута из чистилицето между нашия и следващия свят.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

От същия магазин, от който си бях взел кофеиновите таблетки и пепсито, си купих още една кола, шишенце дезинфектант и пакетче широк анкерпласт.

Касиерът — мъж с лице, сякаш създадено, за да изобразява удивление, остави спортната страница на „Лос Анджелис Таймс“ и възкликна:

— Хей, та ти кървиш, човече!

Да бъдеш учтив с хората е не само най-добрият начин да се държиш с тях, но също така и най-лесният. В живота има толкова много неизбежни конфликти, че не виждам защо трябва да ги увеличаваме.

В този момент обаче се намирах в доста лошо настроение. Времето ми изтичаше с ужасяваща скорост, часът на престрелката се приближаваше стремително, а аз още не знаех нито името, нито физиономията на съучастника на Робъртсън.

— Знаеш ли, че кървиш? — попита ме касиерът.

— Имах такива подозрения.

— Изглеждаш ужасно.

— Извинявам се.

— Какво се е случило с челото ти?

— Една вилица.

— Вилица?

— Да, вилица. Искан ми се да бях използвал лъжица.

— Наръгал си се с вилица?

— Тя летеше.

— Летеше?

— Да, летеше. И се въртеше във въздуха.

— Вилицата?

— Вилицата.

— Въртеше се във въздуха?

— Врълхлетя ме внезапно.

Той ме изгледа изпод вежди, докато ровех за дребни.

— Точно така си беше — заявих чистосърдечно. — Внезапно ме връхлетя една въртяща се във въздуха вилица.

Човекът явно реши да не се занимава повече с мен. Върна ми рестото, опакова покупките ми и отново се съсредоточи в спортните страници.

Влязох в тоалетната на бензиностанцията, измих окървавеното си лице, почистих раната, дезинфекцирах я и си направих компрес от хавлиени кърпи. За щастие дракотините бяха повърхностни и кръвенето бързо спря.

Не за пръв път — нито пък за последен, ми се искаше свръхестествената ми дарба да включва и силата да изцереявам.

Накрая сложих анкерпласт на челото си и се върнах при шевролета. Напъхах се зад волана, запалих двигателя и насочих струята на климатика към лицето си, докато отпивах от студеното пепси.

Погледнах към часовника си и никак не се зарадвах — показваше 10:48.

Цялото тяло ме болеше. Очите ми смъдяха. Чувствах се уморен и отпаднал. Навярно не бях чак толкова изтощен, колкото ми се струваше, ала няхах никакво желание да вляза в единоборство с приятелчето на Робъртсън, което със сигурност се бе наспинкало добре през изминалата нощ (за разлика от мен).

Бях взел две кофеинови таблетки преди не повече от час, ето защо не можех да глътна ей така още две. Киселините в стомаха ми вече бяха придобили достатъчно корозивна сила, че да разяждат с лекота стоманени повърхности, а аз се чувствах едновременно отпаднал и превъзбуден, което не е особено сполучлива комбинация, ако искаш да оцелееш.

Въпреки че не знаех нищо съществено за партньора на Робъртсън и няхах нито име, нито лице, върху което да съсредоточа своята дарба, подкарах безцелно колата из Пико Мундо, надявайки се да получа внезапно просветление.

Ослепително яркият ден, типичен за Мохаве, бе зноен и жарък като доменна пещ. Имах чувството, че самият въздух пламтеше, сякаш слънцето — отдалечено на по-малко от осем минути и половина от Земята, ако мерим със скоростта на светлината — беше избухнало

преди осем минути и свирепият му блясък бе само предупреждение за приближаващата смърт.

Всеки отблясък и слънчево зайче по предното стъкло на шевролета сякаш прогаряха дупка в ретината ми. Не бях взел слънчевите си очила. Ослепителната светлина скоро ме дари с такова главоболие, на фона на което болката от вилицата изглеждаше като приятен гъдел.

Както си карах безцелно, предал се напълно на интуицията си, изведнъж се озовах в „Сенчестото ранчо“ — един от по-новите жилищни квартали на Пико Мундо, изградени върху хълмовете, чиито най-опасни обитатели преди десетина години бяха гърмящите змии. Сега обаче тук живееха хора и навярно сред тях бе и онова чудовище социопатът, замислил масовото убийство в центъра на града.

„Сенчестото ранчо“ никога не е представлявало ранчо; още по-малко пък сега, освен ако не броите къщите за селскостопанска работа. Що се отнася до сянката, тези възвишения бяха доста по-напечени от слънцето от централните части на Пико Мундо, понеже тукашните дървета още не бяха израснали.

Паркирах на алеята на баща си, ала не изключих веднага двигателя. Имах нужда от време, през което да подготвя самообладанието си за предстоящата среща.

Също като хората, които живееха тук, и на тази построена в средиземноморски стил къща й липсваше индивидуалност. Покритият с червени керемиди покрив, измазаните в бежово стени и големите прозорци се срещаха под абсолютно тривиални ъгли — беше очевидно, че водещият принцип при издигането на тази постройка е бил не стремежът към архитектурно изкуство, а изискванията за размер и форма.

Наведох се по-близо до таблото и затворих очи, наслаждавайки се на струята прохладен въздух. Призрачни светлинки танцуваха зад затворените ми клепачи — ретинови спомени за пустинния блясък, които ми подеждаха странно успокояващо — ала в следващия момент раната в гърдите на Робъртсън изплува от паметта ми.

Изключих двигателя, излязох от колата, приближих се до къщата и натиснах звънеца на входната врата.

По това време баща ми трябваше да си е вкъщи. Тъй като не бе работил нито един ден от живота си, той рядко ставаше преди девет

или десет часа.

Вратата се отвори и старецът ми изникна на прага, изненадан да ме види.

— Од, не се обади, за да кажеш, че ще дойдеш.

— Да — отговорих. — Не се обадох.

Баща ми е на четирийсет и пет — хубав мъж с гъста черна коса, леко прошарена. Има стройно и атлетично тяло, с което се гордее неимоверно много — суетата му е ненадмината.

Сега носеше само сиво-кафяви шорти. Тенът му бе усърдно култивиран, подсилен и запазен с помощта на най-различни масла, лосиони и кремове.

— Защо си дошъл? — попита ме той.

— Не знам.

— Не изглеждаш добре.

Той отстъпи крачка назад от вратата. Болестите го ужасяват.

— Не съм болен — уверих го. — Просто съм страшно уморен. Не съм спал. Мога ли да вляза?

— Ами, тъкмо закусвахме и смятахме да се попечем малко.

Независимо дали това беше покана или не, аз изтълкувах думите му като такава. Прекрачих прага и затворих вратата.

— Бритни е в кухнята — рече баща ми и ме поведе към задната част на къщата.

Щорите бяха спуснати и в стаите се открояваха пищни сенки.

Виждам съм това място и при по-добро осветление. Обзавеждането е разкошно. Баща ми има вкус и обича комфорта.

Той бе наследил капиталите на един тръст и всеки месец получаваше тлъст чек, помагач му да живее по начин, за който мнозина му завиждат.

Въпреки че има много, баща ми жадува за още. Той иска да живее още по-добре и се ядосва на условията на тръста, според които трябва да живее от лихвите и няма право да пипа главницата.

Родителите му са взели мъдро решение, когато са направили завещанието си точно такава. Ако му бяха позволили да пипне основната сума, той отдавна щеше да се рови из кофите за боклук, разорен и останал без дом.

Баща ми има най-различни идеи за бързо забогатяване, последната от които беше продажбата на парцели от Луната. Ако той

сам се грижеше за богатството си, щеше да отбягва инвестициите с десет-петнайсет процента възвръщаемост, за да се хвърля в рискови предприятия, надявайки се да удвои и да утрои парите си за една нощ.

Кухнята е голяма и е оборудвана като за ресторант. Тук можете да намерите всеки готварски уред и приспособление, за които се сетите, макар че баща ми се храни навън пет или шест пъти в седмицата. Кленов паркет, „моряшки“ шкафове със заоблени ъгли, гранитни плотове и прибори от неръждаема стомана допълват лъскавата и въпреки това привлекателна кухня.

Бритни също е лъскава и привлекателна по начин, който кара кожата ти буквално да настръхва. Когато влязохме, тя се бе надвесила на прозореца, вирнала изкусително хълбоците си, и отпиваше от сутрешното си шампанско, докато съзерцаваше играта на слънчевите зайчета по повърхността на плувния басейн.

Банският ѝ от две части бе достатъчно оскъден, за да предизвика интереса на преситените редактори на „Хъслър“, ала ѝ стоеше толкова добре, че от някое модно списание веднага щяха да поискат да я снимат за броя си, посветен на банските костюми.

Беше на осемнайсет, но изглеждаше по-млада. Това е основният критерий на баща ми по отношение на жените. Те никога нямат повече от двацет и винаги изглеждат по-млади, отколкото са в действителност.

Преди няколко години той имаше проблеми заради съжителството си с едно шестнайсетгодишно момиче. Твърдеше, че изобщо не е знаел истинската ѝ възраст. Скъп адвокат плюс солидни подкупи за момичето и родителите ѝ му спестиха позора на бледия тен и затворническите прически.

Вместо да ме поздрави, Бритни ми хвърли враждебен, презрителен поглед, след което отново насочи вниманието си към искрящия басейн.

Не ме харесва, защото си мисли, че баща ми може да ми даде парите, които иначе би похарчил за нея. Тревогата ѝ е абсолютно неоснователна. Той никога няма да ми даде и един долар, а дори и да го стори, аз никога няма да го приема.

Според мен тя трябва да се притеснява за две неща — първо, ходи с баща ми от пет месеца, и второ, средната продължителност на

неговите връзки е между шест и девет месеца. Когато мине деветнайсетият ѝ рожден ден, тя внезапно ще се състари в очите му.

Долових аромата на прясно сварено кафе. Помолих за чаша и седнах на едно високо столче до кухненския барплот.

Неспокоен както всеки път, когато съм наблизо, баща ми сновеше из помещението, като ту взимаше чашата на Бритни, когато тя я пресушеше, ту забърсваше барплота, който нямаше никаква нужда от забърсване, ту оправяше столовете около масата за закуска.

— Ще се женя в събота — заявих аз.

Това го изненада. Той самият бе женен за майка ми за доста кратко време и бе съжалил за постъпката си часове след размяната на брачните клетви. Семейният живот просто не му подходеше.

— За онази... Луелин ли се казваше? — попита ме баща ми.

— Да.

— Сигурен ли си, че е добра идея?

— Най-добрата, която някога ми е хрумвала.

Бритни изведнъж престана да се интересува от озарения от слънцето басейн и впери изучаващия поглед на блесналите си очички в мен. За нея женитбата беше неземна благодат, истински дар от бога, и тя бе готова да брани със зъби и нокти интересите си.

Поведението ѝ ни най-малко не ме подразни. Точно обратното — съжалявах я, защото можех да видя нещастното ѝ бъдеще и без помощта на шестото си чувство.

Честно казано, Бритни всъщност малко ме плашеше, защото имаше непостоянен характер и бързо избухваше. Нещо по-лошо — от самочувствието ѝ личеше, че тя никога не се съмнява в себе си и е твърдо убедена, че нито едно нейно действие не би могло да доведе до неприятни за самата нея последствия.

Баща ми харесваше жените, чийто гняв клоkochи под повърхността и всеки момент може да изригне навън като дремец вулкан. Колкото по-ясно си личат психологическите разстройства на приятелките му, толкова повече го възбуждат те. Безопасният секс никак не го привлича.

Всичките му любовници отговарят на тази характеристика. Той изобщо не си прави труда да ги търси — те сякаш сами усещат нуждата му, привлечени от вибрациите или феромоните, които излъчва, и го откриват със забележителна регулярност.

Веднъж ми каза, че колкото по-раздразнителна е една жена, толкова по-страстна ще бъде в леглото. Това е един от бащините съвети, без които спокойно мога да мина.

Сега, докато прибавях кафе към пълния си с пепси стомах, той попита:

— Тази Луелин надула ли е корема?

— Не.

— Твърде млад си да се жениш — продължи той. — Виж, когато станеш на моята възраст — тогава вече можеш да създадеш семейство.

Бях сигурен, че казва това заради Бритни. Никога нямаше да се ожени за нея. Тези негови думи ще й звучат като обещание занаят... до момента, в който бъде зарязана. А когато това се случи, битката ще е по-епична и от сблъсъка на двете гигантски чудовища във филма „Годзила срещу Мотра“.

Рано или късно някое от гаджетата му ще го осакати или ще го убие в пристъп на гняв. Сигурен съм, че на някакво дълбоко, подсъзнателно ниво и той самият си дава сметка за тези неща.

— Какво е това на челото ти? — попита Бритни.

— Анкерпласт.

— Да не би да си се напил и да си паднал някъде... или е нещо друго?

— Нещо друго е.

— Сбил си се с някого?

— Не. Това е рана от вилица, свързана с работата ми.

— Моля?

— Внезапно ме връхлетя една въртяща се във въздуха вилица.

Явно алитерацията обижда хората.

— С какво си се надрусал?

— Натъпкан съм до козирката с кофеин — признах си аз.

— Кофеин дрън-дрън.

— Пепси, кола и кофеинови таблетки ноу-доуз. И шоколад. Шоколадът също съдържа кофеин. А, и малко сладки с парченца шоколад. И шоколадови понички...

— Събота не е добре — изведнъж изтърси баща ми. — Не можем да дойдем в събота. Вече имаме други планове, които не можем да отложим.

— Няма нищо — отвърнах. — Разбирам.

— Трябваше да ни кажеш по-рано.

— Няма проблеми. Не съм и очаквал, че ще можеш да дойдеш.

— Какъв ненормалник! — обади се Бритни. — Да кажеш за сватбата си три дни преди церемонията.

— Я по-полека — стрелна я с поглед баща ми.

Ала психологическата ѝ машина явно не можеше да превключи толкова бързо на по-ниска предавка.

— Мамка му, точно така си е. Абсолютна откачалка.

— По този начин с нищо не помагаш — смъмри я баща ми с меден гласец.

— Добре де, не е ли вярно? — палеше се тя. — Сякаш не сме говорили триста пъти за това. Няма кола, живее в гараж...

— Над гараж — поправих я аз.

— ... носи едни и същи дрехи всеки ден, всички загубеняци в града са му приятели, иска да стане ченге и се навърта около шерифа като хлапе покрай футболен отбор...

— Приказвай си каквото искаш — казах ѝ. — Нямам никакво намерение да споря с теб.

— ... абсолютна откачалка... Виж го само как идва тук, надрусан с някакви боклуци, и бръщолеви разни глупости за сватби и въртящи се във въздуха вилици. О, я стига!

— Да, откачалка съм — заявих аз. — Признавам го и го приемам. Няма никакъв смисъл да спорим. Мир.

Баща ми никак не звучеше убедително, когато каза:

— Не говори така. Не си никаква откачалка.

Той не знае нищо за свръхестествената ми дарба. Когато бях на седем и слабото ми до този момент шесто чувство най-накрая се стабилизира, не отидох при него за съвет.

Премълчах това от него отчасти защото очаквах да започне да ме тормози да му познавам числата от тотото, което не мога да направя. Боях се да не би да изтипоса дарбата ми пред медиите, да я разисква в разни телевизионни предавания и да финансира създаването на медиумен телефон с повишена тарифа.

Станах от стола и казах:

— Мисля, че сега вече може би знам защо дойдох тук.

Тръгнах към вратата на кухнята, а баща ми ме последва.

— Наистина ми се иска да беше избрал някоя друга събота.

Обърнах се към него и рекох:

— Мисля, че дойдох тук, защото се страхувах да отида при майка си.

Бритни пристъпи зад баща ми, притискайки почти голото си тяло до неговото. Обгърна го с ръце, като дланите ѝ залепнаха за гърдите му. Той не направи никакъв опит да се освободи от нея.

— Има нещо, над което се блъскам безрезултатно от известно време — казах повече на себе си, отколкото на тях. — Нещо, което на всяка цена трябва да разбера... или да направя. По някакъв начин е свързано с майка ми. Мисля, че тя ще ми даде отговора, който търся.

— Отговор? — попита скептично той. — Много добре знаеш, че майка ти е последният човек, от когото можеш да получиш някакви отговори.

Подала глава иззад лявото рамо на баща ми, Бритни приплъзна бавно дланите си нагоре-надолу по мускулестата му гърд и твърд като дъска корем.

— Сядай — рече баща ми, — ще ти наля още едно кафе. Ако има някакъв проблем, за който искаш да поговорим, нека поговорим.

Дясната ръка на любовницата му се спусна още по-ниско и пръстите ѝ се шмугнаха под ластика на прилепналите му шорти.

Той искаше да видя желанието, което разпалваше у тази изкусителна млада жена. Като всички слаби мъже и той се гордееше със сексуалността си и с образа си на расов жребец. Тази гордост бе толкова важна за него, че изпълваше съзнанието му до краен предел, пречейки му да види унижението на собствения си син.

— Вчера имаше годишнина от смъртта на Гладис Пресли — казах. — Синът ѝ рида неутешимо в продължение на дни след кончината ѝ, а после скърбеше открито цяла година.

Челото на баща ми се проряза от едва забележими бръчици, ала Бритни бе прекалено погълната от играта си, за да обърне внимание на думите ми. В очите ѝ танцуваха пламъчетата на насмешката — или на триумфа, докато дясната ѝ ръка се гмуркаше все по-дълбоко в шортите на баща ми.

— Той много обичаше и баща си. Утре има годишнина от смъртта на самия Елвис. Мисля, че ще отида да му вдъхна малко кураж и да му кажа какъв късметлия е още от деня, в който се е родил.

Излязох от кухнята и оставих къщата зад гърба си.

Баца ми не ме последва. Изобщо не очаквах да го направи.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Майка ми живее в прекрасна викторианска къща, разположена в старинната част на Пико Мундо, която баща ми бе наследил от родителите си.

След развода тя получи това разкошно имение и значителна издръжка, а тъй като така и не се омъжи повторно — и едва ли ще го стори някой ден — тлъстата сума, която получава всеки месец, ще я съпътства до края на живота ѝ.

Щедростта не е нито сред първите, нито сред последните качества на баща ми. Съгласи се да плаща солидна издръжка на бившата си съпруга само защото се страхуваше от нея. Изобщо не му се искаше да споделя месечния си доход от тръста с нея, ала нямаше смелостта дори да преговаря с нея с посредничеството на адвокати. Майка ми получаваше почти всичко, което си поискаше.

Така баща ми се бръкна здраво в името на своята сигурност и на новия си шанс за щастие (според неговите разбирания). И ме изостави, когато бях на една годинка.

Преди да позвъня, прокарах длан по люлката на верандата, за да се уверя, че е чиста. Тя можеше да седи на люлката, а аз — на парапета, докато си говорим.

Срещите ни винаги са на открито. Бях си обещал, че никога няма да вляза в тази къща отново, дори и да надживея майка си.

След като позвъних два пъти, без да получа никакъв отговор, заобиколих постройката и отидох в задния двор.

Имението е голямо. Два огромни калифорнийски дъба се изправят непосредствено зад къщата, хвърляйки сянката си върху нея. В задната част на имота слънчевите лъчи падат необезпокоявано върху розовата градина.

Майка ми се занимаваше с розите. Подобно на жена от друга епоха, тя бе облечена в жълта рокля без ръкави и широкопола шапка в същия цвят.

Макар че периферията на шапката ѝ засенчваше лицето ѝ, успях да видя, че изключителната ѝ красота ни най-малко не е повехнала през четирите месеца, откакто я бях посетил за последен път.

Тя се е омъжила за баща ми, когато е била на деветнайсет години, а той — на двайсет и четири. Сега е на четирийсет, но може да мине за трийсетгодишна.

Снимките от сватбения им ден показват едно деветнайсетгодишно момиче, което сякаш е на шестнайсет, поразително красиво и твърде нежно и изящно, за да бъде булка. Нито едно от по-късните завоевания на баща ми не може да се мери с красотата ѝ.

Дори и сега, както е на четирийсет години, ако се озове в една стая с Бритни — тя в лятната си рокля и Бритни в изрязания си бански — повечето мъже ще бъдат привлечени първо от майка ми. А ако ѝ се прииска да ги завоюва, би могла така да им завърти главите, та да си помислят, че тя е единствената жена в стаята.

Преди майка ми да осъзнае, че не е сама, вече се бях приближил до нея. Тя вдигна поглед от розите, изправи се и примигна за миг, сякаш бях пустинен мираж.

— Од, сладуран такъв, сигурно в предишния си живот си бил котка, та да се прокрадваш така безшумно през целия двор — възкликна тя.

На устните ми се появи едва доловима усмивка и казах:

— Здравсти, мамо. Изглеждаш прекрасно.

Тя просто изисква комплименти, ала в интерес на истината „прекрасно“ е най-лошото състояние, в което някога изобщо се е намирала.

Ако бе непозната, навярно бих я намерил за още по-възхитителна, но онова, което сме преживели заедно, намалява очарованието ѝ.

— Ела тук, миличък, ела и виж тези прекрасни цветя.

Пристъпих в приказната галерия на розите по чакълената пътечка, чието предназначение беше да задържа праха.

Някои цветя разпръскваха алено сияние от кървавочервените си венчелистчета, други напомняха оранжеви кълбовидни мълнии, а трети — ярки чаши от жълт оникс, блеснали под летните слънчеви

лъчи. Розово, пурпурно и прасковено — градината сякаш бе украсена за тържествено празненство.

Майка ми ме целуна по бузата. Устните ѝ не бяха студени, както винаги съм очаквал да бъдат.

— Тази роза е от сорта „Джон Ф. Кенеди“ — информира ме тя. — Не е ли изключителна?

Нежно повдигна разцъфналата корона, която бе толкова масивна, че стъбълцето бе клюмнало под тежестта ѝ.

Бели като блеснала на слънцето кост, с едва забележим зеленикав оттенък, огромните венчелистчета изглеждаха не толкова нежни, колкото дебели и гладки.

— Сякаш е изваяна от восък — отбелязах аз.

— Именно. Тя е самото съвършенство, нали, миличък? Обичам всичките си рози, но тези са най-скъпи на сърцето ми.

На мен тази роза ми харесваше по-малко от другите не само защото ѝ бе любимата. Изумителното ѝ съвършенство ми изглеждаше изкуствено. Чувствените гънки на короната от венчелистчета сякаш нашепваха обещания за мистерии и наслади в забулената ѝ сърцевина, ала това бяха измамни обещания, защото хладната ѝ белота и восъчната ѝ скованост — както и липсата на аромат — загатваха не за чистота и непорочност, а за смърт.

— Тази е за теб — каза майка ми и извади малки ножички за цветя от джобчето на жълтата си рокля.

— Не, не я отрязвай — възразих. — Нека си расте. Само ще я похабиш, като ми я дадеш.

— Глупости — поклати глава тя. — Трябва да я дадеш на момичето си. Ако се поднесе както подобава, една-единствена роза може да изрази чувствата на ухажора по-ясно от цял букет други цветя.

При тези думи майка ми отрязва около двайсетина сантиметра от стъблото.

Поех цветето, хващайки го с палец и показалец за стъблото — недалеч от короната венчелистчета, между най-големите бодли.

Хвърлих поглед на часовника си и видях, че ленивото слънце и ароматните цветя бяха създали у мен впечатлението, че времето е спряло, докато в действителност то ни най-малко не бе забавило стремителния си ход. Навярно приятелчето на Робъртсън вече се носеше с колата си към срещата си с безчестието.

Майка ми пристъпваше из розариума с грацията на принцеса, а усмивката, разцъфнала на устните ѝ, я караше да изглежда като кралица, настроена за благодеяния. Аз мълчаливо я следвах, докато тя се възхищаваше на яркоцветните си рожби.

— Толкова се радвам, че дойде да ме видиш, миличък. Какъв е поводът за посещението ти?

— Не знам точно — казах зад гърба ѝ. — Имам един проблем...

— Тук всички проблеми са забранени — прекъсна ме майка ми. — От алеята до задната ограда, цялата къща и земята около нея са свободна от тревоги зона.

Въпреки че съзнавах много добре рисковете, бях повел и двама ни към опасна територия. Покритата с чакъл пътечка под краката ми всеки момент можеше да се превърне в плаващи пясъци.

Не знаех как да продължа. Нямах никакво време да играя по правилата на нейната игра.

— Има нещо, което трябва да си спомня или трябва да направя... — започнах, — но сякаш съм в задънена улица. Интуицията ме доведе тук, защото... си мисля, че някак си ще успееш да ми помогнеш да открия онова, което съм пропуснал.

Думите ми сигурно ѝ звучаха като пълни безсмислици. Също като баща ми, тя не знае нищичко за свръхестествената ми дарба.

Още когато бях невръстно хлапе, си дадох сметка, че ако усложня живота ѝ с истината за моето състояние, тежестта на това знание ще доведе до смъртта ѝ. Или до моята смърт.

Тя винаги се бе стремяла към живот без никакъв стрес, без никакви конфликти. Не признава никакви задължения към другите, нито пък има чувство за отговорност към друг освен към самата себе си.

Според нея това изобщо не е егоизъм, а самозащита. Майка ми смята света за враждебно място, изискващо от нея неща, които тя не може (и не иска) да му даде.

Ако се сблъска със света и всичките му конфликти, ще получи нервен срив. Ето защо тя се отнася към заобикалящия я свят с хладната пресметливост на безскрупулен аристократ и запазва крехкото си душевно равновесие, криейки се в пашкула на безразличието.

— Може би ако си поговорим за малко... — казах аз, — може би тогава бих могъл да разбера защо дойдох при теб и защо смятам, че

можеш да ми помогнеш.

Настроението ѝ може да се промени за секунди. Жената с розите бе твърде крехка, за да се справи с това предизвикателство, ето защо слънчевата личност светкавично бе заменена от разгневена богиня.

Майка ми ме изгледа с пронизващи очи, стиснала устните си до побеляване по такъв начин, сякаш свирепата ѝ гримаса можеше да ме накара да изчезна.

В други обстоятелства това изражение наистина можеше да ме накара да си тръгна.

Изгарящото слънце се изкачваше към зенита си, приближавайки ни до часа на престрелката. Не смеех да се върна към жарките улици на Пико Мундо без име или нещо съществено, върху което да концентрирам медиумната си енергия.

Когато майка ми осъзна, че нямам намерение да си тръгна и да я оставя сред великолепието на розите ѝ, ми рече с хладен и трошлив като лед глас:

— Бил е прострелян в главата, нали знаеш?

Думите ѝ ме озадачиха, ала същевременно ми се стори, че имаха някаква тайнствена връзка с предстоящата кървава баня, която се опитвах да предотвратя.

— Кой? — попитах.

— Джон Ф. Кенеди. — Посочи бялата роза. — Простреляли са го в главата и са пръснали мозъка му.

— Майко — рекох, въпреки че рядко използвам това обръщение в разговорите с нея, — става въпрос за нещо различно. Този път трябва да ми помогнеш. Много хора ще умрат, ако не го направиш.

Май не трябваше да казвам това. Животът на другите хора изобщо не я интересува и тя не е способна на никакво съчувствие.

Изведнъж тя сграбчи короната на розата, която бе отрязала за мен, и я изтръгна от ръката ми.

Понеже не можах да пусна стъблото достатъчно бързо, един от бодлите се заби във възглавничката на палеца ми.

Майка ми смачка белите венчелистчета и ги хвърли на земята. После ми обърна гръб и закри към къщата.

Ала аз нямах намерение да се откажа. Настигнах я и започнах да я умолявам да ми отдели само няколко минути за разговор, за да

проясня мислите си и да разбере защо от всички възможни места бях дошъл именно тук в този фатален час.

Тя забърза, ала и аз направих същото. Когато достигна стъпалата на задната веранда, вече тичаше — полите на роклята ѝ се развяваха като криле и тя придържаше шапката си с една ръка, за да не полети във въздуха.

Мрежестата врата против насекоми се затръшна зад гърба ѝ в мига, в който тя се изгуби във вътрешността на къщата. Заковах се на верандата, неспособен да продължа по-нататък.

Съжалявах, задето ми се наложи да я обезпокоя, ала в момента аз самият се чувствах обезпокоен... и отчаян. Извиках през мрежата:

— Няма да си тръгна! Този път не мога да го направя. Нямам къде да отида.

Не бях удостоен с никакъв отговор. Зад мрежестата врата кухнята бе обгърната в сенки, ала усещах, че майка ми не беше тук. Криеше се някъде из къщата.

— Ще остана на верандата — извиках. — Ако се наложи, ще те чакам цял ден!

Седнах с разтуптяно сърце на дъските на верандата и подпрях краката си на най-горното стъпало.

По-късно щях да осъзная, че съм дошъл тук с подсъзнателното намерение да изтръгна от нея точно този отговор и да я накарам веднага да прибегне до най-сигурната си защита срещу отговорността. Пистолета.

В този момент обаче пелената на объркването се бе спуснала над разсъдъка ми и яснотата на мислите бе нещо абсолютно непостижимо за мен.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бодилът стърчеше от палеца ми. Лесно го измъкнах, ала раничката ме болеше като изгорена с киселина.

Изведнъж изпитах жал за самия себе си, сякаш раната ми беше причинена не от един бодил, а от цял трънен венец.

Когато бях дете и имах зъбобол, не можех да очаквам помощ от майка си. Тя винаги извикваше баща ми или някой съсед, който да ме заведе на зъболекар, а междувременно се оттегляше в спалнята си и заключваше вратата. Оставаше затворена там минимум ден или два — докато не се увереше, че проблемът вече е разрешен и оплакванията ми са престанали.

И най-леката настинка или възпалено гърло създаваха криза, с която тя не можеше да се справи. На седем години се наложи да ме оперират от апендицит — добре че колабирах в училище и оттам ме закараха направо в болницата. Ако състоянието ми се бе влошило у дома, по всяка вероятност майка ми щеше да ме остави да умра в стаята си, докато тя се успокояваше с книги, музика и други аристократични занимания, помагачи ѝ да се изолира в нейния личен *perfecto mundo*, тоест „свършен свят“.

Емоционалните ми потребности, страховете и радостите ми, съмненията и надеждите ми, болките и тревогите ми си бяха само мои — аз трябваше да се справям с тях съвсем сам, без каквато и да е помощ или съчувствие от нейна страна. Говорехме само за онези неща, които не я разстройваха и не я караха да се чувства задължена да се държи като майка.

В продължение на шестнайсет години живяхме в една къща, но сякаш не обитавахме един и същи свят, а паралелни вселени, които рядко се пресичаха. Детството ми бе белязано от болезнена самота и ежедневна борба да не допусна отчаянието да се възцари в самотната ми душа.

В онези неприятни случаи, когато събитията принуждаваха паралелните ни светове да се слоят, довеждайки до кризисни ситуации,

които майка ми не можеше да понесе и от които не можеше лесно да се измъкне, тя прибягваше до същия инструмент на контрол. Пистолета. Ужасът от тези сблъсъци, както и последвалото чувство за вина, което ме разкъсваше, правеше самотата за предпочитане пред всеки опит за контакт с нея, застрашаващ спокойствието ѝ.

Както си седях на верандата, притиснал палеца и показалеца си, за да спра кървенето, изведнъж чух издрънчаването на пружината на мрежестата врата.

Не можех да се обърна и да я погледна. Старият ритуал щеше да се разиграе съвсем скоро.

— Просто си тръгни — чух зад гърба си.

Загледан в гъстите сенки, хвърляни от дъбовете, и розовата градина отвъд тях, казах:

— Не мога. Не и този път.

Хвърлих поглед към часовника си. Показваше 11:32. Възелът на напрежението вътре в мен не би могъл да се затегне повече — имах чувството, че на китката си нося бомба с часовников механизъм.

Гласът ѝ звучеше монотонно и напрегнато под тежестта на бремето, което ѝ бях стоварил — бремето на простичката човешка привързаност и загриженост, които бяха непосилни за нея.

— Няма да се примиря с това.

— Знам. Но има нещо... не съм сигурен какво... нещо, което можеш да направиш, за да ми помогнеш.

Тя седна до мен. Държеше пистолета с двете си ръце и за миг се прицели в сгушения под сянката на дъбовете двор. Ни най-малко не блъфираше. Оръжието беше заредено.

— Няма да живея по този начин — отсече изведнъж. — Не искам. Не мога. Хората винаги искат разни неща от мен и малко по малко изсмукват кръвта ми. Всички вие — все искате, все сте ненаситни, все сте алчни за нещо. Вашите потребности са като железен костюм за мен... — Тя въздъхна. — Така ми тежат, все едно съм погребана жива.

Никога досега не я бях притискал така силно, както в тази съдбовна сряда.

— Най-откаченото нещо, майко, след повече от двацет шибани години е, че на дъното на сърцето ми — там, където трябва да е най-тъмно — все още пламти искрица любов към теб. Може да е

съжаление — не съм много сигурен, ала ме боли достатъчно, за да е любов.

Тя не иска любов — нито от мен, нито от когото и да било. Майка ми не вярва в любовта. *Страхува се* да повярва в нея, тъй както се бои от всяка промяна в начина си на живот. Единственото, което иска, е неангажираща близост и взаимоотношения, при които да не се изисква нищо повече от думи. Съвършеният ѝ свят има само един обитател и дори и да не обича себе си, майка ми не обича никой друг повече от себе си. Тя винаги предпочита собствената си компания пред тази на другите.

Съмнителната ми любовна декларация я накара да насочи оръжието към себе си. Тя притисна дулото на пистолета към гърлото си, насочвайки го нагоре към брадичката, за да гръмне по-добре мозъка си.

С груби думи и хладно безразличие тя е способна да прогони когото си поиска, ала понякога тези оръжия не са достатъчно ефективни в бурните ни взаимоотношения. Въпреки че не я чувства, тя отчита съществуването на специална връзка между майката и детето и знае, че понякога само най-жестоките мерки могат да я разрушат.

— Искаш ли да дръпна спусъка? — попита ме тя.

Както всеки път отместих поглед. Имах чувството, че бях вдъхнал и сянката на дъбовете заедно с въздуха, защото усетих как в сърцето ми се надига леден сумрак.

Както всеки път, когато отмествам очи, тя каза:

— Погледни ме — *погледни ме* — защото ако не го направиш, ще се гръмна в корема и ще умра бавно, крещейки и гърчейки се ей тук пред теб.

Повдигаше ми се и целият треперех. Колкото и да не ми се искаше, се подчиних на желанието ѝ.

— А можеш да дръпнеш спусъка и сам, лайненце такова. Няма да е по-различно от това да ме накараш да го дръпна аз, нали така?

Не бях в състояние да преброя — и няхах желание да си спомня — колко често бях чувал тази заплаха преди.

Майка ми е луда. Психолозите може да използват по-специфични и не толкова осъдителни методи, ала в Речника на Од поведението ѝ е определението за лудост.

Казвали са ми, че невинаги е била такава. Като дете била очарователна, мила и добра, обичала игрите и приятелките си.

Промяната настъпила, когато била на шестнайсет години. Тогава започнали внезапните обрати в настроението ѝ. На мястото на очарователното момиченце се появявало едно мрачно същество, което можело да се справя с неудържимия си, клокочещ гняв единствено когато е само.

Назначената терапия не могла да върне предишната ѝ лъчезарна натура. Когато на осемнайсет години тя отказала по-нататъшно лечение, нито един лекар не настоял да продължи с психотерапия или медикаменти, защото по това време още не била нито толкова затворена в себе си, нито така опасна за околните, каквато станала на двайсет години.

Когато баща ми я срещнал, майка ми била достатъчно раздражителна и опасна, за да му завърти главата. Ала щом състоянието ѝ се влошило, той се уплашил.

Никога не я бяха настанявали в клиника за душевноболни, защото самоконтролът ѝ е изключителен, когато не е предизвикана да общува с хората, които я провокират. Тя ограничава всичките си заплахи за самоубийство до мен, представяйки на света един очарователен — или поне рационален — образ.

Тъй като се радва на значителни доходи без необходимостта да работи и понеже предпочита да живее откъснато от другите, за истинското ѝ състояние не се знае в Пико Мундо.

Изключителната ѝ красота също ѝ помага да пази тайните си. Повечето хора често си мислят най-доброто за онези, които са благословени с външна привлекателност; трудно ни е да си представим, че физическото съвършенство може да прикрива извратени чувства или болно съзнание.

Гласът ѝ стана дрезгав, а тонът ѝ — по-агресивен.

— Проклинам нощта, в която баща ти те изцвъка в мен.

Това не ме потресе. Бях го чувал и преди... както и по-лоши неща.

— Трябваше да те изстържа от мен и да те изхвърля на боклука. Обаче така нямаше да получа нищичко след развода. Ти беше моето билетче.

Когато гледам майка си в подобно състояние, не виждам омраза в нея, а само страдание, отчаяние и дори страх. Не мога да си представя болката и ужаса да бъда нея.

Намирам утеха единствено в мисълта, че когато е сама, когато не се чувства задължена да дава нещо от себе си, което не иска, тя е ако не щастлива, то поне доволна. Искам поне да е доволна.

— Спри да пиеш кръвта ми, защото ще натисна спусъка, лайненце такова! — продължи майка ми.

Един от най-ярките ми първи спомени е за една дъждовна нощ през януари, когато бях на пет години и боледувах от грип. Щом не кашлях, плачех, търсейки облекчение и внимание, и майка ми бе неспособна да намери кътче в къщата, където да избяга от страданието ми.

Накрая влезе в стаята ми и легна до мен, както би направила всяка майка, за да успокои болното си детенце... само дето в ръката ѝ имаше пистолет. Заплахите ѝ да се самоубие винаги ме караха да млъквам, да се покорявам, да се отказвам от родителските ѝ задължения.

През онази нощ преглътнах страданието и сълзите си, ала не бях в състояние да облекча възпаленото си гърло. За нея кашлицата ми бе само желание за майчина утеха, а продължителността ѝ я довеждаше до емоционалната бездна.

Когато заплахата за самоубийство не заглуши кашлицата ми, тя допря дулото на оръжието до дясното ми око. После ме накара да отворя окото си и да се опитам да видя блестящото връхче на куршума в тесния тъмен тунел.

Постояхме така известно време, докато дъждовните капки трополяха по стъклата на прозорците в стаята ми. След това се сблъсках с най-различни проявления на страха, ала нито едно от тях не можеше да се сравнява с чувството, обзело ме през онази нощ.

Сега, от гледната точка на двайсет и едната си години, не вярвам, че тя щеше да ме убие тогава — нито пък че ще го направи някога. Ако искаше да причини нещо лошо на мен — или на когото и да било — щеше да се обрече на общуване точно с хората, от които най-много се страхуваше. Майка ми прекрасно съзнава, че те ще поискат отговори и обяснения от нейна страна. Ще поискат истина, разкажание и

справедливост. Ще пожелаят прекалено много и никога няма да престанат да искат.

Не знаех дали тук, на стъпалата на верандата, тя отново щеше да насочи пистолета към мен, както и не знаех как точно щях да реагирам, ако го направеше. Бях дошъл да търся конфронтация, която да ме просветли, макар че не разбирах нито по какъв начин щеше да стане това, нито как онова, което щях да науча, щеше да ми помогне да открия съучастника на Робъртсън.

Тогава тя насочи дулото от гърлото си към лявата си гърда, както правеше винаги в подобни случаи. Явно смяташе, че символиката на куршума в мозъка няма да окаже такова въздействие върху сина, както изстрела в сърцето.

— Ако не ме оставиш на мира, ако не спреш да смучеш кръвта ми като пиявица, тогава, за бога, дръпни спусъка и ме дари с вечен покой!

В съзнанието ми изплува раната върху гърдите на Човека-гъба, която непрекъснато ме преследваше през последните дванайсет часа.

Опитах се да удавя този образ в тресавището на спомените, откъдето беше изпльзъл. Това е дълбоко тресавище, ала за много от нещата в него е трудно да останат потопени под повърхността му.

Изведнъж осъзнах, че точно поради *тази* причина бях дошъл тук — да накарам майка си най-сетне да осъществи омразния ритуал на отлаганото самоубийство, превърнал се в лайтмотив на отношенията ни, да се сблъскам с гледката на пистолета, притиснат до гърдите й, да се обърна настрана, както правех винаги, да чуя *заповедта* й да не отмествам очи... и тогава, отвратен и разтреперан, да намеря куража да погледна.

Миналата нощ, докато бях в банята, не можах да събера достатъчно смелост, за да разгледам подробно раната на Робъртсън.

Още тогава бях усетил, че в нея има нещо странно, че може да науча нещо от нея, ала отместих очи и продължих да закопчавам ризата на мъртвеца.

Майка ми ми подаде пистолета с дръжката напред и процеди през зъби:

— Хайде, неблагоприятно лайно такова, вземи го, вземи го и ме застреляй... или се разкарай оттук и най-накрая *ме остави на мира!*

Часовникът ми показваше единайсет и трийсет и пет.

Гласът ѝ бе просмукан със злоба и безумие, докато казваше:

— Нямах представа колко си мечтаех да се родиш мъртъв.

Целият разтреперан, се изправих на крака и внимателно започнах да слизам по стъпалата на верандата.

Зад мен тя продължаваше да държи ножа на отчуждението и да ме кълца с него по начин, който винаги ѝ се е удавал.

— През цялото време, докато бях бременна с теб, си представях, че си мъртъв вътре в мен — мъртъв и гниещ.

Слънцето, тази грижовна майчица на земята, изливаше врялото си мляко върху деня, сварявайки небесната синева, която избледняваше. Дори сенките на дъбовете сега пулсираха от жегата и докато се отдалечавах от майка си, вътрешно изгарях до такава степен от срам, че очаквах тревата да пламне под стъпките ми.

— Мъртъв вътре в мен — повтори тя. — Месец след месец усещах как гниещият ти зародиш гноясва в утробата ми, пръскайки отрова из цялото ми тяло.

Когато стигнах до ъгъла на къщата, се спрях, обърнах се и я погледнах за — както се надявах — последен път в живота си.

Майка ми бе слязла по стъпалата, но не ме беше последвала. Дясната ѝ ръка се поклащаше до тялото ѝ, а дулото на пистолета сочеше земята.

Не бях искал да бъда раждан. Само да бъда обичан.

— Нямам какво да ти дам — рече тя. — Чуваш ли ме? Нямам. Ти ме отрови, ти ме напълни с гной и разложена бебешка плът и сега съм истинска развалина.

Обърнах ѝ завинаги гръб и забързах покрай къщата, изгаряйки от нетърпение да изляза колкото се може по-скоро на улицата.

Като се имат предвид наследствеността и ужасните случки в детството ми, понякога се питам защо самият аз не съм откачен. А може би съм.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато карах с превишена скорост в предградията на Пико Мундо, напразно се опитвах да прогоня от главата си мислите за майката на моята майка — баба Шугарс.

Майка ми и баба ми съществуват в две строго разграничени кралства на съзнанието ми — те са две суверенни владения в паметта ми, които нямат никакво вземане-даване помежду си. Винаги съм обичал баба Шугарс и поради тази причина отбягвах да я свързвам с ненормалната ѝ дъщеря.

Съчетаването на двата образа повдигна пред мен някои ужасни въпроси, на които от доста време насам отказвах да потърся отговори.

Пърл Шугарс знаеше, че дъщеря ѝ е нестабилна душевно и е прекратила всякакво лечение на осемнайсетгодишна възраст. Навярно знаеше още, че бременността и отговорността за бъдещото дете ще доведат лабилната ми майка до критично състояние.

Ала въпреки това не се намеси в моя защита.

Тя се боеше от дъщеря си. Много пъти бях виждал доказателства за това. Резките смени в настроението на майка ми и избухливият ѝ нрав плашеха баба ми, която изобщо не беше страхлива и нямаше да се поколебае да фрасне два пъти по-едър от нея мъж, ако той я заплашва по някакъв начин.

Освен това Пърл Шугарс харесваше твърде много номадския си начин на живот, за да се установи някъде и да отгледа дете. Страстта ѝ към пътешествията и съблазънта на комара в приказните градове Лас Вегас, Рино, Финикс, Албъкърк, Далас, Сан Антонио, Ню Орлийнс и Мемфис я държаха далеч от Пико Мундо най-малко шест месеца всяка година.

Пък и баба Шугарс едва ли имаше представа за степента на майчината жестокост спрямо мен. Тя не знаеше нищо за пистолета и заплахите, дамгосали завинаги детството ми.

Докато пиша тези редове, никой не знае за тези неща освен аз и майка ми. Въпреки че Сторми е посветена във всичките ми други

тайни, предпочетох да скрия тази дори и от нея. Едва когато Малкият Ози прочете ръкописа, който пиша по негово настояване, ще съм споделил изцяло какво представлява майка ми за мен и какво аз — за нея.

До този момент вината и срамът ме караха да си мълча по тази тема. Достатъчно възрастен съм — макар и да съм на двайсет и една години — за да знам, че няма никаква логична причина да се чувствам виновен или засрамен, защото аз съм жертвата, а не мъчителят. В същото време от толкова отдавна се пържа в тези чувства, че те са ме вмирисали за цял живот.

Когато дам ръкописа на Малкия Ози, ще умра от унижение. А след като приятелят ми го прочете, сигурно ще закрия лицето си с длани, пламнал от срам, когато той заговори за тези части на разказа ми.

*„Измъчваните умове разкриват
на глухите възглавки своите тайни.“^[1]*

Тази литературна препратка не е включена тук, за да ти достави удоволствие, Ози. В нея се съдържа горчива истина, която отеква в мен. Бях подложен на такъв тормоз от майка си, че не бях способен да разкрия позорните си преживявания дори на възглавницата си и всяка нощ заспивах непречистен.

Би трябвало отдавна да се запитам дали тази страст на баба Шугарс към пътешествията и честите ѝ отсъствия, съчетана с неспокойната ѝ комарджийска натура, не е допринесла за възникването на психологическите проблеми на майка ми.

Нещо по-лошо — не можех да прогоня мисълта, че заболяването на майка ми се дължи не толкова на липса на родителски грижи, колкото на генетични предпоставки. Вероятно Пърл Шугарс е страдала от по-лека форма на същата психоза, само дето при нея тя се е проявявала далеч по-безобидно.

Стремежът към отшелническо съществуване на майка ми навярно е бил нещо като преобръщане на страстта на баба ми към пътешествията. Необходимостта на майка ми от финансова сигурност, извоювана с цената на бременност, която я е отвращавала, сигурно е

била продължение на комарджийския глад на баба ми — ала в посока отвън навътре.

Тези разсъждения ме наведоха на мисълта, че онова, което обичах у баба Шугарс, беше просто другото лице на същото душевно състояние, превръщащо майка ми в такова чудовище. Поради някои причини, чието естество мога да разбера, това ме безпокои... ала усещам, че има и други причини, чийто характер едва ли ще ми се изясни през следващите двайсет години от живота ми.

Когато бях на шестнайсет, Пърл Шугарс ме помоли да се отправим на съвместно пътешествие. Тогава вече бях станал онова, което съм — ясновидец с дарбата да вижда мъртъвци и отговорности, с които трябваше да се съобразява. Тъй като нямах друг избор, отказах предложението ѝ. Ако обстоятелствата ми бяха позволили да пътувам с нея от казино в казино и от приключение на приключение, напрежението на ежедневиия живот и постоянното съжителство навярно щяха да разкрият една доста по-различна и не толкова симпатична жена в сравнение с тази, която познавах.

Трябваше да вярвам, че баба Шугарс е способна да изпитва искрена любов, каквато майка ми не бе в състояние да почувства, както и че тя наистина ме обичаше. Ако тези две неща не бяха верни, то тогава детството ми представляваше една безкрайна пустиня.

Неспособен да прогоня тези мрачни мисли, докато напусках покрайнините на Пико Мундо, аз се насочих към Църквата на шепнещата комета. Когато пристигнах там, настроението ми напълно съответстваше на мъртвите палмови дървета, изпепеления от слънцето пейзаж и изоставените сгради, които постепенно се превръщаха в развалини.

Паркирах пред една от военнополовите бараки, където ме бяха обкръжили трите хищника. В момента не се виждаха наоколо.

Койотите са нощни ловци. Най-вероятно сега се спотайваха в студените си, тъмни бърлоги.

Мъртвата проститутка, укротителка на зверовете, също не се виждаше. Надявах се, че е намерила пътя, който да я отведе от този свят, ала се съмнявах, че глупавите ми съвети и баналности са я убедили да го направи.

От плика, който ми служеше като сак, извадих фенерчето, ножиците и пакетчето влажни тоалетни кърпички.

Когато събирах нещата си в апартамента над гаража на Розалия Санчес, кърпичките ми се сториха доста шантава добавка, а ножиците — още по-странна. Въпреки това подсъзнателно сигурно съм знаел за какво точно ще ми потрябват.

Ние не сме непознати за самите нас; само се опитваме да бъдем.

Когато излязох от шевролета, свирепата жега на Мохаве се допълваше от неестествената тишина и спокойствие — тишина и спокойствие, постижими единствено за триизмерен снежен пейзаж, запечатан в стъклен куб.

Часовникът ми за пореден път показва, че времето не се придържаше към тази застиналост — бе станало единайсет и петдесет и седем.

Две изсъхнали кафяви финикови палми хвърляха сянка върху земята пред една от бараките, сякаш постилаха пътя не за мен, а за някой закъснел месия. Не се бях върнал, за да възкреся мъртвия, а само за да го проуча по-обстойно.

Когато пристъпих вътре, се чувствах като Седрах, Мисах и Авденаго в пещта на Навуходоносор^[2] — с дребното уточнение, че адската жега в постройката бе придружена от невъобразима воня, от която никой ангел не би могъл да ме избави.

Ослепителната белота на пустинята се опитваше да нахлуе през подобните на амбразури прозорчета, ала за щастие те бяха толкова малки и така раздалечени, че нямаше да се справя без фенерчето.

Тръгнах по мръсния коридор към четвъртата врата и влязох в розовата стая, която някога е била доходоносен бордей, а сега се бе превърнала в бавнодействащ крематориум.

[1] Шекспир. „Макбет“, действие пето, сцена първа. Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Седрах, Мисах и Авденаго били хвърлени от цар Навуходоносор в нагорещената пещ, задето не почитали златния му образ, ала Господ ги спасил от пламъците. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Никакви любопитни хора или хранещи се с мърша животни не бяха идвали тук по време на отсъствието ми. Трупът си лежеше точно там, където го бях оставил — омотан в белия ми памучен чаршаф, Човекът-гъба бе плътно опакован като мумия, с изключение на единия край на „савана“, който бе отворен и оттам стърчеше обувият му крак.

Задушната нощ и знойната утрин бяха ускорили процеса на разложение. Тук зловонието бе много по-ужасно от останалата част на бараката.

Нетърпимият зной и отвратителната воня ми подействаха като две мощни крошета в стомаха. Побързах да изляза в коридора, където се надявах да глътна малко по-чист въздух.

Макар че не бях взел влажните кърпички за тази цел, отворих пакета и извадих една от тях. Имаше лимонов аромат. Разкъсах я на две лентички, след което ги навих на ролца и ги пъхнах в ноздрите си.

Като дишах през устата си, не можех да помириша разлагащия се труп. Въпреки това обаче, щом влязох в стаята, пак ми прилоша.

Можех да срежа връзките за обувки, стягащи горната част на вързопа, и да търкулна тялото, за да го освободя от своеобразния му пашкул. В следващия момент обаче си представих как Човекът-гъба се търкаля по пода като възкръснал мъртвец и без колебание реших да потърся друго решение на проблема.

Коленичих неохотно край главата на трупа, нагласявайки фенерчето така, че да осветява най-добре, и прерязах връзките. После ги захвърлих настрана и се заех с чаршафа. Ножиците бяха достатъчно остри, за да срежат и трите пласта наведнъж. Действах бавно и предпазливо, за да не срежа Човека-гъба.

Когато памучната материя се разполови и разкри зловещото си съдържание, най-напред зърнах лицето на Робъртсън. Прекалено късно се сетих, че ако бях започнал от долната част, можех да разрежа чаршафа само до врата му и така щях да избегна тази противна гледка.

Времето и адската жега бяха извършили гнусното си дело. Лицето — обърнато наопаки към мен — беше още по-подпухнало и потъмняло в сравнение с последния път, когато го бях видял, и имаше зеленикав оттенък. Устата беше отворена. Тънки ципи млечнобяла течност бяха покрили очите му и едва можех да различа ирисите под тях.

Докато се протягах над лицето на мъртвеца, за да разрежа чаршафа над гърдите му, той изведнъж облиза китката ми.

Изкрещях от потрес и отвращение, светкавично отстъпих назад и изтървах ножиците.

От зейналата уста на трупа изскочи гърчеща се черна маса — толкова бях изненадан, че не можах да осъзная какво представляваше чак до момента, в който не изпълзя цялото навън. То застина върху безжизнената физиономия на Робъртсън, изправило туловището си на четирите си задни крайника, вдигайки заплашително във въздуха предните си пипала.

Тарантула.

За да не й дам възможност да ме ухапе, замахнах мълниеносно и ударих гадината с опакото на дланта си. Паякът се претърколи на пода, след което веднага скочи на краката си и забърза към далечния ъгъл.

Когато се наведох да вдигна ножиците, ръката ми трепереше толкова силно, че клъцнах на няколко пъти въздуха, преди да се успокоя.

Обезпокоен, че и други гнусни твари навярно са пропълзели под чаршафа, за да похапнат от ароматните лакомства, които криеше, поднових работата си с повишено внимание. Изглежда, имах късмет — разпорих памучната тъкан до кръста на Човека-гъба, без да се натъкна на друг осмокрак натрапник.

Стреснат от тарантулата, бях издухал кърпичката от дясната си ноздра. Когато и последните молекули на лимоновия аромат се изпариха, противното зловоние на трупа отново достигна до обонянието ми, макар и не с пълна сила, понеже продължавах да дишам през устата си.

Хвърлих бърз поглед към ъгъла, където бе изчезнал паякът, ала за моя неприятна изненада вече го нямаше там.

Започнах да се оглеждам трескаво и в крайна сметка видях косматия звяр вляво от ъгъла, на около метър от земята — катереше се

бавно по розовата стена.

Бях твърде изнервен и притиснат от времето, за да си позволя съмнителния лукс да разкопчавам ризата на Робъртсън копче по копче. Веднъж вече се бях насладил на този ритуал в собствената си баня. Ето защо я разкъсах и копчетата се разхвърчаха на всички страни. Едно от тях ме перна по лицето, а другите заподскачаха по пода.

Когато прогоних от съзнанието си потискащия образ на майка ми, допряла пистолета до гърдта си, вече бях способен да насоча лъча на фенерчето към раната. Насилих се да я разгледам по-отблизо и най-накрая разбрах защо ми се беше сторила толкова странна.

Отново нагласих фенерчето така, че да осветява трупа, и извадих още три кърпички от пакетчето. Наложих ги една върху друга като сандвич и внимателно попих гъстата слуз, отделяна от отвърстието.

Куршумът бе улучил някаква татуировка на гърдите на Човека-гъба, намираща се точно над сърцето му. Този черен правоъгълник имаше същите размери като картата за медитация, която бях открил в портфейла на убития. В центъра на четириъгълника се виждаха три червени йероглифа.

Изнервен и превъзбуден от кофеина, със смъдящи от безсъние очи, в първия момент не можах да проумея смисъла на татуировката, както я гледах обърната наопаки.

Докато се премествах, за да я разгледам по-добре, мъртвите очи на Робъртсън сякаш помръднаха, втренчени в мен под полупрозрачните си мътни ципи.

Погледнах отново към тарантулата, ала паякът вече бе изчезнал от стената. Затърсих го с фенерчето и го открих да пълзи по тавана — право към мен. Когато лъчистият сноп го освети, той замръзна на мястото си.

Насочих фенерчето към татуировката и открих, че трите червени йероглифа всъщност представляват три букви от азбуката, изписани със заврънкулки. *Б... Н...* Третата донякъде бе заличена от куршума, ала бях сигурен, че е била *Л*.

БНЛ. Не дума, а акроним. Благодарение на Шеймъс Кокоболо знаех какво означава: „Бащата на лъжите“.

Робъртсън носеше името на тъмния си господар над сърцето си.

Три букви: *БНЛ*. Не бях ли се натъкнал наскоро и на други три букви, които...

Внезапно образът на полицай Саймън Варнър се откри ярко в паметта ми — седнал зад волана на служебния си автомобил на паркинга край залата за боулинг, облегал масивната си ръка на отворения прозорец. Лицето му бе благо като на водещ на детско телевизионно предаване, тежките му клепачи му придаваха сходство със сънлив мечок, а на лакътя му се виждаше старата му „бандитска татуировка“, която, както самият той твърдеше, вече го притеснявала. Тя нито бе толкова изящна като татуировката на Робъртсън, нито пък я наподобяваше като изпълнение. Нямаше черен правоъгълник с червени инициали — просто акроним от черни главни букви — *M...* и нещо си там. Май беше *MHP*.

Дали полицай Саймън Варнър от Полицейското управление на Пико Мундо също носеше името на Сатаната на лявата си ръка?

Ако татуировката на Робъртсън го дамгосваше с едно от многобройните имена на Сатаната, тогава тази на Саймън Варнър го причисляваше към същия клуб.

Различните наименования на Дявола запрепусаха из съзнанието ми: Сатана, Луцифер, Велзевул, Бащата на злото, Негово сатанинско величество, Аполион, Велиал, Астарот, Злия дух, Повелителя на мухите, Древния враг...

Не можех да се сетя за думите, обясняващи акронима на ръката на Варнър, ала не се съмнявах, че най-накрая съм открил приятелчето на Робъртсън.

Край залата за боулинг около Варнър не се виждаха никакви бодаци, както например беше около Човека-гъба. Ако го бях видял в компанията на привиденията, навярно щях да разбера що за чудовище е.

За да не оставям улики, натъпках използваните кърпички в джобовете си, след което взех ножиците, изправих се и осветих тавана с фенерчето си.

Паякът беше точно над главата ми.

Тарантулите са боязливи. Те не нападат хора.

Втурнах се към изхода и в същия миг чух как осмокраката гадина тупна на пода с мек, ала същевременно плътен звук. Затръшнах вратата и избърсах дръжката с краищата на тениската си, след което се втурнах по коридора и излязох от бараката.

Понеже тарантулите са боязливи и защото не вярвам в съвпаденията, спринтирах към колата, хвърлих ножиците и фенерчето в торбата, запалих двигателя и настъпих силно газта. Напуснах земите на Църквата на шепнещата комета, съпроводен от воя на бясно въртящите се гуми, изпод които запръскаха фонтани от пясък и натрошен асфалт, изгаряйки от нетърпение да достигна междуцатското шосе, преди да бъде обкръжен от легиони тарантули, армия от койоти и несметно гъмжило гърмящи змии.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Не МНП. ПНМ. Принцът на мрака. Значението на татуирания акроним на Саймън Варнър ме осени, докато карах обратно към Пико Мундо.

Костюмирани сатанисти, които изпълняват зловещи ритуали със скверно изрисувани бокали — повечето хора биха ги сметнали за доста по-загубени и от онези малоумници, които носят космати шапки и членуват в организации като Братството на таралежите. Хората, които се обличат така, че да изглеждат зле, често са абсолютно безобидни манияци — досущ като онези с прическите тип „канадска ливада“, очилата с костенуркови рамки, панталоните, които пристягат петнайсетина сантиметра над пъпа (и чиито крачоли свършват на седем сантиметра над обувките), и лепенките „Джар Джар Бинкс^[1] е върхът!“ на задната броня на колите си.

Ала дори и да ги бях пренебрегнал като някакви там манияци, които си *играят* на сатанизъм, едва ли щях да продължавам да ги смятам за такива след откритието на сувенирите от камерата на Човека-гъба. След като вече разполагах със заподозрян за ролята на съучастника на Робъртсън, вярвах, че свръхестествената ми дарба ще ме отведе при него. Когато се намирам в хватката на парапсихическия си магнетизъм — понякога Сторми го съкращава до синдрома на ПМ или ПМС (не ви ли звучи като „предменструален синдром“?), от време на време правя доста резки завой, така че се старая да карам с умерена скорост. В подобни случаи се старая да не мисля за нищо, с изключение на обекта на интереса ми — в този случай Варнър; не мисля дори за това къде се намирам сега или къде отивам. Знам, че ще разбера накъде съм се запътил, когато стигна там.

Докато съм под влиянието на ПМС, съзнанието ми се отпуска и започва да ражда хаотични мисли, тъй както правя наглед хаотични завой в търсене на плячката си. Този път една от тези мисли включваше по-възрастната сестра на майка ми — Симри — която никога не бях виждал.

Според майка ми Симри е омъжена за един чех на име Доб, а според баща ми тя е стара мома.

На нито един от родителите ми не може много да се вярва, ала в този случай подозирам, че баща ми казва истината и нямам никакъв чичо — пък бил той чех или не.

Баща ми нарича Симри „откачалка“, но отказва да каже нещо повече. Този епитет вбесява майка ми — тя твърди, че сестра ѝ е дар божи.

Странно изявление от нейната уста, като се има предвид, че тя живее с твърдото убеждение, че Бог не съществува.

Когато за пръв път попитах баба Шугарс за тайнственото ѝ първородно дете, тя избухна в плач. Никога преди не я бях виждал да плаче. На следващия ден тя потегли със зачервени очи в търсене на поредната игра на покер.

Когато за втори път я попитах за Симри, тя ми се ядоса не на шега, задето продължавах да упорствам. Не си спомнях някога да съм я виждал ядосана. После внезапно стана хладна и отчуждена. Никога преди не се беше държала така с мен и поведението ѝ ми напомни за майка ми.

Ето защо никога повече не повдигнах отново тази тема.

Подозирам, че в някоя психиатрична клиника имам леля — наблъскана с опиати и държана затворена — която поне мъничко прилича на мен. Подозирам, че като дете тя не е скрила особената си дарба, както бях направил аз.

Навярно затова баба Шугарс при всичките ѝ печалби от хазарта не е оставила никакво наследство. Мисля, че е основала фонд, който да плаща издръжката на Симри.

През годините баща ми бе изгървавал по някои недомлъвки, от които стигнах до извода, че шестото чувство на Симри, каквито и необичайни възможности да е имало, е било придружено и от *физически* изменения. Мисля, че леля ми е плашела хората не само с това, което е казвала, ами и с външния си вид.

Често бебетата, родени с някакво телесно изменение, развиват още две-три или повече. Ози твърди — и то не като писател на романи — че на всеки двайсет и осем хиляди бевета се ражда по едно с шести пръст на едната ръка. Стотици — ако не и хиляди — би трябвало да се разхождат по улиците в цял свят, ала колко възрастни с шест пръста сте

виждали през живота си? Не ги срещаме, защото повечето от тези деца са родени с други, доста по-ужасни деформации, които водят до смъртта им още в най-ранна възраст.

Тези шестопръсти деца, които имат късмета да са здрави във всяко друго отношение, често биват подложени на хирургически операции, стига отстраняването на излишния пръст да не доведе до нарушаване на функциите на ръката. Те се разхождат между нас, казва Малкият Ози, като се опитват да минат за нормални петопръсти екземпляри.

Мисля, че всичко това е вярно, защото Ози се гордее с шестия си пръст и обожава да събира всякакви истории за онези, които нарича „джебчий по рождение, членове на моята висша раса“. Той казва, че второто му отклонение от нормата е способността му да пише хубаво и бързо, което му позволява да създава страхотни книги с изумителна скорост.

От време на време сънувам леля Симри. Това не са пророчески сънища. Те са изпълнени с копнеж и тъга.

Сега, в дванайсет и двайсет и една, докато *сънувах* наяве първородната дъщеря на баба Шугарс, без да забравям и за миг стремителния ход на времето, реещ се изцяло в зоната на ПМС, очаквах да заваря полицай Саймън Варнър край залата за боулинг или мултиплекса, където в един следобед щеше да започне прожекцията на филма за кучето и извънземните. Ала ето че неочаквано се озовах пред търговския център „Грийн Муун“.

Това, което видях, бе доста необичайно за делничен ден като сряда в разгара на лятото — паркингът буквално бе претъпкан от автомобили. Големият надпис ми напомни, че ежегодната лятна разпродажба е започнала днес в десет сутринта и ще продължи до края на седмицата.

Ега ти навалицата!

[1] Непохватният гущероподобен герой от първия епизод на „Междузвездни войни“ — „Невидима заплаха“. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Цяла галактика от слънца блестяха ослепително, отразени в предните стъкла на колите, джиповете и микробусите — истинска експлозия от светлина, която опари болезнено зачервените ми очи и ме накара да ги присвия.

Търговският център се състоеше от две големи триетажни сгради в северната и южната част на комплекса, свързани помежду си от обширното централно крило, където се намираха множество специализирани магазини.

Моето ПМС ме насочи към постройката в северния край. Заобиколих откъм задната ѝ част и паркирах шевролета до рампата, водеща към подземните складови помещения, където товареха стоката на камионите.

През три места от мен се виждаше черно-бял полицейски автомобил. Никакви ченгета не се забелязваха наблизо.

Ако това бе колата на Варнър, навярно той вече се намираше в комплекса.

Ръцете ми се разтрепериха. Бутоните на мобилния ми телефон изведнъж ми се сториха ужасно миниатюрни. Трябваше два пъти да въведа номера на „Бърк & Бейли“, докато го набера правилно.

Възнамерявах да кажа на Сторми да напусне веднага работното си място, да излезе от търговския център през най-близката врата, да се качи в колата си и да потегли незабавно — без значение накъде, просто да *поеме* нанякъде.

Докато телефонът звънеше, изведнъж затворих. Ами ако съдбата не ѝ бе предначертала да пресече пътя на Варнър до този момент? Ами ако я убедя да си тръгне оттук и тя попадне на мушката му в мига, в който открие огън?

Съдбата ѝ е да бъде завинаги с мен. Като доказателство имаме картичката от машината за предсказване на бъдещето. Тя е закачена над леглото ѝ. Само за двайсет и пет цента Циганската мумия ни даде онова, което другите двойки не могат да си купят и за цяло състояние.

Нямаше никаква логика в това, че ако не предприемех нищо, тя ще е в безопасност. Ако Сторми променеше плановете си по мое настояване, можех да осуетя онова, което ни беше предопределено. Трябваше да вярвам в съдбата.

Мисията ми беше не да предупредя годеницата си, а да спра Саймън Варнър, преди да е задействал своя пъклен план — преди да е убил някого.

Класически случай на „лесно на думи, но не и на дела“. Той беше полицаи, а аз — не. Имаше най-малко едно огнестрелно оръжие, а аз няхах никакво. Партньорът на Робъртсън бе по-висок от мен, по-силен от мен и бе идеално обучен да обуздава агресивно настроени граждани като мен. Изобщо всички предимства бяха на негова страна... като изключим шестото ми чувство.

Пистолетът, с който бе застрелян Човекът-гъба, лежеше под шофьорската седалка. Бях го пхнал там миналата нощ, защото възнамерявах да се отърва от него.

Наведох се напред и затършувах под седалката. Напипах оръжието и го извадих. Имах чувството, че се ръкувам със Смъртта.

След продължително бърникане най-накрая открих как да извадя пълнителя. Вътре имаше девет патрона. Лъскави и искрящи. Единственият куршум, който липсваше, беше този, който бе пробил дупката в гърдите на Робъртсън.

Пъгнах пълнителя обратно в пистолета. Той изщрака тихичко и пасна на мястото си.

Оръжието на майка ми има предпазител. Когато е изключен, се вижда червена точка.

При този не се забелязваше подобно нещо. Навярно механизмът за защита бе свързан със спусъка — бях чувал, че при някои оръжия трябва да го натиснеш два пъти, за да произведеш изстрел.

Сърцето ми също нямаше предпазител. Бумтеше като обезумяло.

Вече имаше чувството, че се ръкувам не със Смъртта по принцип, а с *моята* смърт.

Докато пистолетът лежеше в скута ми, взех телефона и набрах номера на мобилния на шериф Портър — личния му номер, а не служебния. Бутона ми се сториха още по-малки — сякаш това бе телефон, който Алиса бе взела от пушеща наргиле гъсеница — ала

успях да набера правилно седемте цифри от първия път и натиснах клавиша „SEND“.

Карла Портър вдигна на третото позвъняване. Каза ми, че още е в чакалнята на реанимацията. Разрешили ѝ да влезе при мъжа си три пъти за по пет минути.

— Последния път беше буден, но изглеждаше адски изтощен. Знаеше коя съм аз. Усмихна ми се. Обаче още не може да говори много. Държат го упоен, за да улеснят възстановяването му. Не мисля, че ще бъде особено разговорлив и утре сутринта.

— Но ще се оправи напълно, нали? — попитах аз.

— Така казват. Май започвам да им вярвам.

— Обичам го — казах аз и чух как гласът ми заглъхна.

— Уайът знае това, Оди. Той също те обича. Ти си му като син.

— Кажи му го.

— Можеш да бъдеш сигурен в това.

— Ще се обадя пак — обещах.

Натиснах бутона за край на разговора и оставих телефона на съседната седалка.

Шерифът не можеше да ми помогне. Никой не можеше да ми помогне. Нямахте тъжна и мъртва проститутка, която да прогони този обзет от жажда за кръв койот.

Само аз.

Интуицията ми подсказа да не взимам пистолета. Пъхнах го отново под седалката.

Когато изключих двигателя и излязох от колата, огненото слънце беше едновременно чук и наковалня и ковеше света между себе си и своето отражение.

Парапсихическият магнетизъм не зависи от това дали се возя в кола, или вървя пеш. Привлечен от товарната рампа, аз се запътих към нея и се гмурнах в прохладните дълбини на подземните складови помещения.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

С ниските си тавани и безкрайните стени от сив бетон подземният паркинг на комплекса и товарните хангари наподобяваха мрачната и злокобна атмосфера на древна гробница, дремеща под пясъците на египетските пустини — гроб на омразен фараон, погребан от поданиците си без каквито и да е пищни церемонии или скъпи дарове.

Товарният док се простираше по цялата дължина на огромното помещение. На различни места до него бяха паркирани големи камиони, покрай които се суетяха работници, заети с разтоварването на пристигащите стоки. Складовите служители поемаха тези стоки и ги подготвяха за доставка на търговските етажи.

Вървах покрай стелажи, палета, електрокари, конвейери, сандъци, контейнери и бали най-различни товари — от вечерни рокли през домакински пособия до спортни стоки. Парфюми, бански костюми, най-различни шоколади...

Никой не ме попита какво правя тук и когато си взех една бейзболна бухалка от един стек, никой не ми каза да я върна обратно.

Друг стек ми предлагаше кухи алуминиеви бухалки, но те не ми вършеха работа. Предпочитах оръжието ми да е тежко, както и да е балансирано добре. С дървена бухалка можеш много по-лесно да счупиш нечия ръка, както и да строшиш нечие коляно.

Може би имах нужда от новата си придобивка, а може би нямах. Не знаех. Обстоятелството, че беше тук и че ПМС ми ме доведе при нея, загатваше, че ако не се възползвах от нея, по-късно щях да съжалявам за решението си.

Единственото ми извънучилищно занимание в гимназията беше бейзболът. Както писах и по-рано, правех най-добрите статични удари в отбора, въпреки че можех да играя само в местни мачове.

Обаче не съм изгубил тренинг. Закусвалнята „Пико Мундо Грил“ има отбор. Играем с други търговски или граждански организации и редовно ги размазваме — година след година.

След като няколко електрокара и мотокара ми сигнализираха с тромбите и клаксоните си за приближаването си, напуснах основния коридор, ала продължих да се шляя, макар че нямах никаква представа къде отивам.

Представих си Саймън Варнър. Миловидно лице. Сънливи очи. ПНМ на лявата му китка. Трябваше да открия копелето.

Две огромни летящи врати водеха към коридор с гол бетонен под и боядисани стени. Поколебах се за момент и се огледах надясно и наляво.

Имах нужда от таблетките против киселини.

Трябваша ми по-голяма бухалка и бронирана жилетка, но нямах. Продължих напред.

Отдясно на коридора имаше врати с табелки: *ТОВАЛЕТНИ, ОТДЕЛ „ДОСТАВКИ“, ОТДЕЛ „ПОДДРЪЖКА“*.

Оглеждах се за Саймън Варнър. Миловидно лице. Принцът на мрака. Опитвах се да го почувствам, да го усетя как ме придърпва към себе си.

Минах покрай двама мъже, някаква жена и още един мъж, като им се усмихвах широко и им кимах. Те ми отвърнаха със същото. Никой не ме попита каква бе играта, какъв беше резултатът и от кой отбор съм всъщност.

Не след дълго се приближих до врата с надпис *ОХРАНА*. Спрях. Имах усещането, че нещо хем беше, хем не беше наред.

Когато съм под влиянието на ПМС, обикновено знам, че съм пристигнал. Този път усещах, че съм пристигнал. Не мога да обясня разликата, ала тя съществува.

Сложих ръка върху дръжката, но се поколебах.

Чух гласа на Лизет Рейнс в паметта си — онова, което ми беше казала на скорошното барбекю на шерифа: „Бях просто една обикновена маникюристика, докато сега вече съм истинска художничка на нокти“.

Нямах никаква представа за какъв дявол — усмигнах се при неволната игра на думи, която се бе получила; все пак си имах работа с поклонници на Сатаната — се сетих за Лизет точно в този критичен момент.

Гласът ѝ отново ме навести: „Трябва ти известно време да разбереш какво самотно място е светът и когато го направиш...“

бъдещето вече изглежда страшночко“.

Отделих ръка от дръжката.

Пристъпих встрани от вратата.

Сърцето ми биеше толкова силно, че ударите му спокойно биха заглушили тропота от копитата на расов жребец, препускащ по утъпкан черен път.

Инстинктът ми е като опитен треньор и когато ми каже „Удряй!“, никога не споря, че още не съм готов за играта. Сграбчих бухалката с двете си ръце, заех позиция и отправих безмълвна молитва към Мики Мантъл^[1].

Вратата се отвори и някакъв тип пристъпи наперено в коридора. Носеше черни ботуши, тънък работен комбинезон с качулка, черна скиорска маска и ръкавици в същия цвят.

Огромното пушкало в ръцете му изглеждаше толкова страховито и нереалистично, сякаш бе излязло от някой от ранните филми на Арнолд Шварценегер. На колана за амуниции висяха осем или десет пълнителя.

В мига, в който излезе, той рязко се обърна наляво. Стоях вдясно от него, ала въоръженият непознат веднага ме усети и завъртя глава към мен.

Никога не съм обичал физическото насилие, но в случая просто нямах друг избор. Замахнах силно с бухалката малко над обичайното за бейзбола ниво — и го фраснах в мутрата.

Щях да се изненадам, ако човекът с пушкалото не се беше строполил незабавно на земята, но не се изненадах.

Коридорът беше пуст. Не се виждаше жива душа. Е, поне засега.

Исках да запазя анонимността си колкото се може по-дълго, за да избегна неприятните въпроси, които можеха да възникнат впоследствие, в случай че шерифът не се възстановеше достатъчно бързо.

След като хвърлих бухалката в стаята на охраната и плъзнах пушкалото след нея, сграбчих падналия юнак за комбинезона и го издърпах в помещението, затваряйки вратата.

Сред преобърнатите столове и разлети чаши с кафе се търкаляха трупове на трима невъоръжени пазачи. Очевидно бяха убити с пистолет със заглушител, защото изстрелите не бяха привлекли ничие внимание. Изглеждаха изненадани.

Замъчиха ме угризения. Тези хора бяха загинали, защото аз се бях забавил прекалено много да дойда тук.

Съзнавам, че не нося отговорност за всяка смърт, която не мога да предотвратя. Разбирам, че не мога да нося света на гърба си като Атлас. Ала въпреки това се чувствам длъжен да го правя.

Дванайсет огромни телевизионни монитора, всеки от които бе разделен на четири части, показваха какво се случва в четирийсет и осем точки от търговския център благодарение на разположените из комплекса камери. Навсякъде, където погледнеш, беше пълно с хора — разпродажбата бе привлякла купувачи от целия окръг Маравила.

Клекнах до неутрализирания от мен индивид и смъкнах маската му. Пред мен лежеше Бърн Икълс, заместник-шерифът, който също присъстваше на барбекюто — шерифът и съпругата му го бяха поканили, защото искаха да го запознаят с Лизет Рейнс.

[1] Легендарен бейзболист, член на Салона на бейзболната слава.
— Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Значи Боб Робъртсън имаше не един, а двама съучастници. Ами ако бяха повече? Сигурно се възприемаха като някаква секта или тъмно братство... Трябваше им само още един човек, за да си сформират сатанинска рокбанда, която да свири на черните им литургии, да си направят групова застраховка и да получават намаление всеки път, когато им се прииска да посетят „Дисниленд“.

На барбекюто на шерифа не бях забелязал никакви бодаци, които да се навъртат около Бърн Икълс. Присъствието им ме бе насочило към Боб Робъртсън, но не и към някого от съзаклятниците му — сега това започваше да ми изглежда подозрително. Сякаш бяха узнали за моята дарба. Сякаш нарочно ме бяха... подвели.

След като обърнах Икълс на една страна, за да не се задуши в собствената си кръв и слюнка, потърсих нещо, с което да завържа ръцете и краката му.

Едва ли щеше да дойде в съзнание през следващите десет минути. Когато най-накрая се свести, щеше да пълзи, да повръща и да моли за болкоуспокояващи. Няма да му е нито до пушката, нито до кървавата му мисия.

Въпреки това използвах кабелите на два от телефоните в помещението, за да вържа ръцете му зад гърба му и да омотая глезените му. Затегнах възлите здраво, без да ме е грижа за нарушаването на кръвообращението му.

Икълс и Варнър бяха последните ченгета, постъпили на работа в Полицейското управление на Пико Мундо. Бяха ги назначили в интервал от месец-два помежду им.

Някои предполагаха, че са се познавали отпреди. Първо бе приет Варнър — впоследствие той бе проправил пътя и за Икълс.

Робъртсън бе дошъл в Пико Мундо от Сан Диего и беше купил къщата си в Кампс Енд преди пристигането на двамата си съзаклятници. Ако паметта не ме лъжеше, преди това Варнър е бил полицай някъде в района на Сан Диего или в самия град.

Не знаех къде е служил Бърн Икълс, преди да заработи в Полицейското управление на Пико Мундо, но бях готов да се обзаложа, че е работил в Калифорния, а не в Аляска например.

И тримата бяха дошли в Пико Мундо поради някаква причина, за чието естество можех само да гадая. Идването им тук бе планирано отдавна.

Когато бях отишъл на това барбекю и бях подхвърлил на шерифа, че няма да е зле Робъртсън да бъде проучен по-задълбочено, Уайът Портър бе наредил на Икълс да се заеме с това. Така съдбата на Човека-гъба беше решена.

Нещо повече — той бе убит само половин час след това. Не се съмнявах, че Икълс се е обадил на Варнър от къщата на шерифа и Варнър е застрелял доскорошното им другарче. Може би Саймън Варнър и Робъртсън са били заедно, когато Икълс му е позвънил.

Смъкнах ципа на комбинезона на завързания мъж, за да проверя дали е дошъл с полицейската си униформа.

Предположението ми се потвърди. Той бе влязъл в стаята на охраната със значката и сините си дрехи. Пазачите са го поздравили без капка подозрение.

Вероятно е носил страховитата пушка и комбинезона в някаква чанта. Огледах се и забелязах празния куфар, който лежеше разтворен на пода. „Самсонайт“.

Навярно планът е бил следният: първо открива огън в търговския комплекс, след което, когато полицията пристигне, намира уединено местенце, където сваля комбинезона и скиорската маска. После се отървава и от пушката и спокойно се присъединява към колегите си, все едно се е отзовал на същия сигнал като тях.

Можех да си представя как го е направил; но *защо*?

Някои хора казват, че Господ им говорел. Други чуват как дяволът шепне в главите им. Навярно някой от тези типове си мислеше, че Сатаната му е заповядал да превърне в стрелбище търговския център „Грийн Муун“.

А може би го правеха просто за забавление. Какъв майтап, а? Добре че религията им беше толерантна към крайните форми на забавление. В крайна сметка момчетата ще си останат момчета, а момчетата социопати ще си останат социопати.

Саймън Варнър още беше някъде навън. Навярно той и Икълс не бяха дошли сами в комплекса. Нямах никаква представа колко голяма може да е сектата им.

Грабнах слушалката на един от работещите телефони, набрах 911 и съобщих за трите убийства, след което затворих, без да отговарям на никакви въпроси. Ченгетата щяха да дойдат всеки момент заедно със специалните части. Трябваша им три или четири минути. Най-много пет.

Това не ме устройваше. Варнър щеше да открие огън по купувачите, преди полицаите да са пристигнали.

Погледнах към бейзболната бухалка. По повърхността ѝ нямаше и драскотина. Добро дърво.

Въпреки че това оръжие се бе оказало доста ефективно срещу Икълс, не очаквах да извадя такъв късмет, че да изненадам и Варнър по същия начин. Въпреки страха си от огнестрелни оръжия се нуждаех от нещо по-сериозно от марковата бухалка „Луисвил Слъгър“.

На плота пред мониторите лежеше револверът, който Икълс бе използвал, за да убие стражите. Отворих барабана и видях, че четири от десетте гнезда за патрони са запълнени.

Никак не ми се искаше да се заглеждам в мъртъвците на пода, ала просто нямах избор — погледът ми сам се насочи натам. Ненавиждам насилието. Още повече мразя несправедливостта. Мечтата ми е да бъда един обикновен готвач на аламинути, но, изглежда, светът иска от мен не само яйца и палачинки.

Развих заглушителя и го хвърлих настрани. После измъкнах тениската от панталоните си и затъкнах оръжието под колана на дънките си.

Безуспешно се опитвах да прогоня от съзнанието си образа на майка ми, допряла пистолета до брадичката и гърдите си. Мъчех се да забравя онзи миг, когато тя допря дулото до окото ми и ми каза да погледна вътре, и да видя лъскавия куршум, стаен в тъмния тесен тунел.

Тениската ми прикриваше пистолета, ала ако човек се вгледаше внимателно, щеше да се досети, че нося оръжие. Надявах се клиентите да бъдат прекалено заети с разглеждането на стоките, а продавачите — прекалено заети с това да им помагат, за да обърнат внимание на подозрителната подутина.

Внимателно открянах вратата — колкото да се промъкна оттам — и я затворих безшумно след себе си. Някакъв мъж се отдалечаваше по коридора в същата посока, в която възнамерявах да се отправя и аз, така че го последвах, молейки се горещо да *ускори* крачките си.

Той свърна надясно и мина през летящите врати. Последвах го в товарния сектор, минах покрай няколко асансьора и стигнах до врата с надпис *СТЪЛБИЩЕ*. Тогава се втурнах нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж.

Някъде отпред се намираше Саймън Варнър. Миловидно лице. Сънливи очи. ПНМ на лявата му китка.

Когато стигнах до първия етаж, изоставих стълбите и блъснах първата попаднала пред погледа ми врата. Озовах се в хранилище, където симпатична червенокоса жена сортираше някакви малки кутии на наблъсканите полици.

— Здравсти! — махна ми дружелюбно тя.

— Здравсти! — поздравих я и аз и излязох от помещението през другата врата.

Бях попаднал в отделението за спортни стоки. Голяма навалица. Мъже, няколко жени, цяла тълпа тийнейджъри. Хлапетата се суетяха около ролерите и скейтбордовете.

По-нататък се намираха щандовете със спортни обувки, а след тях — мъжките спортни облекла.

Хора, хора навсякъде. Твърде много хора, наблъскани като сардели. Почти празнична атмосфера. Бяха толкова уязвими.

Ако не го бях издебнал пред стаята на охраната, Бърн Икълс можеше да е убил десет или двайсет души до този момент. Или трийсет.

Саймън Варнър. Едър мъжага. Масивни ръце. Принцът на мрака. Саймън Варнър.

Воден от свръхестествената си дарба, така както прилепите се ръководят от ехолокацията, прекосих първия етаж на търговския център, насочвайки се към вратата, водеща към главната алея на комплекса.

Не очаквах да заваря друг стрелец тук. Икълс и Варнър навярно си бяха избрали раздалечени позиции, за да предизвикат колкото се може повече ужас и хаос. Пък и едва ли биха искали случайно да попаднат в обстрела на другия.

Оставах ми две крачки до алеята, когато изведнъж зърнах Виола Пийбоди, която би трябвало да намира в дома на сестра си на Марикопа Лейн.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

Рожденичката Левана и нейната вманиачена на тема розово сестричка Николина не бяха до майка си. Огледах тълпата, ала не забелязах никъде момиченцата.

Втурнах се към Виола и я сграбчих за рамото. Тя се стресна и изтърва пазарската си чанта.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Од! Изкара ми акъла!

— Къде са момичетата?

— С Шарлийн.

— Ти защо не си с тях?

Жената вдигна гордо чантата си.

— Не бях свършила с покупките за рождения ден. Трябваше да купя подарък. Реших да отскоча дотук за тези ролери.

— Сънят ти — напомних ѝ настоятелно. — Забрави ли за *съня* си?

Очите ѝ се разшириха.

— Но аз само се отбих за мъничко... Нали не съм в киното?

— Няма да бъде в киното, а *тук*.

За миг дъхът замря в гърлото ѝ, докато ужасът сграбчваше сърцето ѝ в стоманените си клещи.

— Махай се оттук — прошепнах. — Махай се оттук *веднага*.

Тя издиша шумно въздуха от дробовете си и се заозърта изплашено наоколо, сякаш всеки купувач можеше да бъде масов убиец, след което пое към главната алея.

— Не! — Придърпах я близо до себе си. Хората вече ни гледаха. Какво от това? — Оттам не е безопасно.

— Откъде да мина? — попита ме тъмнокожата жена.

Завъртях я.

— Върни се до задната част на етажата — мини покрай маратонките и другите спортни принадлежности. Има хранилище

недалеч от мястото, където си купила ролерите. Влез вътре и се скрий там.

Тя направи крачка назад и ме изгледа изумено.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не.

— Къде отиваш?

— Към него.

— Недей — замоли ме Виола.

— Върви веднага!

Жената най-накрая ме послуша и докато бързаше към хранилището, аз излязох на алеята, която свързваше северната и южната част на комплекса.

Тук, в северната част на търговския център „Грийн Муун“, дванайсетметров водопад се изливаше над направените от човешка ръка скали в плиткото езерце, откъдето водеше началото си поточе, опасващо цялата зала. Докато минавах покрай подножието на водопада, боботенето и плискането на водата ми прозвуча като рев на ужасена тълпа.

Преплитане на мрак и светлина. Мрак и светлина, също както в съня на Виола. Палмовите дървета, които се издигаха покрай поточето, хвърляха ъгловатите си сенки над мен.

Погледнах нагоре към втория етаж на залата и видях стотици бодаци, скупчени зад парапета, загледани надолу към откритото преддверие. Притиснати един в друг, въодушевени, те потръпваха и се поклащаха, гърчейки се като ядосани паяци.

Многобройна тълпа купувачи изпълваше първия етаж на залата. Хората се местеха от павилион на павилион, без да подозират за присъствието на злонамерените духове, които ги наблюдаваха със зловещ интерес, предвкусвайки онова, което щеше да се случи.

Изумителната ми дарба, омразната ми дарба, ужасната ми дарба ме поведе на юг по алеята, покрай ромолящото поточе в търсене на Саймън Варнър.

Не стотици бодаци, а хиляди. Никога не бях виждал толкова много от тях, събрани на едно място — и никога не си бях представял, че някога изобщо ще зърна подобна кошмарна гледка. Приличаха ми на пияна тълпа римляни, събрали се в Колизея, които наблюдават с

възхищение как християните отправят безответни молитви, докато чакат с нетърпение лъвовете и кръвта, която ще плисне по пясъка.

Чудех се защо ли бяха изчезнали от улиците. Е, вече знаех — техният час най-накрая бе настъпил.

Докато минавах покрай един павилион за обзавеждане на бани и спални, от алеята пред мен внезапно изригна хрипливото тракане на автоматично оръжие.

Първият откос беше кратък. За две или три секунди след края му в търговския комплекс се възцари неестествена тишина.

Стотиците клиенти сякаш се бяха вцепенили едновременно. Макар че водата в поточето продължаваше да тече, имах чувството, че е престанала да бълбука. Нямах да се учудя, ако стрелките на часовника ми също бяха застинали неподвижно, подчинявайки се на чудодейното спиране на времето.

После нечий писък раздра тишината и изведнъж стотици други се присъединиха към него. Стрелецът им отговори със смъртоносен откос, по-дълъг от първия.

Втурнах се като обезумял по алеята. Не ми беше лесно, защото паникьосаните купувачи бягаха на север от стрелбата — другояче казано, в посока, противоположна на моята. Хората се блъскаха в мен, ала аз останах на краката си, когато третият залп огласи търговския център.

ШЕЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Няма да разкажа всичко, което видях. Няма да го сторя. Не мога. Мъртвите заслужават уважение. Ранените — уединение. А техните близки — покой.

Нещо повече — знам защо войниците, завърнали се от бойното поле, рядко разказват на семействата си за ужасите, които са преживели там. Ние, които оцеляваме, трябва да продължим в името на онези, които са паднали, ала ако не можем да се откъснем от ярките си спомени за нечовешкото отношение на един човек към друг, няма да *можем* да продължим. Невъзможно е да живеем, ако изгубим надеждата си.

Обзетите от неистова паника купувачи ме заливаха като силен порой и аз изведнъж се озовах сред множество жертви, въргалящи се на земята — и ранени, и умиращи. Бяха по-малко, отколкото очаквах, ала въпреки това броят им бе обезпокоителен. Зърнах една руса барманка от залата за боулинг „Грийн Муун“ в работната ѝ униформа... както и три други. Навярно бяха дошли в търговския комплекс, за да похапнат, преди да се върнат на работа.

Каквото и да представлявам, аз не съм свръхчовек. Кървя. И страдам. Тази ситуация надхвърляше възможностите ми. Това беше нещо като онзи случай в езерото Мало Суерте, ала десетократно по-зле.

„Жестокостта сърце човешко има... а ужасът човешки лик приема.“

Не Шекспир. Уилям Блейк. Не по-малко гениален творец.

Десетки бодаци се бяха спуснали от горния етаж на търговския център и сега пълзяха сред мъртвите и ранените.

Ала независимо дали можех да се справя с това или не, трябваше да се опитам — нямах друг избор. Тръгна ли си оттук, по-добре направо да се самоубия.

Изкуственото езеро не беше много далеч. Декоративната джунгла, която го обграждаше, не ми попречи да видя пейката, на

която бяхме седнали със Сторми, за да хапнем шоколадов сладолед с черешов и кокосов сироп.

Мъж с черен гащеризон и черна скиорска маска. Достатъчно едър, за да е Саймън Варнър. Въръжен с карабина, настроена за пълна — и следователно незаконна — автоматична стрелба.

Няколко души се криеха сред палмите, а някои дори се бяха притаили и в самото езерце; повечето обаче бяха хукнали по алеята към специализираните магазини, надявайки се да се измъкнат през задните врати. През витрините — бижутерия, магазин за сувенири, художествена галерия, кулинарен магазин — ги виждах как се блъскат един в друг. Представляваха идеални мишени.

В тази преситена от кървища епоха, брутална като видеоигрите, жестокият жаргон на модерния език бе измислил фразата „целева аудитория“, която по един зловещ начин прилягаше на нещастните хорица.

Застанал с гръб към мен, Варнър обсипваше изящните фасади на тези павилиони с куршуми. Прозорците на „Бърк & Бейли“ се разтопиха и заляха вътрешността на сладкарницата с искрящия си дъжд.

Писано ни е да бъдем заедно завинаги. Имаме картичка, на която го пише, както и съвпадащи си петна, получени по рождение.

Двайсет метра до откаченото копеле... петнайсет. Докато се приближавах, изведнъж си дадох сметка, че стискам револвера. Изобщо не си спомнях да съм го вадил от колана си.

Ръката ми трепереше, ето защо го сграбчих с две ръце.

Никога преди не бях стрелял с револвер. Мразя огнестрелните оръжия.

А можеш да дръпнеш спусъка и сам, лайненце такова.

Опитвам се, майко. Опитвам се.

Варнър стреляше прекалено дълго, без да презареди. Навярно вече беше време и за втория пълнител. Също като Икълс, и той носеше резервни пълнители на колана си.

Изстрелях един куршум от дванайсет метра. Не улучих.

Изстрелът ми привлече вниманието му и той се обърна към мен, докато изваждаше празния пълнител.

Натиснах отново спусъка и пак не уцелих. Във филмите никой не пропуска от такова разстояние. Е, с изключение на случаите, когато

гърмят по героя — тогава не могат да го улучат и от метър и половина. Саймън Варнър обаче не беше никакъв герой. Просто аз не знаех какво върша.

А той знаеше. Дяволопоклонникът извади един пълнител от колана си. Бе обучен, бърз и хладнокръвен.

Икълс бе изстрелял шест куршума по пазачите, а аз бях изхабил два. Това означаваше, че разполагах само с два патрона.

Когато разстоянието между нас намаля на девет метра, дръпнах спусъка за трети път.

Този път се представих по-добре. Куршумът го улучи в лявото рамо, ала кучият му син остана на крака. Само се олюля леко, след което възвърна равновесието си и натика новия пълнител в карабината си.

Разтреперани и гърчещи се от възбуда, пълчищата бодаци се тълпяха около мен и Варнър. За разлика от него аз ги виждах добре и това ми създаваше само проблеми. Никак не е лесно да се прицелиш в някого, когато десетки бодаци се шляят между него и теб.

По-рано през деня се чудех дали не съм откачен. Вече нямах никакви съмнения. Луд съм за връзване.

Втурнах се право към него, въпреки че привиденията бяха непроницаеми като черен сатен — ала нематериални като сенки — сграбчил пистолета с две ръце, твърдо решен да не изгубя последния рунд на този мач. Като на забавен каданс видях как дулото на карабината постепенно се надига към мен и знаех, че Варнър ще ме улучи, ала изчаках още една крачка, а след това и още една, преди да натисна спусъка — почти от упор.

Каквато и гротескна трансформация да се беше случила с лицето му, скиорската маска я прикри, но не успя да спре кървавата струя, която избликна като гейзер. Саймън Варнър се строполи тежко на земята, така както самият Принц на мрака бе прогонен от Рая и запратен в Ада. Карабината се изплъзна от ръката му и издрънча на пода.

Изритах я на няколко метра от него, за да не може да я достигне, и се наведох над маскираното му лице. Беше мъртъв. ПНМ бе станало МНП — мъртъв на пода.

Въпреки това се приближих до карабината и я изритах още по-далече. После още веднъж и още веднъж.

От револвера в ръката ми вече нямаше полза. Хвърлих го настрани.

Имах чувството, че се намирам на висок хълм, а бодаците представляват черни води, които се оттичат по склоновете му. Привиденията се отдръпваха от мен и се насочваха към мъртвите и умиращите жертви.

Щях да повърна. Приближих се до ръба на езерцето и паднах на колене.

Бях сигурен, че движението на разноцветните рибки веднага ще изкара съдържанието на стомаха ми на бял свят, ала не стана така. Пристъпът на гадене внезапно премина и аз не повърнах... ала когато се изправих на краката си, заплаках.

Притаени в павилионите, хората започнаха да надигат глави зад изпотрошените витрини.

Писано ни е да бъдем завинаги заедно. Имаме картичка, на която го пише. Циганската мумия никога не греши.

Разтреперан и облян в пот, избърсах сълзите от очите си с опакото на дланите си и запристъпах към „Бърк & Бейли“, измъчван от зловещото предчувствие за непоносима загуба.

Хората тъкмо се надигаха сред развалините на някогашната уютна сладкарничка. Някои прекрачваха внимателно изпочупените стъкла и излизаха на главната алея.

Не виждах Сторми сред тях. Навярно бе успяла да избяга в склада или в офиса си преди началото на стрелбата.

Изведнъж бях обладан от нуждата да се движа, да се движа, да се движа... Обърнах гръб на „Бърк & Бейли“ и закрачих към триетажната сграда в южния край на търговския център. Внезапно спрях. Чувствах се объркан. За момент си помислих, че се опитвам да отхвърля истината, че се мъча да избягам от онова, което можеше да открия в сладкарницата.

Не. Усещах финото, ала непогрешимо привличане. Парапсихическият магнетизъм. Дърпаше ме. Мислех си, че съм си свършил работата, ала както изглеждаше, явно бях сгрешил.

ШЕЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Този магазин изглеждаше още по-снобарски и от онзи, в който Виола бе купила ролерите. Явно боклуците, които продаваха тук, бяха по-висококачествени от тези, които се мъчеха да пробутат на хората в северната част на търговския комплекс.

Минах покрай магазин за парфюмерия и козметика, чиито витрини намекваха доста грубичко, че предложените артикули са скъпи като брилянти.

Бижутерията бе заслепяваща с черния си гранит, неръждаемата стомана и луксозни витрини, сякаш предлагаше не диаманти, а дрънкулки от колекцията на самия Господ Бог.

Въпреки че стрелбата бе престанала, клиентите и продавачите още се криеха зад щандовете и мраморните колони. Някои се осмеляваха да подадат глави зад скривалищата си и да ме огледат с нескрито любопитство, ала повечето веднага се снишаваха обратно.

Макар че не носех оръжие, сигурно им изглеждах опасен. Или пък просто състоянието ми на шок ги плашеше. Хората се бояха да поемат какъвто и да е риск. Изобщо не ги обвинявах, задето се криеха от мен.

Сълзите продължаваха да бликат от очите ми, аз ги бършех с опакото на дланта си и си говорех сам на висок глас. Дори и да исках, не можех да престана, а най-лошото беше, че не казвах нищо свързано.

Нямах никаква представа къде ще ме отведе парапсихическият ми магнетизъм, нито пък знаех дали Сторми е жива или мъртва в „Бърк & Бейли“. Исках да се върна и да я потърся, но продължавах да се движа напред, воден от свръхестествената си дарба. Езикът на тялото ми бе прорязван периодично от тикове, спазми, колебания и резки движения. Навярно съм изглеждал не толкова потресен, колкото ненормален.

Миловидният, сънливоок Саймън Варнър вече нямаше нито миловидно лице, нито сънливи очи, защото лежеше бездиханен пред „Бърк & Бейли“.

Навярно вървах по дирите на нещо, свързано с Варнър. Нямах никаква представа какво можеше да е то. Преследването на неизвестна плячка бе ново за мен.

Крачех бързо покрай павилионите с вечерни рокли, копринени блузки, копринени якета и ръчни чанти към вратата с надпис *ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН*. От другата ѝ страна имаше склад. Прекрачих прага и се озовах срещу друга врата, която ме отведе до бетонно стълбище.

Вътрешното разпределение беше еднакво с това на сградата в северния край на търговския център. Слязох по стъпалата и поех по коридор, където минах покрай няколко товарни асансьора, преди да стигна до огромните летящи врати с надпис *ПРИЕМАНЕ НА СТОКА*.

Помещението бе огромно, макар че отстъпваше по големина на онова в северната част на комплекса. Стотици бали и пакети, наредени върху рафтове или разнасяни от електрокари, очакваха да бъдат обработени и транспортирани по складовете и търговските етажи.

В залата имаше десетки работници, ала работата бе замряла. Повечето се бяха събрали около една ридееца жена, а останалите се стичаха към нея. Тук долу едва ли бяха чули изстрелите и известията за кървавата баня навярно току-що бяха пристигнали.

В хангара се виждаше само един камион — около шест метра дълъг, без име на някаква компания по вратите или фургона. Насочих се към него.

Едър мъжага с бръсната глава и извити нагоре мустаци се изпречи на пътя ми, когато се доближих до превозното средство.

— Твой ли е този камион? — попита ме той.

Без да му отговоря, отворих вратата на шофьора и се качих в кабината. Ключовете не бяха на таблото.

— Къде ти е шофьорът? — отново се обади мустакатият.

Отворих жабката, ала и там ги нямаше. Нямаше и регистрационен формуляр, нито пък документ за застраховка, които бяха задължителни според калифорнийските закони.

— Аз съм началник-смяната тук — каза гологлавият. — Да не би да си глух, или просто ми се правиш на интересен?

На седалките също нямаше нищо. Нямаше кошче за боклук на пода. Не се виждаха и никакви отпадъци — нямаше станиол от

шоколадче дори. Нямаше освежител за въздух, нито пък декоративна фигурка, висяща от огледалото.

Без съмнение собственикът на този камион не го караше, за да си изкарва хляба, нито пък прекарваше значителна част от времето си зад волана му.

Когато скочих на земята, началник-смяната отново се вкопчи в мен.

— Къде ти е шофьорът? Не ми даде никакъв документ, нито пък имам ключ за фургона.

Отидох до задната част на превозното средство, където се изправих пред заключената ролетна врата.

— Чакат ме и други доставки — продължи мустакатият тип. — Не мога да оставя този камион просто да си стои гука.

— Имаш ли електрическа дрелка? — най-накрая си отворих устата аз.

— Какво смяташ да правиш? — смръщи вежди той.

— Ще разбия ключалката.

— Ти не си тоя, дето караше камиона. От същата фирма ли си?

— Полиция — излъгах. — Извън дежурство.

Началник-смяната ме изгледа подозрително. Посочих към ридаещата жена, която едва се виждаше от скупчените около нея работници, и казах:

— Чу ли какво каза тя?

— Тъкмо отивах натам, когато те видях.

— Двама манияци с автомати стреляха в комплекса.

Лицето му изведнъж преbledня — промяната бе толкова драматична, че русите му мустаци сякаш побеляха.

— Чу ли какво е станало с Портър предната нощ? — попитах. — То бе подготовка за това.

Измъчван от непрекъснато растяща тревога, започнах да разглеждам тавана на огромния хангар за доставки. Над него се намираха трите етажа на търговския център, поддържани от масивните му колони.

Изплашените посетители и продавачи се криеха там от стрелците. Стотици, стотици хора.

— Може би — казах — копелетата са дошли тук с нещо по-страшно от автоматичното си оръжие.

— Ох, мамка му! Ей сега ще донеса дрелка — каза началник-смяната и се втурна да изпълни обещанието си.

Притиснах длани до вратата на товарното отделение и допрях чело до гофрираната ѝ метална повърхност.

Не знаех какво очаквах да почувствам. Всъщност не усетих нищо необичайно. Ала парапсихическият ми магнетизъм продължаваше да ме дърпа. Онова, което исках, не беше камионът, а това, което се намираше вътре в него.

Мустакатият тип се върна с дрелката и ми подхвърли защитни очила. На равни разстояния по бетонния под имаше електрически контакти. Той придърпа най-близкия от тях и включи уреда. Кабелът се оказа достатъчно дълъг, за да не попречи на работата ми.

Усещах как дрелката приятно тежи в ръцете ми. Харесваше ми и индустриалният ѝ вид. Моторът ръмжеше със задоволителна мощ.

Когато свредлото се врязва в ключалката, оттам захвърчаха метални стружки, които опариха лицето ми и отскочиха от очилата ми. Уредът се затресе в ръцете ми, ала проби ключалката за броени секунди.

Отпуснах дрелката и тъкмо свалях защитните очила, когато някой извика отдалеч:

— Хей! Какво бърникате там?

Погледнах към товарния док. Нямаше жива душа. Тогава го видях — пред хангара за доставки, на пет-шест метра от началото на рампата за камиони.

— Това е шофьорът — осведоми ме началник-смяната.

Не го познавах. Сигурно е наблюдавал с бинокъл трите платна около товарния док от гаража, където се е спотайвал.

Сграбчих двете дръжки и вдигнах рязко вратата. Очевидно бе добре смазана и балансирана, защото гофрираният панел се вдигна с лекота.

Камионът бе натъпкан със стотина килограма пластичен експлозив.

Изтрещяха два изстрела и един куршум изсвистя покрай каросерията на камиона. Хората в хангара закрепяха, а началник-смяната побягна.

Обърнах се и погледнах през рамо. Шофьорът продължаваше да стои до началото на товарния док. Бе въоръжен с револвер, което едва

ли бе най-удачният избор за далечна стрелба.

На пода на каросерията пред експлозивите се виждаше устройство, сглобено от механичен кухненски таймер, две батерии, най-различни любопитни джунджурийки, които не ми говореха нищо, и кълбо преплетени жици. Две от тях завършваха с медни жакове, затъкнати в сивата стена на смъртта.

Още един куршум изпищя пронизително, докато рикошираше в каросерията на камиона.

В това време началник-смяната включи двигателя на близкия мотокар.

Сектантите не бяха нагласили смъртоносния си товар да експлодира при отворена врата — броячът бе настроен така, че едва ли някой би могъл да го открие и обезвреди достатъчно бързо. Таймерът имаше трийсетминутен циферблат, а тиктакащата стрелка се намираше на по-малко от три минути от нулата.

Цък: две минути.

Четвъртият куршум ме улучи в гърба. В началото не изпитах болка — само болезнен удар, който ме запрати върху камиона, и аз се строполих на пода на фургона с лице на сантиметри от таймера.

Петият — или шестият — куршум профуча съвсем близо до мен и се заби в сивата стена от пластичен експлозив с глух, влажен звук.

Изстрел не можеше да го задейства. Само електрически заряд.

Двете жици се намираха на петнайсет-двайсет сантиметра разстояние. Дали едната беше плюс, а другата — минус? Или пък едната просто беше резервна, в случай че първата не успееше да отнесе детониращия заряд до предназначението му? Нямах никаква представа дали трябваше да обезвредя само едната или двете.

В този момент шестият — или седмият — изстрел отново намери гърба ми. Сега вече болката впи зъбите си в мен и жестоко ме разтърси. Беше непоносимо.

Макар че агонизирах под неумолимия удар на куршума, сграбчих двете жици и ги изтръгнах от експлозива. Залитнах назад, повличайки със себе си таймера, батериите и цялото детониращо устройство.

Докато падах, успях да се завъртя във въздуха и се приземих странично върху товарната рампа. С периферното си зрение забелязах, че стрелецът се е придвижил по-напред, за да може да стреля по-добре.

Трябваше му само още един куршум, за да ме довърши, ала вместо това шофьорът се обърна и хукна по рампата.

Началник-смяната изрева нейде наблизко и форсира мотокара към беглеца, защитен донякъде от куршумите от вдигнатите зъбци и арматурната рамка на возилото си.

Не ми се вярваше, че стрелецът побягна заради мотокара. По-скоро си плю на петите, защото не виждаше какво точно бях направил с детонатора. Навярно възнамеряваше да се измъкне от подземния хангар и гаража, стигайки дотам, докъдето му позволи късметът.

Разтревожени хора се втурнаха към мен.

Кухненският брояч продължаваше да тиктака. Лежеше на земята, на сантиметри от лицето ми.

Цък: една минута.

Болката ми вече утихваше, когато изведнъж ме побиха тръпки. Стана ми студено — изненадващо студено. Подземният хангар и залата за доставки не бяха снабдени с климатици, които да разхлаждат работниците, но въпреки това усещах как започвам да треперя от студ.

Някакви хора бяха клекнали до мен и ми говореха нещо. Изглежда, всички говореха на чужди езици, защото не разбирах и дума от онова, което казваха.

Странна работа — да бъде толкова студено в пустинята Мохаве.

Така и не чух как стрелката на кухненския таймер стига до нулата.

ШЕЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Със Сторми Луелин се преместихме от новобранския лагер за втория от трите си живота. Заедно преминахме през невероятни приключения в следващия свят.

Повечето представляваха чудесни романтични пътешествия до тайнствени екзотични местенца, съпроводени от удивителни случки, в които участваха най-различни ексцентрични персонажи — като господин Индиана Джоунс, който не искаше да си признае, че всъщност е Харисън Форд, Люк Скайуокър и дори леля ми Симри, която напомняше малко на Джаба Хътянина, ала бе неизмеримо очарователна... както и Елвис, разбира се.

Други приключения пък бяха мрачни и загадъчни, изпълнени с грохот на гръмотевици, мирис на кръв и прокрадващи се орди бодаци, с които майка ми бягаше на четири крака.

От време на време осъзнавах, че Бог и Неговите ангели ме наблюдават от небесата на този нов свят. Имаха огромни лица с приятно зеленикав оттенък — рядко бели — лишени от каквито и да е черти, с изключение на очите им. Навярно си мислите, че са изглеждали страшничко без уста или нос, ала те излъчваха такава любов и загриженост, че аз винаги им се усмихвах, преди да изчезнат сред облаците.

Впоследствие съзнанието ми се проясни достатъчно, за да разбера, че всъщност бях преминал през хирургията и се намирах в едно от леглата на отделението по реанимация на Окръжната болница.

Значи в крайна сметка не ме бяха повишили от новобранския лагер.

Господ и ангелите бяха лекари и медицински сестри. А Симри — която и да беше тя — едва ли приличаше на жабоподобния Джаба Хътянина от „Междузвездни войни“.

Когато една от сестрите влезе в преградката ми (бяха ме сложили в обща стая), за да провери данните ми, възкликна:

— Я виж ти кой се е събудил! Знаеш ли как се казваш?

Кимнах.

— Можеш ли да ми го кажеш?

Едва когато се опитах да ѝ отговоря, осъзнах колко изтощен съм всъщност. Гласът ми беше тънък и немощнен.

— Од Томас.

Тогава тя започна да ми обяснява какъв герой съм бил и как съвсем скоро съм щял да се възстановя, ала аз само ѝ прошепнах едва-едва:

— Сторми.

Страхувах се да произнеса името ѝ. Страхувах се от ужасните новини, които можеха да ме връхлетят. Името ѝ обаче беше толкова вълшебно, че веднага харесах вкуса му върху езика си, след като вече бях събрал куража да го изрека.

Сестрата, изглежда, помисли, че се оплаквах от пресъхнало гърло, защото ми предложи да ми даде едно-две кубчета лед, които да разтопя в устата си. Аз обаче решително поклатих глава и заявих:

— Сторми. Искам да видя Сторми Луелин.

Сърцето ми щеше да се пръсне. Чувах тихичкото и бързо *бип-бип-бип* от монитора.

Сестрата повика някакъв лекар да ме прегледа. Той направо изпадна в благоговение, когато ме видя — доста притеснителна реакция при вида на един готвач на аламинути, който не е свикнал с такова отношение (ако изобщо може да се свикне с подобно нещо).

Помня, че използваше думата *герой* прекалено често и аз го помолих с хрипящия си глас да не го прави повече.

Чувствах се адски уморен. Не исках да си легна да спя, преди да съм видял Сторми. Поисках да я доведат при мен.

Те не ми отговориха веднага и това ме разтревожи не на шега. Сърцето ми щеше да се пръсне, а раните ми пулсираха в унисон с ударите му въпреки болкоуспокояващите, с които ме бяха натъпкали.

Тревожеха се, че дори петминутно посещение ще ме натовари прекалено много, ала аз ги помолих толкова горещо, че най-накрая ѝ разрешиха да дойде да ме види.

Когато я зърнах, заплаках.

Тя също заплака. Ох, тези черни египетски очи!

Бях твърде изтощен, за да протегна ръка към нея. Тя плъзна длан по парапета на леглото и я положи върху моята. Намерих сили да

вплета пръсти в нейните в своеобразен възел на любовта.

Сторми бе седяла часове в чакалнята на интензивното отделение, облечена в униформата на „Бърк & Бейли“, която толкова ненавиждаше. Розови обувки, розова пола, розово-бяла блузка. Мечтата на Николина — малката дъщеря на Виола Пийбоди.

Казах ѝ, че това сигурно е най-жизнерадостната премяна, мяркала се някога пред реанимацията, ала тя ме информира, че в момента и Малкият Ози се намирал там, облечен с жълти панталони и хавайска риза, разплут на два стола. Виола също била там. И Тери Стомбоу.

Когато я попитах защо не носи веселата си розова шапчица, тя изненадано опипа главата си, осъзнавайки за пръв път, че я няма там. Явно хаосът в търговския център наистина беше невъобразим.

Затворих очи и отново зарихах, ала не от радост, а от мъка. Тя стисна окуражаващо ръката ми и това ми даде силата да заспя.

По-късно Сторми се върна за още едно петминутно посещение и когато ми каза, че ще трябва да отложим сватбата, аз продължих да настоявам да я направим в събота. След онова, което се бе случило, градът щеше да зареже всички формалности и дори ако чичото на годеницата ми не пожелаеше да наруши църковните канони и да ни венчае в болничната стая, винаги можехме да сключим граждански брак.

Надявах се, че сватбената ни церемония веднага ще бъде последвана от първата ни нощ заедно. Бракът обаче винаги е бил по-важен за мен от консумацията му — а сега пък повече от всякога. Имахме цял живот, за да се гушкаме голички.

По-рано тя бе целунала ръката ми. Сега се надвеси над парапета на леглото и целуна устните ми. Тя е моята сила. Моята съдба.

След това съм заспал. Бях изгубил всякакво чувство за време.

Следващият ми посетител — Карла Портър — пристигна, след като сестрата повдигна леглото ми и ми позволи да изпия няколко чаши вода. Съпругата на шерифа ме прегърна и ме целуна първо по бузата, а после и по челото. Опитахме се да не заплачем, ала не успяхме.

Никога не бях виждал Карла да риде. Тя е силна жена — няма как да не е такава. Сега изглеждаше съсипана.

Разтревожих се, че състоянието на шерифа се е влошило, но тя ми каза, че няма нищо такова.

След това ме зарадва с известието, че Уайът Портър ще бъде изписан от интензивното на сутринта. Лекарите смятали, че ще се възстанови напълно.

Ала след ужаса в търговския център „Грийн Муун“ никой от нас вече нямаше да бъде същият. Навярно и Пико Мундо вече беше друг.

Облекчен, че шерифът е добре, изобщо не сметнах за необходимо да попитам за собствените си рани. Сторми Луелин бе жива; обещанието на Циганската мумия щеше да се сбъдне. Нищо друго нямаше значение.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В петък сутринта, само ден след като шерифът Портър бе изписан от реанимацията, лекарите наредиха да бъде преместен в самостоятелна стая.

Дадох ми едно от онези луксозни местенца, които по нищо не отстъпват на хотелските стандарти. По-точно същото, в което се изкъпах, докато чаках шерифа да се свести.

Когато изразих загриженост за цената и им напомних, че съм готвач на аламинутни все пак, директорът на Окръжната болница лично ме увери, че ще приспадне всички разходи, които застрахователната компания откаже да плати.

Геройският ми ореол ме смущаваше — не исках благодарение на него да получавам някакво по-специално отношение. Въпреки това приех това щедро предложение, защото в обикновена болнична стая Сторми имаше право да ме навестява само веднъж дневно, докато сега можеше да се премести при мен и да бъдем заедно двайсет и четири часа на денонощие.

От Полицейското управление бяха поставили охрана пред стаята ми. Но не защото някой представляваше заплаха за мен, а за да държат медиите настрана.

Казаха ми, че събитията в търговския център „Грийн Муун“ били в центъра на вниманието навсякъде по света. Не исках да чета никакви вестници, нито пък да включвам телевизора.

Стигаше ми това, че ги преживявах отново и отново в кошмарите си. Дори ми идваше в повече.

При възникналите обстоятелства да оставим сватбата си за събота май не беше особено практично решение. Журналистите знаеха за плановете ни и щяха да обкръжат съда. Този и други непреодолими проблеми ме накараха да се съглася с желанието на Сторми да отложим женитбата си с един месец.

В петък и събота ме навестиха множество приятели, помъкнали цветя и подаръци.

Страшно се зарадвах, когато видях Тери Стомбоу. Духовният ми наставник, спасителното ми въже, когато бях на шестнайсет и бях решил да заживея самостоятелно. Без нея нямаше да имам нито работа, нито къде да отида.

Виола Пийбоди се появи без дъщеричките си и ми каза, че Николина и Левана щели да останат без майка, ако не съм бил аз. На следващия ден дойде заедно с момичетата. Показа се, че манията на Николина към розовото бе свързана с любовта ѝ към сладоледите на „Бърк & Бейли“; униформата на Сторми винаги я бе очаровала.

Малкият Ози ме посети без Страшния Честър. Когато го избъзиках за жълтите панталони и хавайската риза, с които бе дошъл в интензивното, той отрече и ми заяви, че никога не би се пременил така — подобни „крещящи одежди“ щели да го направят още по-дебел, отколкото бил всъщност. А той, както ми призна, не бил лишен от известна суета. Както се оказа, Сторми си бе измислила тази история само за да повдигне настроението ми в реанимацията, съзнавайки колко угнетен се чувствах.

Баща ми също дойде да ме види, помъкнал Бритни със себе си. Имаше най-различни планове как да претворим историята ми в книги и филми, да я продадем на телевизията и къде ли още не. Когато си тръгна, май не беше особено доволен.

Майка ми не ме посети.

Розалия Санчес, Бърти Орбик, Хелън Арчес, Поук Барнет, Шеймъс Кокоболо, Лизет Рейнс, семейство Такуда и още толкова много хора...

При това положение просто нямаше как да избягам от жестоката статистика, която бих предпочел никога да не науча. Четирийсет и един човека от присъстващите в търговския център бяха ранени, а деветнайсет бяха загинали.

Всички казваха, че подобен брой жертви си е цяло чудо.

Какво ли се бе случило с нашия свят, че деветнайсет мъртъвци да изглеждат като някакво чудо?

След като местните, щатските и федералните власти проучиха количеството пластични експлозиви в камиона, стигнаха до извода, че то би унищожило цялото северно крило на търговския център, както и значителна част от постройката в южния му край.

Те твърдяха, че ако бомбата бе избухнала, броят на жертвите би вариал между петстотин и хиляда.

Бърн Икълс бе спрял, преди да убие повече от трима пазачи, ала амунициите му бяха достатъчни, за да застреля десетки купувачи.

През първата нощ в хотелската ми болнична стая Сторми лежеше до мен и държеше ръката ми. Когато се будех от кошмарите, тя ме придърпваше към себе си и ме притискаше в обятията си, докато ридаех. Шепнеше ми успокояващо и ме даряваше с надежда.

В неделя следобед Карла доведе шерифа. Уайът Портър седеше в инвалидна количка, бутана от жена му. Той разбираше прекрасно, че не исках да говоря пред медиите, нито пък да продавам историята си на разни издателства, филмови компании и телевизии, които да я превърнат в блудкави книжлета и сериалчета. Шерифът бе обмислил доста варианти как да отблъснем тези хищни акули, за което искрено му се възхищавах.

Въпреки че Бърн Икълс бе отказал да говори, разследването се развиваше със забележителна бързина благодарение на обстоятелството, че един човек на име Кевин Госет, блъснат от мотокара, бе направил пълни самопризнания.

Госет, Икълс и Варнър се познавали от доста отдавна. Сближени от перверзните си сексуални наклонности, на четиринайсетгодишна възраст те развили интерес към сатанизма. Навярно отначало всичко било само игра, ала тя съвсем скоро прераснала в нещо доста по-сериозно.

Когато били на петнайсет години, за пръв път извършили убийство. Много им харесало, а и сатанизмът го оправдавал. Госет го нарекъл „просто една малко по-различна вяра“.

Когато станали на шестнайсет, те се заклели на тъмния си господар, че ще станат полицаи поради две причини — първо, това щяло да им осигури перфектно прикритие, и второ, задължение на всеки истински поклонник на Сатаната било да компрометира уважаваните институции на обществото.

Впоследствие Икълс и Варнър наистина станали ченгета, но Госет размислил и се насочил към учителското поприще. Покваряването на младежта също било отговорна задача.

Тримата приятели от детинство се запознали с Боб Робъртсън преди шестнайсет месеца благодарение на сатанински култ, където

издирвали и други хора със сходни на техните интереси. Култът изобилствал от кандидати за оргии и най-различни сексуални забавления, ала Робъртсън ги привлякъл с богатството на майка си.

Първоначално имали намерение да убият него и майка му заради ценностите в къщата им — ала после открили, че Човекът-гъба бил готов да си плати за онова, което наричал „ужасната вест“, и станали партньори. Убили майка му и нагласили нещата така, сякаш жената е издъхнала в пламъците на случайно лумнал пожар, след което отрязали ушите ѝ и ги подарили на Робъртсън като сувенир.

Съдържанието на кутиите в камерата на Човека-гъба всъщност идвало от колекциите на Икълс, Варнър и Госет. Самият Робъртсън изобщо нямал куража да затрие собственоръчно когото и да било, ала заради щедростта му другите трима искали и той да се чувства като пълноправен член на братството им.

С паричките на Човека-гъба пред тях се отваряли невероятни възможности. Госет не си спомнял кой пръв предложил да си изберат един град и да го превърнат в ад посредством серия внимателно планирани зверства, докато го унищожат напълно. Прехвърлили множество селища, докато най-накрая се спрели на Пико Мундо — той им се сторил идеалният избор, защото нито бил прекалено голям, за да ги затрудни разрушаването му, нито прекалено малък, че да бъде безинтересен.

Търговският център „Грийн Муун“ бил първата им цел. Възнамерявали да убият шерифа и да взривят комплекса — след което посредством серия прецизно обмислени коварни ходове, достойни за Пиколо Макиавели — да поемат контрола над полицейското управление. След това унищожаването на града щяло да бъде лесно като детска игра и можели да се отдадат на воля на сатанинските си ритуали.

Боб Робъртсън се преместил в Кампс Енд, защото този квартал му предоставял идеална възможност за прикритие. Освен това той имал намерението да управлява разумно богатството си, така че да си осигури колкото се може повече забавления, а не да прахоса състоянието си за година-две.

После шерифът ми разказа как възнамерявал да защити мен и Сторми и да ми помогне да запазя в тайна шестото си чувство. Лицето му изглеждаше изнурено и изпито и аз си помислих, че сигурно

изглеждам още по-зле. Бях предал на Карла да му каже за трупа на Робъртсън в Църквата на шепнещата комета, за да може той своевременно да включи тази подробност в доклада си. Уайът Портър винаги се бе отнасял добре към мен, ала това, което чух *сега* от устата му, просто ме смая. Колко се възхищавах на този човек!

Сторми каза, че само гений би могъл да измисли подобно нещо. Явно началникът на полицията не бе прекарал *цялото* си време във възстановяване.

ШЕЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Раните ми изобщо не бяха толкова сериозни, както се бях опасявал в интензивното, и лекарите ме изписаха от Окръжната болница следващата сряда — точно една седмица след събитията в търговския център.

За да заблудим медиите, лекарите обявиха, че ще остана в болницата още един ден. Шерифът Портър качи тайно мен и Сторми в бежовия полицейски микробус без опознавателни знаци — същият, от който Икълс бе наблюдавал апартамента на годеницата ми през онази нощ.

Ако Икълс ме бе видял да си тръгвам, щеше да нагласи нещата така, че да ме спипат в апартамента ми с трупа на Боб Робъртсън. Когато се измъкнах незабелязано през задния вход, той явно е решил, че ще прекарам нощта при приятелката си, и се е отказал да ме следи.

Нямах никакво желание да се връщам в апартамента си над гаража на госпожа Санчес. Едва ли някога ще мога да вляза в онази баня, без да си спомня за трупа на Робъртсън.

Шерифът и Карла не смятаха, че е разумно да отида и при Сторми, тъй като репортерите знаеха адреса ѝ. Ала нито годеницата ми, нито аз искахме да се възползваме от гостоприемството на семейство Портър, тъй като жадувахме да бъдем сами. В крайна сметка, макар и неохотно, шерифът се съгласи да ни откара до апартамента на Сторми.

Въпреки че бяхме обкръжени от медиите, следващите няколко дни бяха истинско блаженство за мен. Журналистите звънях на звънеца и хлопаха по вратата, ала ние не отговаряхме. Бяха се събрали на улицата — досущ като някакъв цирк — и на няколко пъти аз и Сторми надзърнахме през завесите, за да ги разгледаме, ала нито веднъж не издадохме присъствието си. Бяхме заедно, а така можехме да отблъснем цели армии, да не говорим за някакви обикновени репортери.

Тъпчихме се с храна, която никак не беше здравословна. После оставяхме мръсните чинии в умивалника, без да си даваме труда да ги мием. През повечето време се търкаляхме в леглото.

Говорехме си за всичко — за всичко с изключение на касапницата в търговския център. За нашето минало и за нашето бъдеще. Крояхме планове. Мечтаехме.

Приказвахме си за бодаците. Сторми продължава да смята, че те са демонични духове и че черната стая представлява портал към Ада, отворен в кабинета на Робъртсън.

Аз обаче мислех другояче — преживяванията ми в черната стая, свързани с изгубването и придобиването на време, ме бяха навели на по-обезпокоителни хипотези. Не изключвам възможността пътешествията във времето да станат възможни в далечното бъдеще. Навярно хората няма да могат да пътуват в миналото в телесния си облик, а ще се връщат във *виртуални* тела, в които се намират съзнанията им — виртуални тела, които мога да видя само аз. Аз и моето отдавна починало английско приятелче.

Навярно насилието, което всеки ден потапя света ни в мрак, ще доведе до толкова жестоко и отвратително бъдеще, че нашите извратени потомци ще се завръщат в миналото, за да ни гледат как страдаме, тласкани от жаждата си за кръв. Видът на бодаците едва ли има нещо с образите на тези пътешественици във времето; не е изключено бодаците да представляват техните деформирани, покварени души.

Ала Сторми упорито настоява, че те са демони от Ада.

Смятам нейното обяснение за по-малко плашещо от моето. Бих искал тя да се окаже права.

Планината от неизмити съдове ставаше все по-голяма. Опустошихме всички количества нездравословни лакомства и понеже не се осмелявахме да излезем навън, започнахме да се храним по-рационално.

Телефонът постоянно звънеше. Дори не си правехме труда да го вдигаме. Всичките обаждания бяха от журналисти и представители на най-различни медии. Изключихме звука, за да не чуваме гласовете им. В края на всеки ден изтривах обажданията, без да ги прослушвам.

Нощем, когато лежахме един до друг, се прегръщахме и целувахме, но без да стигаме по-далеч. Никога не съм си представял,

че отлагането на удоволствието може да бъде толкова приятно. Наслаждавах се на всеки миг в обятията на Сторми. По едно време решихме, че можем да отложим сватбата само с две седмици вместо с цял месец.

На сутринта на петия ден полицаите изритаха журналистите от земята, която бе общинска собственост. Репортерите и без това изглеждаха готови да си тръгнат. Навярно бяха решили, че ние със Сторми се намирахме някъде другаде.

Тази вечер, докато се приготвяхме за сън, годеницата ми направи нещо толкова красиво, че сърцето ми направо полетя и аз повярвах, че с течение на времето ще успея да загърбя събитията от търговския център.

Тя се приближи до мен без блуза, гола от кръста нагоре. Улови дясната ми ръка, обърна я с дланта нагоре и проследи рожденото ми петно с показалеца си.

Белегът ми има формата на полумесец, широк сантиметър и половина и дълъг четири сантиметра. Млечнобял е на цвят и поради това изпъква ярко на розовата ми кожа.

Нейното петно е идентично на моето, само дето е кафяво и се намира върху нежния овал на дясната ѝ гърд. Ако обхвана гърдата ѝ с ръка, белезите ни си пасват идеално.

Докато стояхме усмихнати един срещу друг, ѝ казах, че винаги съм знаел, че нейният белег всъщност е татуировка. Това изобщо не ме притеснява. Обстоятелството, че тя иска да покаже толкова силно, че наистина споделяме една съдба, само засилва любовта ми към нея.

Отпуснахме се на леглото под картичката от машината за предсказване на бъдещето и се притиснахме един в друг. Прегръдката ни беше абсолютно целомъдрена, като изключим ръката ми, обхванала дясната гърд на годеницата ми.

Имам чувството, че на това място времето сякаш е замръзнало.

Тук намирам покой и хармония. Забравям за грижите си и се разтоварвам от всички проблеми, които имам с палачинките и полтъргайстите.

Тук съм в безопасност.

Тук знам съдбата си и съм доволен от нея.

Тук живее Сторми, а където живее тя, аз благоденствам.

Заспахме.

На следващата сутрин, докато закусвахме, някой почука на вратата. Когато не отворихме, Тери Стомбоу се провикна от фоайето:

— Аз съм, Оди. Пусни ме вътре. Хайде!

Не можех да кажа „не“ на Тери — моя духовен наставник, моето спасително въже. Станах от масата и когато ѝ отворих, видях, че не е сама. Шерифът и Карла Портър също бяха с нея. Както и Малкият Ози. Всички хора, които знаеха тайната ми — че виждам мъртъвци — се бяха събрали пред апартамента на Сторми.

— Звъняхме ти — укорително изрече Тери.

— Мислех си, че са репортерите — вдигнах рамене аз. — Не ни оставиха на мира.

Гостите ми пристъпиха вътре, а Малкият Ози затвори вратата зад себе си.

— Тъкмо закусваме — рекох. — Искате ли нещо?

Шерифът сложи ръка на рамото ми. На лицето му бе изписано гузно изражение, а очите му... очите му бяха толкова тъжни.

— Трябва да сложиш край на това, синко.

Карла носеше някакъв странен предмет. Бронзов. Урна.

— Миличък, съдебният лекар привърши с аутопсията. Това е пепелта ѝ.

ШЕЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Имах чувството, че съм изгубил разсъдъка си. Не мога да отрека, че лудостта не ми е семейна черта, нали така? Бягството от реалността е доста популярно сред членовете на рода ми.

От мига, в който Сторми дойде при мен в интензивното, част от мен знаеше, че тя е един от блуждаещите мъртъвци. Прекалено болезнена истина, за да я приема. Като се имаше предвид състоянието ми в онази сряда, смъртта ѝ щеше да ме накара да напусна този живот без капчица съжаление.

Мъртвите не говорят. Не знам защо. Поради това пресъздавах разговорите, които бяхме водили със Сторми миналата седмица. Казвах онова, което знаех, че тя искаше да каже. Мога да чета мислите ѝ. Със Сторми Луелин бяхме неизмеримо по-близки от двама най-добри приятели, много по-близки от двама влюбени. Всеки от нас представляваше съдбата за другия.

Въпреки незарасналите му рани шерифът ме прегърна силно и ме остави да изплача мъката си в бащинските му обятия.

После Малкият Ози ме отведе до дивана в хола. Седна до мен и канапето веднага хлътна под тежестта му.

Уайът Портър придърпа един стол до нас. Карла си избра облегалката на диванчето откъм моята страна, а Тери се разположи на пода и сложи ръка на коляното ми.

Красивата ми Сторми стоеше отстрани и ни наблюдаваше. Никога през живота си не бях виждал човешко лице, което да ме гледа с повече любов от нея в този ужасен момент.

Малкият Ози хвана ръката ми и рече:

— Знаеш, че трябва да я пуснеш да си отиде, нали?

Кимнах безмълвно, защото не можех да продумам.

Когато денят, за който разказвам, отдавна вече беше отминал, Малкият Ози ми каза да запазя тона на повествованието си колкото се може по-светъл, като прибегна до триковете, които използва главният герой в „Убийството на Роджър Акройд“ на Агата Кристи. Позволих си

да похитрувам с някои глаголи. Често пишех за Сторми и за мен в сегашно време, сякаш продължаваме да сме заедно в този живот. Вече я няма.

— Тя е тук сега, нали? — попита Ози.

— Да.

— Не те е оставила и за секунда, нали?

Кимнах.

— Не искаш любовта ти към нея и нейната към теб да я впримчат тук, когато трябва да продължи напред, нали?

— Не.

— Това не е честно спрямо нея, Оди. Не е честно и за двама ви.

— Тя заслужава... следващото си приключение — изрекох.

— Време е, Оди — каза ми Тери, чиито спомени за Келси, починалия ѝ съпруг, са врязани дълбоко в съзнанието ѝ.

Разтреперан от страх пред живота без Сторми, аз се надигнах от дивана и колебливо пристъпих към нея. Тя продължаваше да носи розовата си униформа от „Бърк & Бейли“ — без веселата ѝ шапчица, разбира се. Имах чувството, че никога не е била по-красива.

Приятелите ми не знаеха къде стои, докато не заставах пред нея, погалвайки с длан изящното ѝ лице. Беше толкова топла.

Мъртвите не говорят, ала Сторми произнесе безмълвно две думички, позволявайки ми да разчета устните ѝ: *Обичам те*.

Целунах я — целунах мъртвата си любима; нежно и чувствено. После я притиснах в обятията си и зарових лице в косата ѝ, сякаш исках да се скрия там.

След малко тя ме докосна по брадичката. Вдигнах глава.

Още две думи, последвани от други три: *Бъди щастлив. Не се предавай*.

— Ще те видя на службата — обещах. Тя нарича така живота, който идва след новобранския лагер.

Очите ѝ. Усмивката ѝ. Вече бяха мои само в спомените ми.

Пуснах я да си отиде. Тя се обърна, направи три стъпки и образът ѝ започна да избледнява. Погледна през рамо към мен и аз протегнах ръце към нея, ала в същия миг тя се стопи пред очите ми.

ШЕЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Сега живея сам в апартамента на Сторми сред еkleктично подобрите мебели. Старите лампиони с копринени абажури и обсипани с мъниста ресни. Креслата в стил стикли с контрастиращите табуретки за крака. Гравюрите на Максфийлд Парис и пьстроцветните вази от панаирджийско стъкло.

Тя никога не бе имала много в този живот, ала бе успяла да направи своето кътче от света красиво като кралски дворец с най-простичките нещица. Най-голямото богатство е онова, което се крие в сърцата ни.

Продължавам да виждам мъртъвци и от време на време се чувствам длъжен да правя нещо по въпроса. Както и преди тази стратегия често довежда до необичайно количество пране.

Понякога, когато се будя нощем, ми се струва, че чувам гласа ѝ да ми казва: „Впримчи ме, Од“. Оглеждам се, но никога не я виждам. Въпреки това съм сигурен, че е някъде тук. Ето защо я впримчвам и ѝ разказвам всичко, което ми се е случило напоследък.

Елвис се мотае с мен по-често отпреди. Много му харесва да ме гледа как се храня. Купих си няколко негови албума, често седим заедно в дневната под меката светлина на лампионите и слушаме песните му от времената, когато е бил млад, жив и е знаел къде му е мястото.

Според Сторми се намираме в новобранския лагер, за да се обучаваме. Тя вярваше, че ако не преминем през всички препятствия на този свят и не преодолеем всевъзможните му изпитания, няма да получим следващия си живот от голямото приключение. За да бъда с нея, никога няма да се предам — ще упорствам като булдог, ако трябва, ала понякога ми се струва, че обучението е ненужно тежко.

Казвам се Од Томас и съм готвач на аламинути. Водя необикновено съществуване в моето *pico mundo* — моя мъничък свят, ала поне живея в покой и хармония.

Издание:

Автор: Дийн Кунц

Заглавие: Чудакът Томас

Преводач: Весела Прошкова; Адриан Лазаровски

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Редактор: Лилия Анастасова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18901>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.